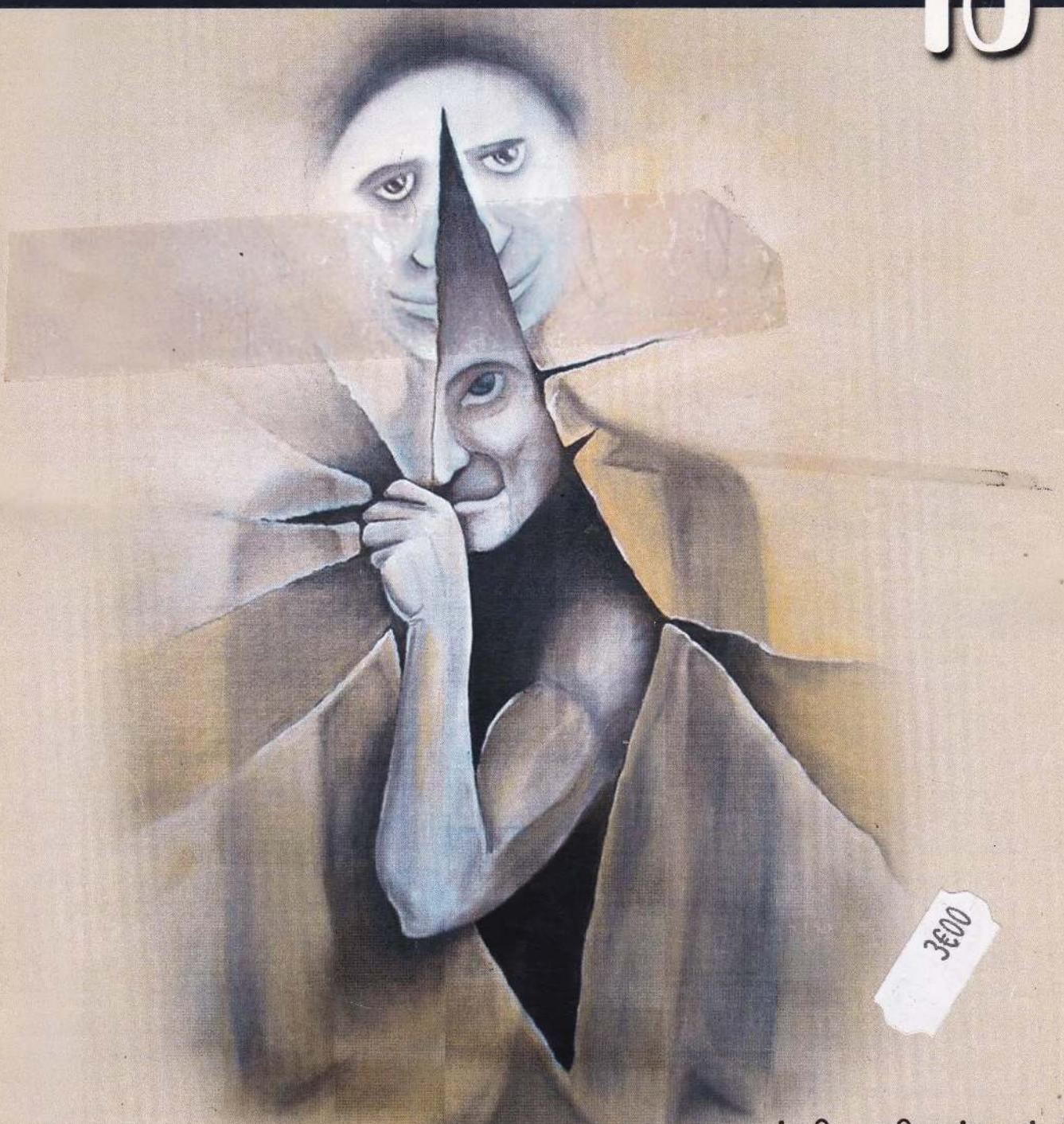

கலை, இலக்கிய, சமூக இதழ்

ஆக்காட்டி

ஜூன் 2016 - மார்ச் 2016

10

நேர்களை : வசீகாரி மணிவண்ணன்

செ.சுதார்சனின் கவிதைகள்

மீசை பிடிங்கிகள்

உன் மீசையை விடவும்
அழகானது
என் பாட்டனின்
சவரக்கத்தியின் பளபளப்பு
சொந்தக் காலின் வீரியம் மேவிய
அதனொளியில்
கிராமத்து முகங்களில்
அழகு பூத்திருந்ததை அறிவாயா?
உன் மனையாளும்
இரவுப் பிணையாளும்
பாதிக் காதலியுமான பலரும்
காதுக்குள் பூசிய இரகசிய நிறத்தொழிலை
அதுதான் பின்னியதென்று அறிவாயா?
தெருவில் புணரும் நாயென
இழுபட்டுக் கிடந்ததுன் மீசை.
இரவுச் சுவருக்குள் புணர்வதற்காய்
ஒரு நொடியில் விடிவுபெற்ற
கதையையாவது அறிவாயா?
மீசை பிடிங்கியே!
உன் மீசையை விடவும்
அழகானது
என் பாட்டனின்
சவரக்கத்தியின் பளபளப்பு

நஞ்சூறிப் பாடும்

உன் நாக்கைவிடவும்
சங்கீதம் அறிந்தது
என் பாட்டனின் சவரத்தோல்
மேலும் கீழமாய் சுழன்றோடும்
கத்திக்கு உருவேற்ற
அதில் வந்தமரும் பிதிர்கள் வழங்கும்
தொழிலாணையின்
நாதத்தைக் கேட்டிருக்கிறாயா?
சன்னடி யெடுத்த
உன் இசைக்கிராம வேரில்கூட
கனமொன்றில் ஓப்பாரியொழுகும்
அதன் ஜதிகளைத்தான் அறிவாயா?
தொங்கிக் கிடக்குமதில்
தூங்காதிசைக்கும்
முந்தையர் மூச்சொலியின் ஆலாபனை
உன் கேள்விக்கெவியறுமா?
நாய்கள் மொழிபெயர்க்கும்
நள்ளிரவின் பீதியை
உன் சந்ததி வெளியில்
சங்கத்யாய் வைக்கும்
அந்தப் பாடலையாவது
நீ அறியாததால்
உன் முதுகில்
தாளமிட்டுப் பாட,
தயாராகிறது
சவரத்தோல்.

வரலாற்றுப் பார்வைகள் எனப்படுவை வெறுப்பிற்கானவை

லஷ்மி மணிவண்ணன்

தென் தமிழகத்தின் பனங்கொட்டான் விளை கிராமத்தில் 23- 11-1969ல் பிறந்த லஷ்மி மணிவண்ணன் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் வலிய இலக்கியச் சிற்றிதழ் ‘சிலேட்’ டினது ஆசிரியர். புனைக்கதை, கவிதை, பத்தி எழுத்துகள், அரசியல் கட்டுரைகள், களச் செயற்பாடுகள் எனப் பல்வேறு தளங்களில் ஓய்வின்றித் தொடர்ச்சியாக இயங்கிவருபவர். ‘சந்தர ராமசாமியில்லாவிட்டால் என் எழுத்தும் பயணமும் வாழ்வும் இத்திசையிலிருந்திருக்காது’ என அறிவிக்கும் லஷ்மி மணிவண்ணன் இலக்கிய வெளியில் நடத்தும் பயணம் தீவிரமும் அர்ப்பணிப்பும் கொண்டது.

இம் சக்தி ஓம் பராசக்தி, வெள்ளைப்பல்லி விவகாரம், 36கி பள்ளம், அப்பாவின் வீட்டில் நீர் பாய்ந்து செல்லும் சுற்றுப்புறங்களிலெல்லாம் செழிகள் நிற்கும், வீரலட்சுமி, எதிர்ப்புகள் மறைந்து தோன்றும் கிடம். சித்திரக்கூடம், குழந்தைகளுக்கு சாத்தான் பெறியவர்களுக்கு கடவுள், சங்கருக்குக் கதவற்ற வீர். அப்பாவைப் புனிதப்படுத்துதல் ஆசியவை லஷ்மி மணிவண்ணனது நூல்கள்.

இந்நேர்காணல் மின்னஞ்சல் வழியே நிகழ்த்தப்பட்டது.

- வேஷாபாசக்தி

எனது சிறுவயதிலேயே அம்மா தவறி விட்டார். எனக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து வயதிருக்கும். சாத்தூரில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் அம்மா தமிழாசிரியையாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். அப்பா அப்போது அருகில் நடுவெப்பட்டியில் தமிழாசிரியர். அம்மா என்னைப் பற்றிக் கவலை கொண்டவராகவே என் மனதில் சித்திரமாகி இருக்கிறார். உறவினர்களும் அவ்வாறோதான் சொல்கிறார்கள்.

யாரேனும் கவலையின் பனிக்கட்டி போன்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தும்போது இன்றுவரையில் அம்மாவின் மரணம் அளித்த கசப்புணர்ச்சியே மனதில் மேலோங்கும். அதனை வேகமாகக் கடக்க முயல்வேன். அவரது தொடுவணர்ச்சி எப்போதும் என்னிடம் உண்டு. அது என்ன என்பது தெரியும். அது எப்போதும் என்னுடன் பயணப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. என் உள்ளக்கிடக்கையில் அகத்தின் எல்லையாக மினுங்குவது அந்த தொடுவணர்ச்சியின் தைலம்தான். அதன் ரீங்காரமும் மணமும்தான் எனக்கு மனப்பதிவின் தொடக்கம். எனக்குப் பேய் பிடித்திருப்பதாகக் கருத இடமுண்டெனில் அதற்குக் காரணமாகும் ரீங்காரமது. அவரது சில கையெழுத்துப் பிரதிகள் பலகாலம் என்னிடம் இருந்தன. அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் அவை.

எனது சிறுவயது என்பதை, சிறு நகரத்திலிருந்து கிராமம் நோக்கித் திரும்புதல் என அர்த்தம் செய்யலாம். சாத்தூரிலிருந்து தொடங்கி எனது சொந்தக் கிராமமான பங்கொட்டான் விளை நோக்கிக் கிளை பிரிந்து செல்லும் பாதை அது. அம்மாவுடன் இணைந்து சென்ற இருவு நேர ரயில் பயணங்கள், இரவின் மரண மினுங்கல் ஒளி, சாத்துக்குடி வாசனை நிரம்பிய பேருந்து நிலையங்கள், வெள்ளை நிற அலுமினியப் பேருந்துகள், இப்படியாகக் கிராமத்தில் நுழையும் பென்ஸ் பேருந்து, அவை கடக்கும் இருபக்கமும் வேலிகள் உயர்ந்த குறுஞ்சாலைகள், எசலைகள், கள்ளிகள் பூத்துக் குலுங்கும் கிராமம்.

கடற்கரையை ஓட்டி உள்ளிருந்த கிராமம் அது. மீன் பாரங்களை ஏற்றிச் செல்லும் பனி லாரிகள் ஊரின் குறுஞ்சாலையில் தினம் இரண்டு முறை செல்லும். ஒளி குறைந்த மின்சார விளக்குகள் கொண்ட நாலு கட்டு வீடு. நிறைய மரணங்களைக் கண்ட வீடு அது. இடை மரணங்கள். என்னுடைய அப்பையாவைத் தவிர்த்துப் பிற்ற எல்லோரிடமும் கண்களில் பாதுகாப்பின்மையின் நிழல் உண்டு.

என் அப்பையா ஜோதிடத்தில் நிபுணர். எங்கள் சுற்று வட்டாரம் முழுக்க பிறந்த குழந்தைகளுக்கு அந்தத் தலைமுறையில் பிறப்புக் குறிப்பு எழுதிக் கொடுத்தவர் அவராகத்தான் இருக்கும். வில்லிசைக் கலைஞராய் இருந்து பின்னாட்களில் கைவிட்டவர்.

அப்பம்மை சீதாலெட்சுமி வைகுண்டசாமியின் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்.

ஊரிலேயே பெரிய குடும்பம் நாங்கள்தான். நிலூலங்கள், நஞ்சைகள், மாடுகள் எனச் செல்வாக்கான குடும்பம். இப்போதும் எங்களுடைய குடும்பத்தின் பெயரைச் சொன்னால் சுற்றுவட்டாரத்திலுள்ள பழைய ஆட்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் எனக்கு இளம்வயது மிகவும் கசப்புமிக்கதாக ஒரு புறமும், கிராமிய தன்மையின் மயக்கம் மற்றொரு புறமாகவும் நினைவில் உள்ளது.

நாங்கள் சிறுவயதில் குழந்தைகளாக நீதியின்மையின் முன்பாகக் கிடந்தோம். இந்த நீதியின்மை இல்லாமையில் இருந்து உருவாகவில்லை. எல்லாமே இருந்தது. அம்மா தவறியதாலும் உருவானது. எல்லாமே இருக்கும் ஓரிடத்தில் என் அநீதி நிகழவேண்டும்? பானை நிறையச் சோறுகிறுக்கும் ஆனால் நாங்கள் ‘அலந்து’ கிடப்போம். இது என் என் இன்றுவரையில் எனக்கு விளங்கவில்லை. இருக்கிற இடத்தில் நாங்கள் குறைபட்டுக் கிடந்தோம். இதற்குக் குடும்பத்தில் உள்ள யாரோ ஓரிருவரைக் குறைப்படவில்லை. அதற்குப் பொறுப்பாளிகளாக அவர்களை மட்டும் கைகாட்டுதல் பொறுப்பற்றது. இது ஒரு விநோதமான நீதியின்மை. இதனை எல்லோரும் சில முனுமுனுப்புகளுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகியிருந்தார்கள். அதிகாரம் பெற்றது எதுவோ அது செய்வதெல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் பாங்கு. இந்தியாவில் நான் பார்ப்பதும் இதனைத்தான். இங்கே எதுவும் இல்லாமலோ, பற்றாக்குறையாக இருப்பதாகவோ நான் கருதவில்லை. மிகப் பெரிய அநீதியின் முன்பாக எல்லாம் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்றே நினைக்கிறேன்.

■ இலக்கியம் மீதான உங்களது ஆர்வம் எங்கிருந்து தொடங்கியது என்பதை அனுமானிக்க முடிகிறதா?

வெளிப்படுத்தாமல் நாம் வாழ முடியாது என்பதை எனது சிறுவயது நிறையப் பாடம் நடத்திவிட்டது. பசிக்கிறது என்று பொதுவில் சொல்லி விடவேண்டும். இல்லையெனில் சோறு கிடைக்காது. எனக்குத் தீங்கிழைக்கிறார்கள் எனக் கத்தி விடவேண்டும். பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் சோறு கிடைக்காது. தீமை அகலாது. நான் எனது குழந்தைகளுக்குக் கூறுகின்ற ஒரேயொரு அறிவுரை நீங்கள் உங்கள் வலியையோ, துன்பத்தையோ சொல்லவில்லைங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளாதீர்கள் என்பது மட்டும்தான். சிறுவயது அநீதிகளுக்கும் எங்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட தீமைகளுக்கும், வன்முறைகளுக்கும் எதிராக முதன் முதலாக நாட்குறிப்பு எழுதத் தொடங்கினேன். ஒருவேளை நான் இறந்து போனால் அந்த தீமைக்குக்

காரணமானவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்பது மட்டுமே அந்த நாட்குறிப்புகளின் நன்னோக்கம். வேறொன்றுமில்லை.

பிறிதொரு குழந்தைக்குக் குடும்பத்திலேயே கிடைக்கின்ற விளையாட்டுப் பொருட்கள், பிரத்தியோகப் பதார்த்தங்கள், புதுத்துணிகள், சிறப்புகள் எங்களுக்குக் கிடைக்காது.

நல்ல மீன் வீட்டில் வாங்கக் கூடாது என நினைப்பேன். நெய் மீன்களும், விளையாட்டுப் பொருட்கள், பிரத்தியோகப் பதார்த்தங்கள், புதுத்துணிகள், சிறப்புகள் எங்களுக்குக் கிடைக்காது.

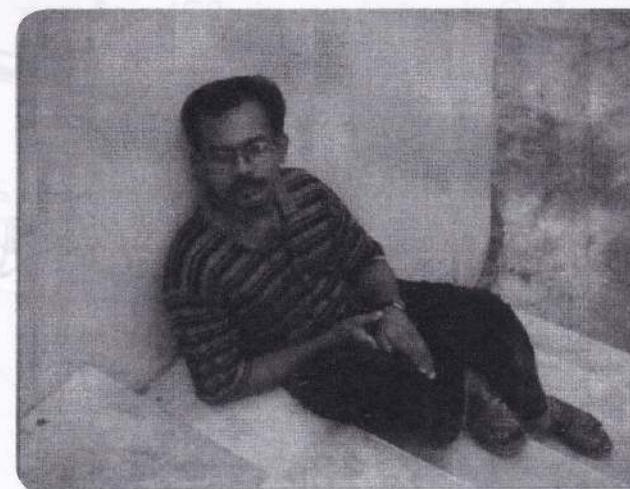
மிகவும் மனத் தொந்தரவுகளுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்ட குழந்தையாகவே வளர்ந்தேன். அம்மா இருந்தவரையில் அதீத முக்கியத்துவம் கொண்ட குழந்தை, அவன் தவறியது தொடங்கி அனுபவித்த அநீதிகள். இவை இரண்டுமே காரணங்கள். இப்படி நாட்குறிப்பிலிருந்தே எழுத்துக்குள் நுழைந்தேன்.

■ நீங்கள் சுந்தர ராமசாமிக்கு மிக நெருக்கமாயிருந்தவர். உங்களது பார்வையையும் எழுத்தையும் சுந்தர ராமசாமி எந்தளவிற்கு வழிப்படுத்தியுள்ளார்?

அவர் இல்லையானால் நீங்கள் காணுகிற இப்போதையை ‘நான்’ இல்லை. தினசரிப் பத்திரிகைச் செய்தி வாசிப்பவர்கள் மத்தியில் ஒருவேளை வேறொருவிதத்தில் புகழடைந்திருப்பேன். ஒரு கொலைகாரனாகவோ, வழிப்பறிகாரனாகவோ.

அப்பாவை வெட்டிக் கொலை செய்து விடுவது எனும் நோக்கம் கூற்றைப்பட்டுத் திரிந்த காலத்தில்தான் நான் சுந்தர ராமசாமியைச் சுந்திக்கத் தொடங்கினேன். அதற்கு முன்னரே கோணங்கியிடம் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னைச் சுந்தர ராமசாமியை போய்ப் பார்க்கச் சொன்னவர் கோணங்கிதான். நான் சொல்வது தொன்னாறுகளின் தொடக்காலம். அதிலிருந்து எட்டு வருட காலங்கள் நெருங்கிய நட்பு. அவருடைய நற்பண்புகளின் கால்பகுதியேனும் மனதில் உறைக்கப் பழகிய காலங்கள் அவை.

அவர் என் வாழ்வின் மிகவும் மதிப்பு மிக்க நினைவு. அவரைப் பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுதுகின்ற வாய்ப்பைக் காலம் வழங்குமெனில் பகிரப் பல விஷயங்கள் உள்ளன. அழுர்வமர்ன பறவைகள் காணாமற் போய்விடுவதைப் போல அவர் காணாமற் போய்விட்டார். அவர் மரணத்தின்போது தீவிரமான மனச்சிதைவுக்கு உள்ளானேன். அவ்வளவுக்குக் கலங்கடித்த பிறிதொரு

மறைதல் என்னிடம் இல்லை.

அவரது இலக்கியப் பெறுமதி என்பது டி.ஆர். அனந்தமூர்த்தி, பாதல் சர்க்கார், பேராசிரியர் ராமானுஜம் ஆகியோரைக் காட்டிலும் சிறப்புமிக்கது. அவர் நவீன் காலத்தின் சாரம். இலக்கிய இயக்கம். தமிழ்ச் சமூகம் அவர்மீது கொண்டிருந்த பராதிகள் அனைத்துமே வெறும் அற்பத்தனமான அவதாரங்களே அன்றி பொருட்படுத்தும்படியானவை அல்ல. இன்றும் என்னிடம் அவரிடம் சாதி, மத துவேஷங்கள் இருந்தனவா எனக் கேட்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவை அகன்றால்தான் ஒருவரைப் படைப்பாளி என ஒத்துக் கொள்வேன் என்னும் நிலை எதுமே என்னிடம் கிடையாது. மட்டுமல்லாமல் இந்த கேள்விகளைச் சமந்தலைவதுதான் கோளாறே. சுந்தர ராமசாமி இதற்கெல்லாம் சிறிதும் பொருத்தமற்றவர். அவரின் மனப்பரப்பிற்குள்ளேயே இவற்றிற்கு ஏதும் வேலை கொடுக்காதிருந்தவர். இத்தகைய விசாரணைகளில் சங்கடப்பட்டு நெரிபவர். அக்கறைப்படாதிருந்தவர். உரிமைகளின் பொருட்டு எல்லோரும் சமமாகப் பாவிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதில் அவரிடம் எத்தகைய சமரசும் கிடையாது. அவர் ஆகச் சிறந்த முற்போக்கு. ஆனால் அவரை முற்போக்கு என யாருக்கும் அடையாளம் காணத் தெரியவில்லை.

■ சுந்தர ராமசாமியை முற்போக்கு என அடையாம் காண்பதற்கு என்ன தடைகள் இருந்திருக்கக் கூடும் என நினைக்கிறீர்கள். அந்தத் தடையை அவரே உருவாக்கிக்கொண்டாரா என்ன?

அவரே எப்படி அவருக்கான தடையை உருவாக்குவார்?

முற்போக்காளர்கள் தன்னைத் தெரிந்துகொள்ளத் தவறுகிறார்கள் என்கின்ற ஆதங்கம் அவருடைய உரைநடைகள் முழுவதிலுமே பாடுபொருளாக இருக்கிறது. பல எழுத்தாளர்கள் முற்போக்குக் கம்பனிகளைப் பொருட்படுத்துவதே இல்லை.

பொருட்படுத்திய ஒருசில தமிழ் எழுத்தாளர்களில் அவரும் ஒருவர். முற்போக்கிகள் கருத்து நிலைப்பாடுகளைத் தாண்டி வர இயலாதவர்களாக இருப்பதற்காக அவர் அவரது உரைநடைகளிலேயே நிறையக் கவலையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

■ இப்போது ஜே.ஜே: சில குறிப்புகள் எப்படி மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

இன்று எனக்கு அது முக்கியமான நாவலாகப் படவில்லை. அவருடைய சிறுகதைகள் காலம் கடந்து வாழும் திறன் படைத்தவை. அவரது நுட்பமும், அழகுணர்ச்சியும் சிறுகதைகளில் மட்டுமே உள்ளன. ‘புளியமரத்தின் கதை’யை அவரது நீளமான சிறுகதை என்று சொல்லலாம். கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் ‘பின் திண்ணைக் காட்சி’, ‘ஆளற் வெவல் கிராசிங்கில்’, ‘மூடு பல்லக்கு’ இன்னும் இவை போன்ற ஒன்றிரண்டு கவிதைகளில் ஆசையுடன் முயற்சி செய்து பார்த்திருக்கிறாரே அல்லாமல், இப்போது மீண்டும் வாசிக்கையில் கவிதைகளில் அவர் எழுதியவை மிகச் சிறந்த அறிவரைகளாகவும், அபிப்பிராயங்களாகவும் சரிந்து கிடக்கின்றன. உரைநடையில் தேர்ந்த நிபுணர். ஸ்டைலிஸ்ட். சிறுகதைகளே அவரது ஆண்மா.

ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் நாவல் தமிழில் ஒரு வாசகனுக்குப் புதிய திறப்பாக் அமைய முடியும். நவீனத்தின் மீதான திறப்பாக. தமிழ் நவீனத்துவம் பெற்ற ஒரு முழுமையான வடிவம் அல்லது வடிவ தற்சோதனை அந்த நாவல் என்று சொல்லலாம். இன்று உங்களுடைய ‘கொரில்லா’, ‘BOX’ உட்பட இந்த வடிவப் பறிசோதனைக்குத் தொடர்ச்சி இருக்கிறது. இதற்கு முழுக் காரணம் சுந்தர ராமசாமிதான் என்று

சொல்ல முடியாது. நகுலனில் இது தோன்றுகிறது, சராவிடம் முழுமை பெறுகிறது. என்றாலும் நவீன காலகட்டத்திற்குப் பிற்பாடு ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் நாவலின் உள்ளடக்கம் அலுப்பூட்டுவதாக மாறி விட்டது. அது ஒருவகையான நா. பார்த்தசாராதி வகையறா நாவல்தான்.

ஒரு காலகட்டத்தில் தோன்றும் படைப்பு பிற்தொரு காலத்திலும் செல்வாக்குப் பெற இயலாமற் போகுமெனில், அர்த்தம் பெறத் தடையாக இருக்குமெனில் அதில் ஆழப்பொருளும் அகப்பொருளும் இல்லையென்றே அர்த்தம். நவீன காலத்திலேயே உருவான அப்போது மதிக்கத் தவறிய எம்.வி. வெங்கட்ராமின் ‘நித்திய கன்னி’, ‘காதுகள்’ போன்ற படைப்புகள் மீண்டும் மினுங்குகின்றன. லா.ச.ரா நவீன காலத்தின் புறக்கணிப்பையும் தாண்டி நவீன காலத்தின் பிந்தைய நிலையில் புனர்ஜென்மம் பெறுவதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

■ உங்களது இன்னொரு மிக முக்கியமான நன்பர் கவிஞர் விக்கிரமாதித்தனி ஆளுமை உங்களின் இலக்கிய வழிவிலும் தனிப்பட்ட வாழ்விலும் எவ்வளவு தூரத்திற்குக் கவந்திருக்கிறது?

விக்கிரமாதித்தன் நம்பியின் போக்கும் என்போக்கும் வேறு வேறு.

அவர் என் மதிப்பிற்குரிய கவிஞர். ஏற்கனவே உருவான நிலைகளை பொதுவெளியில் வைத்து அவர் துகில் உரிந்திருக்கிறார். சகல கருத்து நிலைகளையும் முகத்தில் காறி உமிழுந்திருக்கிறார். நிர்வாணத்திற்கு உட்படுத்தியிருக்கிறார். அதுவே

அவர் வெளிப்படையாக அடைந்த நிர்வாணமும். அதனை மறைக்க அவர் மேற்கொண்ட ஒரு முயற்சியும் கைகூடவில்லை. நரபலி மொழி விளையாட்டு எடுத்துக் கொண்ட நரபலி அவர். சுகலத்தையும் கலைத்துப்போட்டிருக்கிறார். பொதுக் கருத்துக்களைத் துவம்சம் செய்திருக்கிறார்.

தமிழ்க் கலைத்தைகளை மதிப்பிடுவதில் அவருக்கு நிகராக ஒருவரையும் சொல்ல முடியாது. அவரது வாய்ப்பழக்கத்தில் உச்சரிக்கப்படாத ஒருவன் பிச்சமூர்த்தி காலம் தொடங்கி இன்று எழுதும் ஒருவன் வரையில் எவனும் கவியானதாக இல்லை. அந்த அளவிற்குக் கலைத்தையில் சிந்தனை திரண்டவர். அகப்பொருளாற்ற கவிஞரவர். தேவதச்சனை அகப்பொருளின் கவிஞர் என்றால் விக்கிரமாதித்தன் நம்பியை அகப்பொருளாற்ற கவிஞர் எனலாம். இருவேறு எதிரெதிர் துருவங்களும் தனகதியில் நிலைபெற தமிழ் மொழி சாத்தியம் கொண்டிருக்கிறது. அகப்பொருள் அற்றவர் விக்கிரமாதித்தன். அகப்பொருள் கொண்டவரைப் போலத் தோற்றம் காட்டுபவர். அகப்பொருள் ஏதுமின்றி தமிழில் ஒரு கவி நிலைக் குடியுமாயின் அது விக்கிரமாதித்தன் நம்பி அன்றி பிறிதொருவருக்குச் சாத்தியமில்லை. எனது கலைத்தைகள் அகப்பொருட்களாலும் ஆனவை.

■ இன்றைய தமிழ் இலக்கியப் போக்கை எவ்வாறு மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

நவீன காலத்தின் மதிப்புகளை விற்றுப் பிழைக்கிறார்கள். பரிசோதனையும், புதிய கண்டுபிடித்தலும் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழில் நவீன காலமே இலக்கியத்தின் பொற்காலம். அவர்களின் பார்வைகளை, தரிசனங்களை இப்போதும் விற்று முதலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பரிசோதனையும், புதியகண்டுபிடிப்பும் இல்லாதவற்றை இலக்கியம் என்று எனக்கு ஒத்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. கண்களுக்கெட்டாதவற்றைப் படைப்பு அறியப்படுத்தவேண்டும். எனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த சங்கத்தைகளை என்னிடம் கொண்டுவந்து மூடை மூடையாகக் கொட்டுவதற்கு இலக்கியம் எதற்கு?

இளைஞர்கள் பரிசோதனைகள் பேரில் கவனமற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஏதேனும் உடனடி அறுவடைக்கு ஏற்றவற்றை பயிரிடவேண்டுமென விழிப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சமூக சரிதைகள் வண்டி வண்டியாகக் கொண்டு கொட்டப்படுகின்றன. கலையும், இலக்கியமும் பயனின்மையின் சார்பில் இயங்குபவை. இந்த முரண் இங்கு இப்போது வேலை செய்யவில்லை. அதற்கான நெருக்கடியிலும் இவர்கள் இன்று இல்லை. அடுத்த தலைமுறையில் பெண்கள்தான் அதிகம் எழுத வருவார்கள்

என நினைக்கிறேன். அவர்கள்தான் இப்போது நெருக்கடியில் இருக்கிறார்கள்.

■ ‘காலச்சவுடு’, ‘உயிர்ஸம்’ போன்ற இடைநிலை இதழ்களின் இடம் இன்றைய இலக்கியத்தில் என்னவாகயிருக்கிறது?

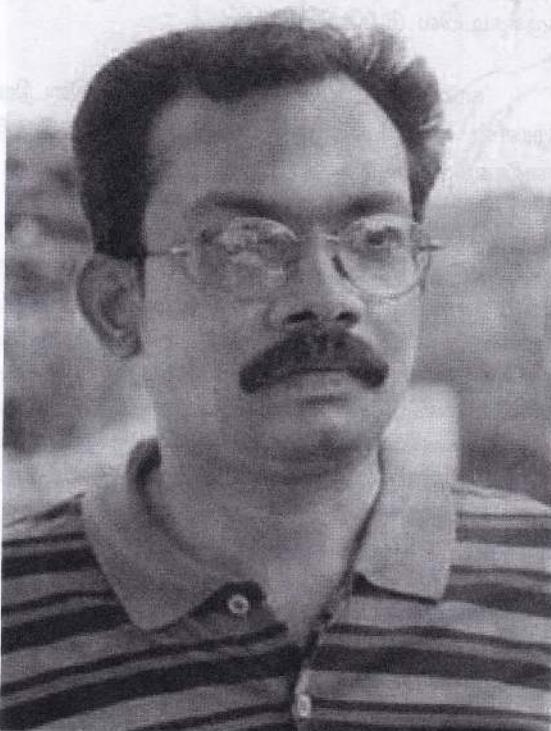
குழுதம், குங்குமத்தைக் காட்டிலும் தீமையாக நான் கருதுவது இவர்களைத்தான். பரிசோதனைகள் பேரில் ஆர்வம் குழலில் கழன்று விழுக் காரணமானவர்கள் இவர்கள். அந்த இடத்தையே இல்லாதொழித்தவர்கள்! ஒழித்தவனே காவலாளி வேடத்திலும் நடிப்பது போல, உலகமெங்கும் கலை இலக்கியக் காவலர்கள் போலத் தங்களைப் பிரபலப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருவரும் ஓயியாமல் தமிழில் இனிப் புதிய முயற்சிகள் எதுவும் தோன்றாது.

இவர்கள் இரண்டு தறுதலைகள் உருவாகப்போக, தமிழில் இவர்களைப் பார்த்துக் கெட்ட, ஒத்த பத்துப் பதினைந்து தறுதலைகள் உருவாகிவிட்டார்கள். இவர்களின் முகவர்கள் இன்று உலகம் முழுவதிலும் இருக்கிறார்கள். இலங்கையில், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் என. இன்று இவர்களின் பிடிக்குள் சூழல் அகப்பட்டிருக்கிறது. பரிதாப நிலைக்குக் காரணம் இதுதான்.

வணிகம் பேரில் கொண்ட பாரம்பரியமான பார்வைகளால் இதனை நான் சொல்லவில்லை. தமிழ் போன்ற பழம் பெரும் மரபு கொண்ட மொழியில் வணிகமும் கலையிலக்கியப் புதிய முயற்சிகளும் ஓன்றினைவது இயலாது. ஏனென்றால் பழம் பெரு மரபு கொண்ட மொழிகளில் மக்களின் பெருமிதம் என்பது பழம் பெருமைகளில் தேங்கி நிற்கக் கூடியது. வணிகத்தின் இணைப்புச் செல்வாக்குப் பெற புதிய முயற்சிகள் அதற்கு அவசியமில்லை. மலையாளம், கன்னடம் எல்லாம் வேறு. அங்கே புதிய முயற்சிகளில் இருந்து மட்டும்தான் அவர்கள் தங்களின் பெருமையை நிலைநாட்ட முடியும்.

மலையாளத்தில் ‘மனோரமா’ போன்ற வெகுஜன வணிக இதழ்களுக்கும் கூடப் புதிய முயற்சிகளும் ஒரு வணிகத் தேவையாக இருப்பதையொப்ப இங்கோ, ஆந்திராவிலோ எதிர்பார்க்க முடியாது. மலையாளத்தில் வைக்கம் முகம்மது பஷ்ணர யாரென்று எந்த வெகுஜன இதழும் அறியாமல் உயிர் வாழ முடியாது. இங்கே புதுமைப்பித்தன் பிரபலமாவதற்கே இன்றும் நூறுவருடங்களாகும்.

நாலு பேர் சேர்ந்து நட்டப்படத் தயாராக இருக்கும் எத்தனையோ காரியங்களில் அன்றாடம் ஈடுபடத்தான் செய்கிறோம். கூட்டாக ஊர்களில் சேர்ந்து சாமி கொடைகள் நடத்துகிறோம். அதுபோல

இலக்கியத்தில் ஈடுபடும் சிறுகூட்டமே இன்றைய தேவை. அவர்களால் மட்டுமே புதிய முயற்சிகள் தமிழில் இனி சாத்தியம். இடைநிலை இதழ்கள் ஈழ கோழி வளர்ப்புப் பண்ணைகள்.

நம்முடைய காரியங்கள் வணிகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சிறு சிறு கூட்டு முயற்சிகளால் மட்டுமே உருக்கொள்ள முடியும். பயனற்ற மடத்தனமான காரியங்களில் மனம் கொண்ட சில சாத்தியப்பாடுகளின் மூலமாக, வணிகம் பெரும் பின்னடவையே ஏற்படுத்தும். காலச்சவடும், உயிர்மையும் வணிகத்தை உலக முகவர்களை ஒன்று கூட்டி நிறுவனமாக்கிச் சுதை திரண்ட மதம்போல மாற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருவருமே கலை இலக்கியத்திற்கு, புதிய முயற்சிகளுக்கு எதிரான பெருந்திமைகள். இவர்கள் இப்போது தமிழில் பிராய்லர் கோழி வளர்ப்புப் பண்ணைகளை ஒத்த ஸ்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள். இவற்றிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்வதும், விலகுவதுமே தற்போதைய அவசரம்.

■ இத்தகைய இடைநிலை இதழ்களைக் களமாக்கிக் காத்துரமான படைப்புகள் வெளியாகிக் கொண்டுதானேயிருக்கின்றன. அநேக படைப்பாளிகளின் முதல் புத்தகங்களை இவர்கள்தானே பதிப்பித்து வெளியிடுகிறார்கள். நம் காலத்தின் தீவிர சிந்தனையாளர்கள் எல்லோருமே ஏதோ ஓருவகையில் இத்தகைய இதழ்களில் பங்கெடுக்கிறார்களே. என் நீங்களே கூட தீராந்தி'யிலும் 'அம்ருதா'விலும் தொடர்ந்து எழுதுகிறீர்களே?

இந்தியாவின் மீது கொலோனியல் யுத்தம் ஒன்று தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருக்கிறது. காலனிய வெளியேற்றம் நடைபெற்ற நாடுகள் அத்தனையிலும் வெளியேற்றத்திற்குப் பின்னரும் பிளவையும். வெறுப்பையும் மட்டுமே முன்னிறுத்தி நடைபெறுகின்ற யுத்தமிது. அவர்கள் எனக்கொரு வரலாற்றை அனிவிக்க விரும்புகிறார்கள். எனது முற்போக்குத்தன்மைக்குச் சான்றிதழ் தர முயல்கிறார்கள். இவற்றை நான் வேண்டவுமில்லை. பொருட்படுத்தவுமில்லை.

காலச்சவடு, உயிர்மை போன்றவற்றிலும் கூட நான் எழுதலாம். காலச்சவட்டில் நிறைய எழுதியிருக்கிறேன். அது பிரச்சனை அல்ல. அவற்றைப் பற்றிய எனது கண்ணோட்டம் என்ன என்பதுதான் பிரச்சனை. ஒரு உதாரணத்திற்காகச் சொல்கிறேன். அனுவூலையில் வேலை செய்யும் ஒருவர் அனுவூலைகளுக்கெதிரான பார்வை கொண்டிருக்கக்கூடாது எனக் கண்டிக்க முடியுமா என்ன? நீங்கள் கேட்பது பழைய அறங்களை முன்வைத்து.

இன்று ஒருவர் சகலவிதமான எதிர்நிலைகளோடும் ஊடுபாவாமல் வாழ்தல் சாத்தியம் இல்லை. மிக மிக மட்டம் எனப் பிறர் நினைக்கக் கூடிய வெகுஜன இதழ்களிலும் எழுதியிருக்கிறேன், பணிபுரிந்திருக்கிறேன்.

கவிதா பதிப்பகமும் காலச்சவடும் ஒன்று அல்ல. இவர்கள் நாங்கள்தான் சக்ரவர்த்திகள் என்கிற ஒரு சொம்பைத் தூக்கிக் கொண்டலைகிறார்களே அதன் பேரில் எனக்கு மதிப்பில்லை. ஒரு மதிப்பிட்டை மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் உங்கள் தலையில் சுமத்துகிறார்கள். இவர்கள் மதிப்பிட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டு வணிகம் செய்வதாக ஏமாற்றுபவர்கள். பிற பதிப்பகங்களைப் போல அல்ல. அவர்கள் வெறும் வணிகர்கள். உயிர்மையிடம் ஏன் மேலும் மேலும் பலர் ஏமாந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்! மிகச் சாதாரணமான சில பதிப்பகங்கள்தான் கழிந்த பதினெந்து வருடங்களில் முக்கியமான படைப்பாளிகள், கவிஞர்களைத் தமிழில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களும் செய்திருப்பார்கள். அதற்கும் இவர்கள் பேரில் நான் முன்வைக்கிற மதிப்பீட்டிற்கும் குற்றச்சாட்டிற்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை.

நமது சமூலில் பிரசர பாக்கியமே பெரிது என்னும் என்னை கொண்டவர்களே அதிகம்.

■ ஈழத்துக் கவிதைகள் உரத்த குரவில் அரசியலைப் பேசுவதால் அவை உங்களைக் கவருவதில்லை என்ற பொருள்பட ஓருமுறை சொல்லியிருந்தீர்கள். போர்னிலித்தில் அது தவிர்க்க முடியாதவாண்றுதானே... ஈழத்துக் கவிதைகளைப் பாலஸ்தீங்க் கவிதைகளுடன் ஓப்பிட முடியுமல்லவா?

சமகால நெருக்கடிகளுடன், சமகாலத்தன்மையைக் கவிதை அடைகிறதா இல்லையா என்பதுதான் பிரச்சனையே அன்றி அது எழுப்பும் குரவின் ஒரை எப்படி இருக்கிறது என்பது பிரச்சனையில்லை. சமகாலத்தன்மையில் தன்னிலை கரையும் கவிஞர்களாரசாரமாகவும் பேசலாம், இதழுட்டவும் செய்யலாம்.

�ழத்தின் விஷயங்களை எனக்குச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. கவிதைகளில் காணக் கிடைக்கும் தன்மைகள் புரிதலுக்குப் போதுமானவையாக இல்லை. வெளிப்படையாகப் பேசுவதானால் ஓரளவிற்கு நான் தனிப்பட்ட முறையில் குலசிங்கத்துடனான நேரடியான உரையாடல்கள், சி.புஷ்பராஜாவின் ‘�ழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்’, மற்றும் உங்களுடைய படைப்புகள் வழியாக ஒரு சிறு வெளிச்சத்தைப் பெற்றிருக்கிறேன். சேரன் போன்றோரை எல்லாம் கவிஞராக எனது மனம் ஒத்துக்கொள்ளவே இல்லை. இலங்கை வைரமுத்து அவர் என்பதுதான் எனது எண்ணமாயிருக்கிறது. தளையசிங்கம் பேரில் எனக்கு மதிப்பிருக்கிறது. அனாரின் கவிதைகள் எனக்குப் பிடிக்கும். நுஹ்மான் மீது எனக்கு மதிப்பில்லை. இவர்கள் ஆகச் சிறந்த பரோவுபகாரிகளாகவும், சான்றோர்களாகவும், நற்சிந்தை கொண்ட நன்மனிதர்களாகவும் இருக்கலாம். எனக்கு மறுப்பில்லை. அது பற்றி எனக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. உலகம் முழுதுமே நன்மனிதர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்றுதான் சொல்கிறார்கள். இவை ஒரு புறம் இருக்கட்டும்.

பாலஸ்தீங்க் கவிதைகளுடன் ஈழத்துக் கவிதைகளை நிச்சயமாக ஓப்பிடயிலாது. பாலஸ்தீங்க் கவிதைகள் சமகாலப் பிரக்ஞை குன்றாதவை. இரண்டும் வேறு வேறு காலத்திலும் மனோபாவத்திலும் இயங்குபவை. பாலஸ்தீங்க் கவிதைகள் நவீன அரசாங்கங்களின் வன்முறையிலிருந்தும், நவீன அரசாங்கங்களின் கொடுரமான முகங்களிலிருந்தும் தோற்றும் கொள்பவை. இலங்கையில் உரத்தகுரல் நவீன அரசைச் சென்றடைவதில் உள்ள பண்ணை முதலாளிகளின், நிலப் பிரபுக்களின் இன, குழு, சாதிமேலாண்மைத் தடைகளிலிருந்து உருவாகின்றனவோ எனக்கிற சந்தேகம் எனக்குள் இருக்கின்றது. இன்று உலகத்தின் பல இடங்களிலும் ஆயுதம் தாங்கிய யுத்தக் குழுக்களின் பின் செய்படும் உள்ப்பாங்கு பல்வேறு காரணிகளாலும் அமைந்திருக்கின்றது. வணிகமும் இதில் அடக்கம். ஆயுத வணிகம். நாம் நேரடியாகக்

கருதிக் கொண்டிருப்பதைப் போல நோக்கத்தை மட்டும் கொண்டு இயங்குபவை அல்ல இந்தக் குழுக்கள்.

அவற்றை ஆகரிக்கும் அல்லது நிராகரிக்கும் போக்குகள் மட்டுமே அரசியல் தன்மை கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் உள்ளீடான் காரணங்களும் காரணிகளும் ஒன்றிற்கொன்று தொடர்பற்றவை. இவற்றிற்கிடைப்பட்ட விந்தை என்ன என்பதை அறியும் வேலை எழுத்தாளனையும் சார்ந்தது.

யுத்தம் முடிந்த பின்னர் இனி என்ன செய்யப் போகிறோம் எனகிற மனச்சோர்விற்குப் பெண் போராளிகள் இலக்கானதாக ஸர்மிளா ஸெய்யித்தின் பதிவொன்றில் படித்தேன். எழுத்தாளன் கண்டடைய வேண்டிய முக்கியமான இடம் இது என்பது எனது எண்ணம்.

■ புலம் பெயர்ந்தோர் தமிழ் இலக்கியப் போக்கை எவ்வாறு மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

தமிழ்நாட்டிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் இதுவரையில் கலை- இலக்கியத்தில் ஈடுபடவே தொடங்கவில்லை. மலேஷியாவிலிருந்து ‘வல்லினம்’ போன்ற குழுக்கள் செயற்படத் தொடங்கியிருப்பதை தவிர்த்து.

இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களே தீவிர இலக்கியத்தில் அக்கறையோடு இருக்கிறார்கள். இப்போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களில் பெண்களிடத்தில் தீவிர இலக்கியத்திற்கான தாக்கம் இருப்பதை உணர முடிகிறது. அவையெல்லாம் எப்படி வடிவமுறப் போகின்றன என்பதனை யூதித்துச் சொல்ல இயலவில்லை.

■ இப்போது தமிழ் சினிமா மாறிவருகிறது என்கிறார்கள் எழுத்தாளர்கள். வணிகச் சினிமாவை எழுதுவதற்கென்றே ‘காட்சிப் பிளையென்ற பத்திரிகை அறிவுஜீவிகளால் நடத்தப்படுகிறது. இலக்கிய மேஸ்டகளிற்கு சூப்பர் ஸ்டார்களும் அட்டு சினிமா இயக்குனர்களும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். நாம் வெட்கழு வேண்டுமா?

தான் செல்கிற அனைத்துப் பாதைகளையும் நியாயப்படுத்திக் கொண்டே செல்வது நமது பொது நோய். காட்சிப்பிளையை ஒரு சினிமா இதழாகவோ, அதில் எழுதுகிறவர்களை அறிவுஜீவிகளாகவோ நான் கருதவில்லை. இந்த சீசன் வியாபார அறிவுஜீவிகளில் பெரும்பாலோர் ‘போர்டு பெளன்டேஷன்’ போன்ற உளவு நிறுவனங்களில் போய் சேர இப்படிப் பயற்சி எடுத்துக் கொள்வது தமிழ்நாட்டில் ஜந்தாண்டுத்

திட்டம் போன்றதொரு பழக்கம். இப்படியான பயிற்சி இதழ்கள் பல வருவதையும் போவதையும் பொருட்படுத்த எதுமில்லை. மேலும் தமிழ்நாட்டில் அறிவுஜீவிகள் என்ற தரப்பின்றே இன்னும் உருவாகவில்லை வெறுப்பற்ற பார்வை கொண்ட ஒருவர் கூட.

அ.மார்க்ஸ், எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியன், வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தி, ராஜன் குறை, பிரேம் எல்லோரையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டே இந்தக் கூற்றைச் சொல்கிறேன். அறிவுஜீவி தமிழில் இன்னும் உருவாகவில்லை. சாம்ஸகி, மான் போதிரியா, அசீஸ் நந்தி, டி.ஆர். நாகராஜ், அமர்த்தியா சென் போன்றோரே அறிவுஜீவிகள்.

■ சாகித்ய அகடாமி விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுப்பது குறித்து உங்களது பார்வையின்ன?

பொது இடர்பாடுகள், பொதுவான உரிமைகளின் மீதான அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்படும்போது கூட்டாகச் சேர்ந்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் குரல் தரவேண்டும். அது ஒரு தார்மீக நிலைப்பாடு. நிலைப்பாட்டின் உள்ளர்த்தமும், அரசியலும் எவ்வாறு வேண்டுமாயினும் இருக்கலாம். அதனை இடர்பாட்டின் நேரத்தில் வெளிப்படுத்தத் தேவையில்லை. அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் நிலைப்பாட்டின் மீது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்துதல் நேரமைக்குப் புறம்பானது.

எழுத்தாளர்களும், கலைஞர்களும் சாகித்ய அகாடமி விருதுகளை திருப்பிக் கொடுத்தது நல்ல எதிர்விளை. தமிழ்நாட்டில் இதற்கு ஆளில்லாமல் போன்று வருந்தத்தக்கது. இவர்களின் சுலவிதமான முற்போக்கு முகமுடிகளும் அதிகாரத்தை மட்டுமே இலக்காக கொண்டவை என்பது தெளிவுபட்டுவிட்டது.

■ மணிவண்ணன் கொண்டாடும் சிறுதெய்வ வழிபாடும் பண்பாடும் உண்மையில் இந்து மதத்திற்கு வெளியேதான் இருக்கிறதா?

நானொரு இந்து. இந்து மதப் பழக்க வழக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பவன். சிறு தெய்வ வழிபாடு இந்து மதத்திற்கு உட்பட்டதுதான். நான் எதை வழிபடவேண்டும், எதை நான் வழிபட்டால் அது முற்போக்கானதாகக் கருதப்படும்? போன்ற எத்தனையை உயரிய ஆலோசனைகளையும், அபிப்ராயங்களையும் மேலாண்மை செய்யும் எந்த அசர்ரிகளிடமிருந்தும் கேட்பதை நான் விரும்பவில்லை.

புத்தம் இலங்கையில் அந்தி. அதற்காகப் புத்தனைக் கழுவிலேற்ற முடியுமா? ரோமன் கத்தோலிக்கத்தை முன்வைத்துத்தான் நீட்சே கடவுளின் இறப்பை

அறிவிக்கிறார். கிறிஸ்தவத்தை தூக்கிலிடப்பட்டவனின் மாயவரலாறு என்கிறார் அவர். அதற்காக என்ன செய்வது!

இந்தியரின் மீது கொலோனியல் யுத்தம் ஒன்று தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருக்கிறது. காலனிய வெளியேற்றம் நடைபெற்ற நாடுகள் அத்தனையிலும் வெளியேற்றத்திற்குப் பின்னரும் பிளவையும், வெறுப்பையும் மட்டுமே முன்னிறுத்தி நடைபெறுகின்ற யுத்தமிது. அவர்கள் எனக்கொரு வரலாற்றை அணிவிக்க விரும்புகிறார்கள். எனது முற்போக்குத்தன்மைக்குச் சான்றிதழ் தர முயல்கிறார்கள். இவற்றை நான் வேண்டவுமில்லை, பொருட்படுத்தவுமில்லை.

வரலாறு என்பது புனைவு. அதன் நோக்கம் உங்களிடம் பிளவையும், வெறுப்பையும், சந்தேகத்தையும் மட்டுமே சாதிக்கிறதென்றால் அது மாபெரும் கலோனியல் வரலாற்றுப் புனைவு. உங்களை எந்தத் திசையில் கட்டிவைக்க வேண்டும் என்கிற நோக்கத்தோடு கட்டப்படுகிற புனைவு அது. அது கட்டும் புனைவை ஏற்றுக்கொள்ள வற்புறுத்தும் கருவிகளை என்னுடைய தன்னிலையிலிருந்து தொடர்ந்து கழற்ற முயற்சித்துக்கொண்டிருப்பவன் நான். வரலாற்றைத் துண்டித்து விட்டு எனக்கு இனிமை தரும் எல்லாவற்றிலும் கலந்து கொள்ளவே விரும்புகின்றேன். ஒவ்வொரு பொருளிலும் அதன் அதிகாரம், வரலாறு உட்பட எழுப்பப்பட்டிருக்கும் பறக்கட்டுமானங்கள் அனைத்தையும் நீக்கிவிட்டு நேரடியான மகிழ்ச்சிக்குச் செல்வதே எனது இலக்கு. அவற்றின் மீது கட்டப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்திற்கும் எனது தன்னிலையில் வேலையில்லை, வரலாற்றிற்கும் என்னிடம் வேலையில்லை.

எனக்கு சுட்லைமாட சாமியும் ஒன்றுதான் நெல்லையப்பனும் ஒன்றுதான், அன்றாடத்தில் இடையூறை அவர்கள் ஏற்படுத்தாத வரையில். பிள்ளையாரின் நேரமறையான, எதிர்மறையான சுல அம்சங்களையும் கழற்றிவிட்டு யோசித்துப் பாருங்கள். விந்தையான வினோத உருவம் அது. இப்படிப் பார்ப்பது சாத்தியம். இந்தச் சாத்தியம் மட்டும்தான் உங்களுடன் வரலாறு கொண்டு வந்து கொட்டியிருக்கும் சை வெறுப்பையும் பிற வெறுப்பையும் கட்டுப்படுத்த உதவும். வரலாற்றுப் பார்வைகள் எனப்படுபவை கலவரங்களுக்கானவை, வெறுப்பிற்கானவை.

வரலாற்றின் பேரில் என் கழுத்தில் மாட்டப்படும் கொலோனியல் அடையாள அட்டைகளை மறுப்பது எனது பணியே. நான் இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதில் எனக்கு ஒரு இடர்பாடுமே இல்லை. அது அசர்ரிகள் அறிவிப்பது போல ஒற்றைப்படையானதும் இல்லை. அது எல்லா மதங்களையும் போலவே

நன்மையையும், தீமையும் கொண்டது. வள்ளலாரும், ராமானுஜரும், வைகுண்ட சாமியும், சட்டம்பி சாமிகளும், ஸ்ரீ நாராயண குருவும், அய்யங்காளியும் இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தான்.

உன்னிடம் நடக்கும் நல்லவற்றிற் கெல்லாம் நாங்கள் பொறுப்பு, அவலங்களுக்கெல்லாம் நீ கொண்டிருப்பவை மட்டுமே பொறுப்பு என்பது கொலோனியல் மேட்டிமைத்தனம்.

■ சாதிய ஏற்றத்தாழ்வும் தீண்டாமையுமற்ற இந்துமதம் சாத்தியம் என்கிறீர்களா? நடைமுறையில் சிறுதெய்வுபிபாடோ பெருந்தெய்வு வழிபாடோ எந்த வழிபாட்டு முறையைச் சேர்ந்த இந்துக்களும் சாதிக்கும் தீண்டாமைக்கும் வெளியில்லையே? ஓன்றில் அவர்கள் சாதியர்த்தியாக ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் அல்லது ஒடுக்குகிறார்கள். ஓரே பதிலில் புத்தரையும் அம்பேத்தரையும் பெரியாரையும் 'தலித்துகள் இந்துகள் இல்லை' என்ற நவீன அரசியற் குரவையும் நிராகரிக்கிறீர்களா?

சாதிய ஏற்றத் தாழ்வும் தீண்டாமையும் இந்து மதத்தின் சாராம்சங்கள் இல்லை. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் சித்தர்களும் ஒரு சாதிக்குப் பிறந்தவர்கள் இல்லை. உலகின் எல்லா மதங்களிலும் தீமையும் உண்டு. கிறிஸ்தவர்கள் இங்கே கால்வைக்கத் தொடங்கும் போது சாதி பார்த்து ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு கால்பதித்து சாதியை தீவிரப்படுத்தியவர்கள். சாதி எப்போதும் கொழுந்து விட்டெரிய வேண்டும் என நினைப்பவர்கள் அவர்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள ஓவ்வொரு கிறிஸ்தவ மதப்பிரிவும் ஓவ்வொரு சாதி ஏன்?

தலித்துகள் இந்துக்கள் இல்லை என்ற குரலே தவறானது. இந்தியாவில் பெரும்பான்மையான தலித்துகள் இந்துக்கள்தான். தலித்துகள் இந்துக்கள் இல்லை என்கின்ற வாதம் பொதுவானதோரு அரசியற் குரல் அல்ல. இந்து மதத் தலைமைப் பொறுப்பே பல சமயங்களில் தலித்துகளின் கைகளில் இருந்திருக்கிறது. அய்யன்காளி மிகப் பெரிய உதாரணம். ஏற்றத் தாழ்வுகள் எந்த வடிவத்தில் இருந்தாலும், எந்த பொருளில் வந்தாலும் களையப் படவேண்டுமேயன்றி அதற்கு இந்துமதத்தை மட்டுமே பொறுப்பாக்கக் கூடாது. இத்தகைய பார்வைகள் மரபான வரலாற்றாசிரியர்கள் கட்டுவித்தனவை. ஆழ்வார்களிலும் நாயன்மார்களிலும் சித்தர்களிலும் தலித்துகள் உண்டு. இவர்கள் இல்லாத இந்து மதம் எப்படி சாத்தியம்? கோவில்களையும், மடங்களையும் யாரோ சம்பந்தமில்லாதவர்கள் முடக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்றால் உடைத்து உள்ளே செல்ல வேண்டியதுதான். இந்து மதக் கோவில்கள், புராணங்கள் எல்லாம் எல்லோருக்கும் உரியவைதானே அன்றி பறிமுதல்

செய்து வைத்திருப்பவனிடன் ஒப்படைத்து விட்டுக் கலைந்து செல்வதற்கானவை அல்ல.

சாதிய ஏற்றத் தாழ்வுகளும், தீமைகளும் தொடர்ந்து எல்லோராலும் வேறுவேறு காரணங்களுக்காகப் பேணப்படுகின்றன. அரசியல் காரணங்கள், கொலோனியல் ஆர்வம் ஆகியவையும் இவற்றில் அடக்கம். இந்துமதத்தைக் காரணமும் முழுப் பொறுப்பும் ஏற்குமாறு நிரப்பந்திப்பது சரியான அனுகுமுறையில்லை.

■ எங்கே உங்களது இரண்டாவது நாவல்?

முதலில் நான் எழுதியதே நாவல் அல்ல. நாவலுக்கானதொரு முயற்சி அவ்வளவுதான். இரண்டாயிரத்திற்கு முன்னர் அது எழுதி பார்த்தது அவ்வளவுதான்.

தற்போது தமிழில் வெளிவரும் நாவல் எழுத்து பேரில் எனக்கு மதிப்பேதும் இல்லை. யாரிடமிருந்தாவது நாவல் எழுதப்போகிறேன் என்கிற தகவல் கிடைக்கும் போது அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம் என்றேபடுகிறது.

தமிழில் நாவல் எழுத்து என்பது தன்னிலையைப் பிதுக்கி பெரிதுபடுத்திக் காட்டுவதைப் போல உள்ளது. இதற்குக் குண்ணிப்பர்களைப் பதிப்பாளர்கள் ஊக்குவிக்கிறார்கள். சிலர் சமூக சரிதைகளை அள்ளி ஏறிகிறார்கள் நாவல் என்கிற பெயரில்.

நானும் நாவல் எழுதுவேனாக இருக்கலாம். அதற்கான ஆசை எனக்குண்டு. ஆனால் அது இந்தப் பதிப்பக நெடியிலிருந்தோ, பரபரப்பிலிருந்தோ நிச்சயம் தொடங்காது. அது மட்டுமல்லாமல் நாவல் எழுதியே தீரவேண்டும் என்கிற கட்டாயம் ஏதும் கிடையாது. இப்போது என்னிடம் நாவல் எப்போது? என விசாரிப்பவர்கள்தான் என்னிடம் கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டும் வசையும் வாங்குவதில் முன்னணியில் இருக்கிறார்கள்.

தமிழில் இப்போது எழுதப்படுகிற நாவல்களில் பெரும்பாலானவை பதிப்பாளர்களால் எழுதப்படுவதையே அன்றி எழுத்தாளர்களால் எழுதப்படவில்லை. பதிப்பாளர்கள் விற்பனையின் நலம் கருதி ஆள்வைத்து வேறுவேறு பெயர்களில் நாவல் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நல்ல துறவி எப்போதும் துறவியாக இருப்பதில்லை

Box கதைப் புத்தகம் [2015].

வேஷாபாசக்தி

கருப்புப் பிரதிகள்

விவிலியத்தினை வாசிப்பதினை ஒத்த அழகிய மொழியை உள்ளூடுக்கும் இனிய அனுபவத்தினை ஷோபாவின் மொழி மேன்மையாக வழங்குகின்றது. நடக்கலாயிற்று, நிகழலாயிற்று, எழுதலாகிற்று என்று “லாகிற்று” என்ற மொழிவழக்கை ஷோபா தனது கதைசொல்லல் புணைவுமொழியில் கையாள்வார். இனம்புரியாத மொழியின் கவர்ச்சி அதில் உண்டு.

அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

அனத்புர பொக்ஸ் சண்டை விடுதலைப்புலிகளின் இறுதி எத்தனமாகக் கொள்ளப்படச் சூடியது. அதோல்வி போரை முள்ளிவாய்க்கால்வரை இழுத்துச்சென்று, பெரும் மானுடப் பேரழிவுடன் கொடுரமாக முடித்து வைத்தது. அந்த அழிவின் பின்னர் போர் ஓய்வுக்கு வந்துவிட்டதாகக் கருதினாலும் போரின் பின்னாலிருக்கும் மானுடவாழ்வின் அவலங்களை காய்ந்த இரத்தக்கறையோடு கலந்திருக்கும் சொல்லமுடியாத இரகசிய வலிகளின் முனகல்களையும் ஷோபாசக்தியின் BOX - கதைப் புத்தகம் பேச விளைந்திருக்கின்றது. ஷோபாவின் கொரில்லா[2001], ம[2004] வரிசையோடு மூன்றாவதாக நீண்ட இடைவெளிக்குப்பிற்பாடு இணைந்திருக்கும் நாவல் Box கதைப்புத்தகம்(2015).

‘கொரில்லா’ தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் மகத்துவமான நாவல்களில் ஒன்று. அவரது ‘ம்’ நாவல் உனர்ச்சிகரமான தருணங்களையும், வாசிப்பவர்களுக்கு திகட்டாத மனவெழுச்சியைக் கொடுத்தாலும் முழுமைத்தன்மையை அடைந்துவிடாத முயற்சி என்றே தோன்றியது. இந்த இரண்டு முன்னைய நாவல்களில் இருந்து வேறுபட்டு இன்னுமொரு தளத்தில் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் சிறுகச்சிறுகச் செதுக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட நாவலாக Box கதைப் புத்தகம் அமைந்திருக்கிறது.

இதனை ஒர் உணர்ச்சிகரமான நல்ல நாவலாகக் கொள்ள முடியுமா என்று கேட்டால் அதற்கான பதிலினை இறுதியில் சொல்கிறேன். போரின் மிகப்பெரிய மானுடப் பேரழிவினை இந்நாவல் புணைவின் மொழியின் வசீகரத்தில் மிக அருகில் புணைவின் உச்சத்துடன் சொல்கின்றது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக போர் மானுட இச்சைகளையும் வலிகளையும் மாற்மாறி ஒருதரப்புமேல் இன்னொரு தரப்பு கட்டவிழ்த்து அரங்கேற்றவைக்க, சரியான தரப்பு பிழையான தரப்பு என்று எவையும் இல்லாமல் அனைத்தையும் எல்லாத்தரப்பும் செய்ய, மிகக்கொடுரமான விளைவுகளையும் அதன் எதிரொலிகளையும் இனிவரும் சிசக்கஞம் பின்பற்ற அல்லது அனுபவிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றன. இருதரப்புகளால் அவை நியாயப்படுத்தப்படவும் செய்கின்றன. ஒரு கட்டத்துக்குமேல் மனங்களின் அடியாழத்தின் கொடுரங்கள், அதன் இச்சைகள் இன்னும் பயமுறுத்துகின்றன. வன்முறையின் ஏச்சங்கள் ஊடாக அன்பையும் கருணையையும் தூய ஆன்மபலத்தையும் இந்நாவல் சொல்லவருகின்றது.

பெரியபள்ளன் குளம் என்ற கற்பனையான கிராமம் ஒன்றினைக் கட்டமைத்து அதன்மேல் ஒர் இனத்துக்காக வாழ்ந்தவர்கள், வீழ்ந்தவர்கள், வீழ்த்தப்பட்டவர்களை

உருவாக்கி இந்நாவலில் நடமாடவிடப்பட்டுள்ளது. நேரடிச் சாட்சியங்களையும் புனைவின் அதிகிறந்த நுட்பத்தையும் சிக்கலில்லாத தெளிந்த நீரோடையைப் போன்ற மொழியில் பிணைத்து வாசிப்பவர்மீது செலுத்தி அடைநீரோட்டத்தில் இழுத்துச்சென்று நாவலின் மையத்தில் பெரிய பள்ளன் குளம் கிராமத்தை நோக்கிச் சிறுவன் ஒருவன் மர்மமான முறையில் வந்து சேர்கிறான். வாய்பேச முடியாத சிறுவனாக அவனது வெளிப்பாடுகள் இருக்கின்றன. இராணுவமும் காவற்றுறையும் அவனை இன்னுமொருபக்கத்தில் தீவிரமாகத் தேடுகின்றனர். அவன் அந்தக் கிராமத்தின் மக்களோடு கலந்து விடுகிறான். அமையாள் கிழவியின் அரவணைப்பு அவனுக்கு இலகுவில் கிடைத்துவிடுகின்றது. அங்குள்ள ஒரு கல்லறை வீட்டைத் தன் இருப்பிடமாக்கிக்கொள்கிறான். ஷூல் வீச்சிலும் பொஸ்பரஸ் குண்டு வீச்சிலும் சிதையற்று கைகால்களை இழந்த பெரியன்பள்ளன் குளத்துச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் போர்முனைக் காட்சிகளையே நாடகமாக்கி நிகழ்த்தி விளையாடுகிறார்கள்.

அந்த அந்நியச் சிறுவன் அப்பேரவலத்தைக் கண்டு அஞ்சி அவதியற்று நாடகத்தை நிறுத்துச்சொல்லி கூக்குரல் இடுகிறான். ஒரு கட்டத்தில் மெல்ல மெல்லப் பேரவலத்தில் சிக்கிப்பினைத்த மக்களின் வாழ்வியலுடன் தன்னை இறுக்கமாகப் பிணைத்துக்கொள்கின்றான். அந்தக் கிராமத்தின் கதையினுளோடே யுத்தத்தின் கதைகள் பல பிரதியூடாகச் சொல்லப்படுகின்றன, அவை பல்வேறு காலங்களின் அலைக்கழிப்பாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கதைமாந்தருக்குப் பின்னும் ஒவ்வொரு வாழ்வு. யுத்தவாழ்வின் கற்பனைக்கு எட்டாத வலிகளையும் மானுட அவலங்களையும் சிறிய சிறிய பெட்டிகளாக உருவாக்கி நாவலின் மையப்பெட்டியை உருவாக்குகின்றன.

பல மாந்தர்களின் எண்ணற்ற பிரதிகள் போரின் வடுவில் எஞ்சியிருந்தாலும் அவற்றில் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையூடாக நாவலின் கட்டுமானம் உருவாகின்ற. பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டவர்களின் கதைகளை கதைசொல்லியே உருவாக்குகின்றார். நேரடிச்சாட்சியங்கள் மூலமும் புனைவின் மேம்படுத்தப்பட்ட உருவாக்கம் மூலமும் வெற்றுக்கோப்பையில் சூடாகவழியும் தேநிரைப்போல அவற்றை நிரப்பிச் செல்கின்றார் ஷோபாக்கதி.

பல்வேறுபிரதிகளைக் கோர்க்கும் நுட்பத்திறன் உத்தி சார்ந்து இப்புத்தகத்தின் அழகியலை மக்குவமாக ஒப்பேற்ற வினைகின்றது. கார்த்திகை என்ற பெயருக்குப்பின்னாலுள்ள அல்லது அந்தப்பெயருக்கு உரித்தானவர் மீதான அர்த்தங்கள் பெரியபள்ளன் குளத்துக்கு புதிதாக வந்த

நிலைம் ஏது புனைவேது என்று விட்டு யாசம் கூருவில் கண்டுபிடிக்க முடியாதவண்ணம் நிலைத்தில் புனைவைச் சிதிலமடைந்த கவர்களின் பின்னும் சிலந்திவிலை போல் கோர்த்து கதைப்பிரதியை ஒருக்ட்டத்தில் வாசிப்பவர்களை முழுமையாகவே நம்ப வைக்கின்றார் ஷோபாக்கதி.

செல்வாபாக்கதி
BOX
காலங் புதைப்

அந்நியச்சிறுவனுக்கு கரிசனை காட்டும் அமையாள் கிழவியின் தொடுதலுக்கு வித்திட்டுக்கொடுக்கின்றது. ‘கோமத’ என்ற வார்த்தையைக்கண்டு கடும் வன்மமான மனவெழுச்சியில் உந்தப்பட்டு வளர்ப்புக் கிளியினை அமையாள் கிழவி கொன்றுவிடுவது தொடர்பான அத்தியாயங்களும் அந்த கோமத என்ற சிங்கள வார்த்தையினை யார் கற்பித்தது என்ற சந்தேகத்தினையும் இறுதியில்வரும் அத்தியாயங்கள் அதற்கான அர்த்தங்களை வாசிப்பவரின் மனதின் ரகசிய இடங்களில் கடற்கரை மணலில் ஏற்படும் மெலிதான காற்தடம்போல பதித்து விட்டுச்செல்கின்றன. இந்த இரண்டு பிரதிகளுக்கும் நடுவில் உள்ள இடைவெளியில் பேசும் பல்வேறு கதைகள் வெவ்வேறு இடங்களில் பயணித்து பல்வேறு இடங்களில் முழுமையடைந்து மையத்தினை வந்தடைகின்றது. -

கொரில்லா- குஞ்சன்வயல், ம - பனைத்தீவு போன்ற புனைவுக் கிராமங்களைச் சித்தரித்ததுபோல் பொக்ஸ் பிரதியின் புனைவில் பெரியபள்ளன் குளம் கிராமத்தைப் புதிதாக வண்ணி நிலப்பரப்பில் உருவாக்கும்போது நம்பகத்தன்மையின் அளவு அக்கிராமத்துக்குக் கொடுக்கும் மானுடர்களின் வரலாறுகளிலும் பண்பாடுகளிலும் இணைந்து பிரஸ்தாபிக்கின்றது. ஷோபாக்கதியின் மொழியே கதையின் பிரதிக்குள் இழுத்து மீந்தவைக்கின்றது. நிலைம் ஏது புனைவேது என்று வித்தியாசம் இலகுவில் கண்டுபிடிக்க முடியாதவண்ணம் நிலைத்தில் புனைவைச் சிதிலமடைந்த கவர்களின் பின்னும் சிலந்திவிலை போல் கோர்த்து கதைப்பிரதியை ஒருக்ட்டத்தில் வாசிப்பவர்களை முழுமையாகவே நம்ப வைக்கின்றார் ஷோபாக்கதி.

ஒரு சம்பவத்தின் உச்சத்தினை இவ்வாறு அந்தச் சம்பவம் நிகழ்வாயிற்று என்று முதலிலே சொல்லிவிட்டு ஒரு மூலையில் இருந்து கதையினை ஆரம்பித்துப் பல்வேறு கழலுக்குள் சுழன்று வேறோர் தளத்தில் கதை சொல்லலை உணர்ச்சிக்கரமாக முடித்துவைப்பார். உரையாடல்களில் பயன்படுத்தும் மொழி மிகக்கச்சிதமான வட்டார வழக்கைப்

பிரயோகிக்கின்றது. மிகக்கூற்றமொக்கப் பேச்வழக்கு மொழியினை எஸ்.பொவுக்குப் பிற்பாடு பிரதியில் எழுத ஷோபாவினாலேயே முடிகிறது. உரையாடல்களில் வரும் தூஷண வார்த்தைகள் கச்சிதமாக வரவேண்டிய இடத்தில் வருகின்றன. அவை இன்னும் யதார்த்தத்துக்கு அருகில் கொண்டு செல்கின்றன. மிகைப்படுத்தப்பட்டோ வலிந்தோ அவ்வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படவில்லை. இலக்கியப்பிரதிகள் சமூகத்தின் செயற்பாடுகளையே பிரதிபலிக்கமுடியும். மிக யதார்த்தமாக அவற்றைப் பிரதியில்வடிக்க எழுத்தாளன் சமரசங்களை மேற்கொள்ளமுடியாது. தூஷண வார்த்தைகள் பிரயோகிக்கப்படும் பாத்திரங்களின் அந்த நேரத்துக்கான மனவெழுச்சியையும் சம்பவங்களையும் வைத்துப்பார்த்தால் அப்பாத்திரங்கள் நிஜத்தில் பேசியாக வேண்டிய கட்டாயத்திலே இருக்கின்றன. அவைகள் பிரதியில் பேசுகின்றன. யதார்த்தத்தின் விளிம்பில் நிற்கின்றன. நாவலின் மையம் யுத்தத்தின் பின்னரான மனிதவாழ்வின் அவலங்களாக இருக்கின்றது. இந்த அவலங்களைப் பல்வேறு பிரதிகளாக உருவாக்கும்போது பல பிரதிகள் சிறுகதைக்கான பண்புகளையும் குறுநாவலுக்கான அனுபவத்தினையும் அளிக்கின்றன. அவற்றினை உடைத்து உடைத்து தொடர்ச்சியற் முறையில் கோர்த்து முழுமையான நாவலாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கோர்த்தல் ஒர் உத்திசார்ந்து புத்திசாலித்தனமாகக் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. நுட்பமாக நுண்ணிய சூறுகளுடன் அழியல்தனமாக உருவாகும்வண்ணம் அவை தங்களைத்தாங்களே வாசிப்பவர்களின் ஊக்கத்தில் நிரப்பிவிட்டு மௌனமாகப் பேசுக்கொள்கின்றன.

பாலியல் வணிகத்துக்காகக் கடத்தப்படும் சிறுமிகளையும் பெண்களையும் பற்றி எழுதிவரும் சைப்ரீய எழுத்தாளன் ஒருவன் இலங்கையில் நடக்கும் பாலியல் தொழிலைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அதனை எழுத இலங்கை வருகின்றான். காலி நகரில் பாலியல் தொழில் நடைபெறும் பிரபலமான விடுதியொன்றைப் பற்றி விதோதமான தகவல்களைக் கேள்விப்படுகின்றான்.

மிக இரகசியமானதும் பாதுகாப்பானதுமான விடுதி அது. உள்ளுர்ச் செல்வந்தற்களாலும் பணக்காரர்களாலும் அதிகம் கொண்டாடப்படும் விடுதி. அந்த விடுதியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்கள் அனைவரும் புலிகள் அமைப்பில் முக்கியமான தளபதிகளாகவும் போராளிகளாகவும் இருந்தவர்கள் என்றும், அவர்கள் வீரமும் தன்னகங்காரமும் மிக்கவர்கள், அவர்களுடன் உடலுறவுகொண்டு அகங்காரம்மிக்க அவர்களது வாய்க்குள் விந்துகளைப் பாய்ச்சி விடுவது மிகுந்த கிளர்ச்சியைத்தரும், உங்களை முழு ஆண்மகனாக உனர் வைக்கும் என்றும் அந்த எழுத்தாளனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

இலக்கியப் பிரதிகள் எதன் உத்தியோக பூர்வ சாட்சியங்களாகவும் இருப்பதில்லை. அதுபோல பயவணையே செப்கிறது. அதன் வேலை யூகங்களை நடக்கு ஆறிழும் செப்பவு யாத்திரிய்தான். ஆனால் நடவு குழுவில் இலக்கியம் என்பது ஒரு வகையான வரலாறாகவும் இருந்துவிடுகின்றது. அதனால் பொய்யை யெப்பியன நட்பவைக்கவும் முடியும்.

ஆனால், அவர்கள் யாரும் புலிகள் அல்ல என்பதையும், மலையக, வன்னிக் கிராமப்புறங்களிலிருந்தும் சிங்கள நாட்டுப்புறங்களில் இருந்தும் வீட்டு வேலைக்கென்று ஏமாற்றி அழைத்துவரப்பட்ட பெண்களும், கடத்திவரப்பட்ட பெண்களும் அவர்கள் என்பதை வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் அறிகிறான். பிறகு எதற்காக இப்படிச் சித்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுக்கு பின்னே கற்காலத்தில் இருந்துவரும் கொடுரோ காரணம் ஒளிந்திருக்கின்றது. அது ஒர் இனம் அல்லது ஒரு போராட்டம் முழுமையாக தோற்கடிக்கப்பட்ட உணர்வை அடைய வேண்டும் என்றால் அதற்கு, தோற்றவர்களின் பெண்களைப் பாலியல்ரீதியாக வென்று சீர்மிக்குத் துடிக்கவிட்டு இன்பப்படுவதும், அதுதொடர்பாக பேசுவதும் சிலாகிப்புதும் கிளர்ச்சியை வென்ற இனத்துக்கு தந்துகொண்டேயிருக்கும் மானுட அடியாள கொடுரோ இச்சை என்பதே.

இடையறாத பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்குப் பின் கொடுரமாகச் சிதைக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்படும் பெண் போராளிகளினதும் வன்புணர்ச்சிக்குப் பின் சிதைக்கப்பட்டு உயிர்பிழைத்த பெண்போராளிகளின் வாக்குமூலங்களின் கதைகள், சிங்கள ராணுவத்தின் சித்திரவதை முகாம்களில் உயிர்விடும் இளைஞர்களின் கதைகள், புலிகளின் இரகசியச் சிறைச்சாலைகளில் மண்டை உடைத்துக் கொடுரமாகக் கொல்லப்படும் இளைஞர்களின் கதைகள் என பல்வேறு பிரதிகள் பொக்ஸ்க்குள் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் அடக்கப்படுகின்றன.

இந்த மானுடர்களின் வாழ்க்கையினை புனைவினூடாக ஏழுதும்போது அனுபவங்களில் இருந்து எழுத்து உருவாகும்போது வந்துசேரும் நுண்மை இன்னும் அதிசிறப்பாகக் கைகூடி பிரதியில் வரவில்லை. கொரில்லா, ம் நாவல்களில் இந்தக் குறைபாடு இல்லாமல் இருந்தது. இதில் தான்கேட்டறிந்த தகவல்களை புனைவினூடாக உண்மைக்கு மிகஅருகில் எழுதப்படும்போது வந்து கூடும் ஒரு சின்னச் செயற்கையைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு பட்டாம்பூச்சி மெல்லிய இலை நுனிகளில் வந்தமர்வதுபோல ஷோபாச்சியின் கைகளிலும் சிறிய செயற்கைத்தனம் எழுதும்போது வந்தமர்ந்து விட்டது. வேறுமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டால் இந்த நுண்மைகள் படிப்பவர்களுக்குத் தெரியாமல்போகலாம், ஆனால்

எந்தஞ்சூப்பு ப்ரபுமைநாம் அழகியல் நோக்கிலேயே முதலில் அனுகத்தொடங்கவேண்டும். ஒருவருக்கு சட்டங்கார அன்பு கருத்துகளோ அல்லது சமகாலக் கருத்துகளோ ஒரு காரணம் அல்ல. நல்ல படைப்பெண்பது அதன் கருத்தியல் மைய எல்லைகளையும் தேச, இன, மொழி, பால் எல்லைகளைத் தாண்டி சென்று வாசகரைப் பாதிக்கவேண்டும்.

இந்தமன்னைத்தெரிந்த தேர்ந்த வாசகன் இவ்வழகியல் செயற்கையின் உணர்வை வாசிப்பில் அடைந்து கொள்ளுவான்.

பண்டாரவன்னியனின் வரலாறுகளுடன் ஷாபாசக்தி தனது புனைவுகளை சேர்த்து நீட்டிச்செல்கின்றார். ஷாபாவின் புனைவு மிக நெருக்கமாக நம்பவைக்கின்றது. வாசித்த சிலர் நிஜவரலாறுகளாக அவற்றைக் கருத்தொடங்கும் அபாயமும் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது. ஷாபா இதில் வல்லவர். நிஜமான சம்பவங்களில் மிகத்தெளிவாக புனைவினை அழகாகக் கலப்பார். கதைப்பிரதியில் இவற்றைத் தன் இஷ்டம் போல் எழுதுவது கதைசொல்லல் முறைக்கு ஏற்றவொன்றாக இருக்கலாம், இலக்கியப் பிரதிகள் எதன் உத்தியோக பூர்வ சாட்சியங்களாகவும் இருப்பதில்லை. அதுபோல பாவனையே செய்கிறது. அதன் வேலை யூதங்களை நமக்கு அறிமுகம் செய்வது மாத்திரம்தான். ஆனால் நமது சூழலில் இலக்கியம் என்பது ஒரு வகையான வரலாறாகவும் இருந்துவிடுகின்றது. அதனால் பொய்யை மெய்யென நம்பவைக்கவும் முடியும். இன்னும் ஒர் ஐம்பது வருடங்களில் இன்று நடந்தவற்றை ஆய்வாளர்கள் தேடித்தான் கண்டறியவேண்டியிருக்கும். அன்று கையில் கிடைக்கும் நாவல்களை வைத்து அவர்கள் வரலாறுகளை எடுப்போடு மாட்டார்கள் தான் எனினும், சாதாரண எனிய வாசகர்களுக்குப் புனையப்பட்ட வரலாறுகளை உண்மையென நம்பச் செய்துவிடும் ஆபத்தையும் தன்னகத்தே வைத்திருக்கும். இவ்வாறு உண்மையோடு கலக்கப்பட்ட எண்ணற்ற கதைகளை பொக்ஸ் பிரதி கொண்டுள்ளது.

ஒரு கிராமத்தைச் சித்தரிக்கக் கொடுக்கப்படும் வரைபடங்கள், ஆதாம் சுவாமியின் கல்லறை, இது ராணுவத்தின் பூமி என்ற பெயர்ப்பல்கைகள் அனைத்தும் வெவ்வேறு இடங்களில் பெற்று பெரியபள்ளன் குளம் என்ற கனவுக் கிராமத்தில் தன் புனைவுக்கு ஏற்றவகையில் நுட்பமாக மிகுந்த யதார்த்தத்திற்கு அருகில்கொண்டுவர ஷாபாசக்தி மிக முயன்றாலும் படிக்கும் வாசகனுக்கு கற்பனையை விரிவாக்கி நிகர்வாழ்க்கை வாழச் செய்யும் இடத்தில்

சிறிய செயற்கையையும் துவித்துவிட்டுள்ளது. வன்னி மண்ணை இப்புத்தகத்தை எழுதிய ஷாபாசக்தி தாயகத்தைவிட்டு புலம் பெயர்ந்தபின் நேரில் பார்க்கவில்லை. கேட்டறியும் செய்திகளிலும் தரவுகளிலும் இருந்து அந்த மண்ணுக்கு மிகவருகில் புனைவுலகத்தில் சென்று கற்பனைசெய்து பிரதியில் கொண்டுவந்துள்ளார். ஆழந்து படிக்கும்போது கிடைக்கும் நெகிழ்ச்சியான வாசிப்பனுபவத்தில் திட்டுத்திட்டாக உணரவைக்கும் அழகியல்சார்ந்த வலிகளின் சித்தரிப்பிலுள்ள செயற்கைத்தனத்தின் உணர்வுகளைக் கருவதற்கு அதுவொரு காரணமாக இருக்கலாம். இக்குறைபாட்டைத்தவிர அழகுணர்வைத் தீட்டி வாழ்க்கையை நோக்கியிமுக்கும் படைப்பாகவே பொக்ஸ் உள்ளது.

எந்த ஒரு படைப்பையும் நாம் அழகியல் நோக்கிலேயே முதலில் அனுகத்தொடங்கவேண்டும். ஒருவருக்கு உடன்பாடான கருத்துகளோ அல்லது சமகாலக் கருத்துகளோ ஒரு காரணம் அல்ல. நல்ல படைப்பெண்பது அதன் கருத்தியல் மைய எல்லைகளையும் தேச, இன, மொழி, பால் எல்லைகளைத் தாண்டிச்சென்று வாசகனைப் பாதிக்கவேண்டும். அந்த ஆதாரசமூற்சியிலே இலக்கியமென்னும் செயற்பாடு சூழல்கிறது. ஷாபாசக்தியினை வெறும் புலியெதிர்ப்பாளராகச் சித்திரித்து அவரின் புனைவின் அழகியலைப் பற்றி வியக்காமல், விமர்சனம் செய்யாமல் கருத்து நிலைப்பாட்டை வைத்து விமர்சனம் செய்யவர்கள், புறக்கணிப்பவர்கள், கடந்து செல்பவர்களை என்னவென்று சொல்லவது? இலக்கியத்தினை உணரத் தெரியாத வாசிப்பனுவத்தினை உணராத மழுங்கடிக்கப்பட்ட சிந்தனையைக் கொண்டவர்களாகவே கருதவேண்டும். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தில் மட்டுமல்ல உலகத்துமிழ் இலக்கியத்திலும் இந்த நூற்றன்டின் மகத்தான் கதைசொல்லிகளில் ஒருவர் ஷாபாசக்தி.

இப்புத்தகத்தில் ‘அம்மா! ஒரு நல்ல துறவி எப்போதும் துறவியாக இருப்பதில்லை’ என்றொரு வரிவரும். கொடோமான இன்வெறுப்புக்கும் போர்வலிகளுக்கும் அப்பால் பெளத்தத்தின் மகத்தான மானுடப்பேரன்பின் பெருங்கருணையையும் அளவிலா அன்பையும் ஒரு கட்டத்தில் ஒரு சிறுவனுடாகப் புகட்டும் இதனை ஒர் உணர்ச்சிகரமான நல்ல நாவலாகக்கொள்ள முடியுமா என்று கேட்டால் ‘ஓம்’ என்றே சொல்வேன். சிறிய கலைக்குறைபாடு இருந்துகொண்டே இருந்தாலும் அதிர்ச்சியும் விழிப்பும் அளிக்கும்.

Box - கதைப் புத்தகம் ஒரு கொடுங்கனவின் சித்திரம்.

கட்டன்றாவும் மனைவியும்

(அங்கோலா நாட்டுச் சிறுகதை)

ராஹல் டேவிட் | தமிழில் - எம்.ரிஷான் வெங்ரி

அ- ந்தச் சம்பவம் நடைபெறும்போது கட்டன்றா டொம்பூலா தம்பதி, இளாக் ஆற்றுக்கும், உலம்பு மலைக்குமிடைப்பட்ட செழிப்பான நிலப் பகுதியில் எழில் வாய்ந்த கிராமமான இங்காவில் வசித்து வந்தனர். நரைத்த தலைமயிரையும் நீண்ட அனுபவங்களையும் கொண்ட, அப்பிரதேசத்தில் பிரசவம் பார்க்கும் முதியவளான நெகும்மின் உதவியோடு அந்தக் குடும்பத்துக்கு குழந்தைகள் மூவர் இணைந்தனர்.

அவர்களுக்கு வேண்டிய அனைத்துமே பரிபூரணமாக இருந்ததால், கட்டன்றாவோ டொம்பூலாவோ குடும்ப வாழ்க்கையின் சிக்கல்கள் குறித்து அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்களுக்குச் சொந்தமான பல ஹெக்ரயர்கள் விசாலமான விவசாய நிலத்தில் நல்ல அறுவடையைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. விலங்குப் பண்ணையிலிருந்தும் நல்லதோரு வருமானம் கிடைத்தது.

1937 வரைக்கும் அவர்கள் மிகவும் மகிழ்வாக வாழ்ந்தனர். 1937 இல் திமைரென நடந்த ஒரு சம்பவத்தின் பலனாக அவர்களது அமைதியும் சந்தோஷமும் நிறைந்த உலகம் சிறிப் போனது. அடிமைகளாக வேலை செய்விக்க மனிதர்களைப் பிடித்துப் போகும் சமயத்தில் கட்டன்றாவும் சிக்கிக் கொண்டான்.

இவ்வாறாக மனிதர்களைப் பிடித்து அடிமை வேலைகளுக்காகக் கொண்டு செல்வதென்பது தேச மக்களுக்கு பெருந் துயரத்தைத் தருமொன்றாக இருந்ததோடு, ஓரோர் குடும்பத்தின் ஆழிவுக்கும் காரணமாக அமைந்தது. வரிகளைக் கட்டுவதைத் தவிர்ப்பது மற்றும் ஒழுங்கு விதிகளுக்கு மாற்றம் செய்வது ஆகியன மக்களை இவ்வாறு பிடித்துச் செல்வதற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. எனினும் உண்மையில் இவ்வாறான ஆட்கடத்தல்கள்

மேற்கொள்ளப்படுவது சாந்தோம், பரின்ஸல்ல் தீவுகளில் அடிமை வேலைகளுக்காக ஆட்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கேயாகும்.

பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்த மற்றவர்களோடு கட்டனற்றாவும் ஆட்சியாளர் நிலையத்துக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டான். இவ்வாறு பிடித்துக் கொண்டு வரப்பட, தான் என்ன தவறு செய்தோமென கட்டனற்றாவுக்குத் தெரியவில்லை. கையில் ஊசி மருந்து ஏற்றப்பட்டதன் பிற்பாடு அவனுக்கு ‘சாந்தோம்’ நோக்கிச் செல்லும் கப்பலில் ஏற நேர்ந்தது.

எல்லோரும் சாந்தோமில் இறக்கி விடப்பட்டனர். கட்டனற்றா, கோப்பி மற்றும் கொக்கோ தோட்டமொன்றில் வேலையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டான். அது மிகவும் கடினமானதொன்றாக இருந்தது. இரவில் திரும்ப முகாமுக்கு வருகையில் அவனுக்கு எவ்வளவு களைப்பாக இருப்பினும், அதையெல்லாம் மறந்து அவனுது பிற்ந்த பூமியான டுங்கா பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். அவனுது உடல் சாந்தோமில் இருந்த போதிலும், அவனுது இதயமும், எண்ணங்களும் முழுமையாக அவனுது மனைவியிடமும், மூன்று குழந்தைகளிடமுமே வசித்தன. அவன் தனிமையை உணர்ந்தான். எப்பொழுதாவது விடுதலை கிடைத்து திரும்பிச் செல்லும் இலக்கோடு அவன் தெரியமாக வேலை செய்தான். அவனுது தெரியம் உறுதிப்பட்டுக் கொண்டு வந்ததோடு, அவன் ஐந்து வருடங்கள் சாந்தோமில் வேலை செய்திருந்தான்.

ஐந்து வருடங்கள் மட்டுமே கழிந்து போயிருந்தன. தனித்திருந்ததன் காரணத்தால் அவன் அந்த வருடங்களை பத்தாக உணர்ந்திருந்தான். இதற்கிடையில் அவனுது மனைவி டொம்பூலா பற்றி எந்தத் தகவலையும் அவனால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் தனுது குழந்தைகள் மூவருடனும் இன்னொருவனுடன் வாழுத் தொடங்கியிருந்தான்.

டொம்பூலா மனம் கவரும் அழுடுடன் கூடிய இளம் யுவதியாக இருந்தாள். செழிப்பாக வளர்ந்த மேனியைக் கொண்ட அவன் அப்பாவித் தோற்றமுடையவளாக இருந்தாள். அதனால் இம் மனிதன் அவன் பின்னால் சென்றது ஆச்சரியப்பட்டத்தக்க விடயமொன்றல்ல. தனுது மனதை சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென அவன் ஆரம்பத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதிலும், பிறகு அவனுது யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டாள். அன்பானவனாக இருந்த அவன், அவளையும் மூன்று குழந்தைகளையும் நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டான்.

சாந்தோமில் கட்டனற்றா ஆறு நாட்களும் தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் அவன் ஓய்வெடுத்தான். வீடு குறித்த வருத்தம் இருந்தபோதிலும் அவன் சுற்றுச் சூழலுக்கேற்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளப் பழகிக் கொண்டான். கௌரவமான குடும்பமொன்றிலிருந்து வந்த அவனுக்கு அது இலகுவாகவும் இருந்தது.

காலங்கள் கழிந்தன. வழமை போல ஒரு தினம், விடியலுக்கு முன்பு அவன் வரிசையில் இணைந்திருந்தான். கொக்கோ பழங்களைச் சேகரிக்கும் பை அவனுது தோலைச் சுற்றித் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கை விளக்கொன்றை வைத்திருந்த மேற்பார்வையாளர், தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் முகாமையாளர் அழைத்துவரச் சொல்லியிருப்பதாக அறிவித்தார். எதிர்பார்த்திராத் இந்த அழைப்பு குறித்து அம் மனிதர்கள் அச்சுமுற்றனர். இதற்கு முன்பு நிகழ்ந்தது போல இதுவும் அவர்களுக்கு துயரம் விளைவிக்கும் நோக்கோடு அழைக்கப்படும் அழைப்பாக இருக்கக் கூடும்.

முகாமையாளரின் அலுவலகத்துக்கு அருகில் வரும்போது மற்றத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களும் அங்கு கூடியிருப்பதை அவர்கள் கண்டனர். ஒருவருக்கொருவர் கதைத்துக் கொள்வது தடை செய்யப்பட்டிருந்ததால், அவர்கள் அச்சத்தோடு அமைதியாக இருந்தனர்.

அவர்கள் மீண்டும் வரிசையில் ஒன்று கூடினர். நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு அலுவலகத்தின் கீழ் மாடியன்னலில் முகாமையாளர் தோன்றினார். அவர் கண்களைக் கக்கி முற்றத்தில் கூடியிருந்த மக்களைப் பார்த்து விட்டு அலுவலகத்தின் உள்ளே சென்றார்.

அரை மனித்தியாலமளவில் கழிந்த பிறகு திரும்பவும் அவர் யன்னலின் முன்னால் தோன்றினார். அவரது மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் கடமையாற்றிய மேற்பார்வையாளரும் அவரது அருகிலேயே நின்றார். மேற்பார்வையாளரின் கரங்களில் கடதாசித் தாள்களின் கட்டொன்று இருந்ததோடு, அவர் ஒவ்வொருவராகப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடத் தொடங்கினார். அவரது பெயர் சொல்லி அழைக்கும் ஒசையோடு அங்கிருந்த அமைதி சிதறிப் போனது.

டொங்குவா - இருக்கிறேன்
மெகிண்டோ - இருக்கிறேன்
நயிம் - இருக்கிறேன்
உகம்பா - இருக்கிறேன்
டுங்கோ - இருக்கிறேன்
கொரங்கா - இருக்கிறேன்
உலைம்பா - இருக்கிறேன்
கலொன்கா - இருக்கிறேன்

அநேகமாக நூறு பெயர்கள் தாண்டிய பின்பு கட்டன்றாவின் பெயரும் அழைக்கப்பட்டது. நீண்ட நேரமாக பெயர் கூப்பிட்டு முடிந்ததன் பிற்பாடு முகாமையாளர் உரையாற்றினார். அவர் ஒவ்வொரு வசனமாக தெளிவாக உச்சரித்து அறிவிப்பொன்றை நிகழ்த்தினார். வரிசையில் நின்றிருந்த மக்கள் தங்கள் கழுத்துகளை நீட்டி முகாமையாளர் சொல்வதை மொழிபெயர்த்துச் சொல்லும் மொழிபெயர்ப்பாளருக்குச் செவிமடுத்தனர்.

‘இப்பொழுது உங்களால் அங்கோலாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல முடியும். நீங்கள் இங்கு இருக்க வேண்டிய காலம் நிறைவடைந்து விட்டது. உங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பணத் தொகை இப்பொழுது கிடைக்கும். அதன் பிறகு உங்களால் கப்பலேற முடியும். புரிந்ததா?’

மேற்பார்வையாளரின் மொழிபெயர்ப்பு முடிவதற்கும் முன்பு, மக்களிடையே தவழ்ந்த அழைதி உடைந்து போயிற்று. அவர்களது உடனடி ஆரவாரத்தை, நீண்ட காலம் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகும் ஒருவராலேயே புரிந்துகொள்ள முடியும்.

கட்டன்றாவின் விழிகளிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் நிலத்தோடு கலந்தது. இப்பொழுது அவர்கள் மீண்டும் பயணத்துக்கு தயாராக வேண்டும். அவர்களுக்கு பணத்தின் ஒரு பகுதி கிடைத்ததோடு, நகரத்துக்குச்

சென்று அப் பணத்தால் ஏதாவது விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளவும் முடியுமாக இருந்தது. மீண்டுமொரு முறை பெயர் கூப்பிடப்பட்டு, அவர்களுக்கு கடற்பிரயாண அனுமதிப் பத்திரமும் வழங்கப்பட்டது.

பணமும், அனுமதிப் பத்திரமும் கிடைத்ததன் பிற்பாடு ‘லுஸிலா’ எனும் கப்பலில் பயணிக்கும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. ‘லுஸிலா’ கப்பலானது நிறைய துறைமுகங்களில் பொருட்களை இரக்குவதற்காகவும், ஏற்றுவதற்காகவும் தரித்திருந்ததன் காரணத்தால், அதற்கு ‘லெபிடோ’ துறைமுகத்துக்கு வந்து சேர முன்று வாரங்கள் பிடித்தது.

கப்பலிலேறிய இருபத்தோராவது நாளின் மாலை ஆறு மணிக்கு ‘லுஸிலா’ கப்பலானது, அங்கோலாவுக்கு வந்து ‘லெபிடோ’ துறைமுகத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சியது. அதன்பிறகு அம்மக்களுக்கு துறைமுகத்தின் உள்ளே செல்ல அனுமதி வழங்கப்பட்டது. சுங்கப் பரிசோதனைகளின் பிற்பாடு அவர்கள் வெளியே திறந்து விடப்பட்டார்கள்.

கட்டன்றாவும் இன்னும் சிலரும் பேருந்தொன்றில் ‘பொகோய்’ நகருக்குச் சென்று, அவர்களது வருகை குறித்து அங்கிருந்த குடியிரிமை நிலையத்தில் தெரிவித்தார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் அங்கிருந்து கடைத் தெருவுக்குச் சென்றார்கள். அங்கு கட்டன்றாவுக்கு அவனது பழைய நண்பர்கள் சிலரையும், நெருங்கிய உறவினர்கள் சிலரையும் சந்திக்கக் கிடைத்தது. கட்டன்றாவின் பிறந்த ஊரான ‘டுங்கா’ கிராமத்திலிருந்து வியாபார நிமித்தம் பொகோய் நகரத்துக்கு வந்திருந்த கட்டன்றாவின் மிக நெருங்கிய உறவினரோருவனும் இவர்களிலொருவன்.

வியப்போடு ஒருவரையொருவர் நலம் விசாரித்துக் கொண்ட கட்டன்றாவும், அவனது உறவினனும் கதைப்பதற்கு நிறைய விடயங்கள் இருந்தமையால் அருகிலிருந்த மதுபானசாலைக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தனர். அங்கு அவர்கள் காலமானவர்கள் குறித்தும், காணாமல் போனவர்கள் குறித்தும் கதைத்ததோடு, இறுதியில் அவனது மனைவி குறித்தும் கதைத்தனர். நன்றாக மதுவெறியிலிருந்த கட்டன்றாவின் உறவினன் உள்ளத் தொடங்கினான்.

‘டொம்பூலா இப்பொழுது பெங்குலாவின் மனைவி. அவள் இப்பொழுது முன்று பிள்ளைகளோடும் பெங்குலாவுடன்தான் இருக்கிறாள். அவர்களுக்கும் இப்பொழுது இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள்’

கட்டன்றாவின் மூள்ளந்தன்டினுடைய வேதனையொன்று பெருக்கெடுத்துச் சென்றது. மின்சாரம் தாக்கியது போல அவன் உணர்ந்தான். மது அருந்தியிருந்ததால் அவனால் கதைக்க முடியவில்லை.

கட்டன்றா அதியுச்ச தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு இந்த அசபத் தகவல் குறித்து கதைக்க முயற்சித்தான்.

அதற்குப் பரவாயில்லை. நான் இதனை மிக நல்ல முறையில் தீர்த்து வைக்கிறேன். எப்படியிருப்பினும் அவள் எனது பிள்ளைகளின் தாய் அல்லவா!

அவனது உறவினன் தனது முட்டாள்தனம் குறித்து கவலையற்றதோடு அது பற்றித் தொடர்ந்தும் கதைப்பதைத் தவிர்க்க முயற்சித்தான். கட்டன்றாவின் பொறுப்புனர்வு அவனை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கியது.

•
டொம்புலா, தான் முகம் கொடுக்க நேர்ந்திருக்கும் விதிக்கு தீர்வொன்றைப் பெற்றுக் கொள்ள முயற்சித்தான். அவள் தனது வாழ்வில் மிகத் துன்பகரமான நிலைமைக்கு முகம் கொடுத்திருந்தான்.

பெங்குலாவும் இந்நிலைமைக்கு முகம் கொடுக்கத் தயாராகவேயிருந்தான். குழாயை உறிஞ்சியபடியிருந்த அவனது மனதில் பல வித எண்ணங்கள் நிரம்பி வழிந்தன. கட்டன்றாவின் மீள்வருகை குறித்து அறியக் கிடைத்ததன் பிற்பாடு அவன் மோசமான செயல்களுக்குக் கூடத் தயாராக இருந்தான். கட்டன்றாவுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவும், தேவைப்பட்டால் நீதிமன்றம் செல்லவும் அவன் தீர்மானித்திருந்தான்.

தனக்குத் தகவலைச் சொன்ன உறவினனுக்கு விடைகொடுத்த பிறகு, கட்டன்றா நடந்தே இங்கா நோக்கி வந்தான். அவன் தனது குலத்தில் பெரியவரான ‘கவிடபோ’விடம் வரும்போது இருள் சூழ்நிதிருந்தது. நாய்கள் குரைக்க ஆரம்பித்ததோடு பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க ஆண்பிள்ளைகள் இருவர் யாரென்று பார்க்க வெளியே வந்தனர். கட்டன்றாவை வரவேற்க பெரியவர்கள் முன்னே வந்தனர். அவர்கள் மிக மகிழ்வோடு கட்டன்றாவை வரவேற்றனர்.

மறுநாட்காலையில் அதிகளவு மக்கள் அங்கு கூடினர். அபாயங்களுக்கு முகங்கொடுக்காமல் பத்திரமாகத் திரும்பி வர முடிந்ததையிட்டு அவர்கள் கட்டன்றாவை வாழ்த்தினர். சில தினங்கள் கட்டன்றாவுக்கு உறவினர்களிடமிருந்து பரிகப் பொருட்கள் கிடைத்தன. அவனால் தனது வீட்டுக்குச் செல்வதை அதற்கு மேலும் தாமதப்படுத்த முடியவில்லை.

அவன் பயணித்த ஒற்றையடிப் பாதையானது மேடுபள்ளங்களால் நிறைந்தது. மலையுச்சிக்குச் சென்ற பொழுது கிழுள்ள பிரதேசம் மிக அழகாகக் காட்சியளித்தது. எதுவும் மாறியிருக்கவில்லை.

வெள்ளத்திலிருந்து பாதுகாக்கப்பட அவன் வெட்டியிருந்த வராய்க்கால்கள் அப்படியே இருந்தன. அவன் தனது வீட்டுக்குச் செல்லும் பாதையில் திரும்பினான். உண்மையில் அங்கு வீடொன்று இருக்கவில்லை. அங்கிருந்தது, அவனது அழிவற்ற பழைய வீட்டின் சேதாரங்கள் மட்டுமே. அவனது உடைமைகள் அனைத்தும் சேதமுற்றிருந்தன.

வேலி உடைந்து வீழ்ந்திருந்தது. வாசலருகே இருந்த கற்தொடர்களைக் கொண்டுதான், வீடு இருந்த இடத்தை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. வீட்டின் கூரை, நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தது. அவன் தனது கரங்களால் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பு கட்டிய வீடு, அழிவற்ற சேதாரங்களின் குவியலாக இருந்தது. அவனது கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. முன்பிருந்தவாறே வீட்டைக் கட்டியெழுப்ப அவன் தீர்மானித்தான்.

ஆனால் எல்லாவற்றும் முன்பு, அவன் டொம்புலாவைக் காண வேண்டும். அவனும், அவனது பிள்ளைகளும் அவன் உயிர் வாழ்வதைக் காணும் மகிழ்வை அனுபவிக்க வேண்டும். அவர்கள் முன்பு போலவே மகிழ்வோடு இருக்க வேண்டும். அவனால் இன்னும் பார்த்திருக்க முடியாது. அவசரமான தீர்வொன்றை எடுக்க வேண்டும்.

அவனது மனைவி சம்பந்தமாக எடுக்கக் கூடிய மிகச் சிறந்த தீர்வு குறித்து அவன் மிக அழமாகச் சிந்தித்தான். அவனுக்கு இப்பிரச்சினையை தனது மனைவியுடன் அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியுமெனினும், அவனது புதிய கணவனின் எதிர்வினை எவ்வாறானதாக இருக்கும்? இப்பிரச்சினையை சட்டத்தின் முன் வைக்குமிடத்து அங்கு எழும் தர்க்கங்களும், வேண்டுகோள்களும் முடிவற்றுப் போகும். உண்மையில் இரு சாராருக்கும் சாட்சிகள் இருக்கிறார்கள். எனினும் இறுதியில் ஒரு சாரார் தோற்றுப் போவர்.

பைத்தியக்காரனொருவனைப் போல தனது மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் கட்டன்றா நேசித்தான். அவர்கள் எப்பொழுதும் தனக்காகவே இருப்பார்களென அவன் நம்பினான். தான் வழக்கில் வெல்வதென்பது நிச்சயமென அவனுக்குத் தோன்றியது.

அடுத்தநாள் காலை அவன் பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு பொனோய் நகருக்குச் சென்று குடியுரிமை நிலையத்துக்குள் நுழைந்தான். அன்றைய தினமே மாலையில் அவன் நீதிமன்றத்தில் மொழிபெயர்த்துச் சொல்பவரைச் சந்தித்தான். கட்டன்றா, தான் வந்திருக்கும் காரணத்தை முழுமையாக அவரிடம் கூறினான். கட்டன்றாவுக்குத் தேவை, அவனது மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அவனிடமே

பெற்றுக் கொள்வதுதான்.

மறுநாட்காலை கட்டன்ஹா குடியுரிமை நிலையத்தின் வாயிலுகிலிருந்த வரிசையில் இணைந்து தனது முறை வரும்வரை காத்திருந்தான். மொழிபெயர்த்துச் சொல்பவருடன் கலந்துரையாடியதன் பிற்பாடு கட்டன்ஹாவின் வழக்கு முன்னிறுத்தப்பட்டது. பெங்குலாவுக்கும், டொம்பூலாவுக்கும் நீதவான் மூலம் அழைப்பாணைக் கடிதத்தை அனுப்புவதற்கு குடியுரிமை நிலைய அதிகாரி கட்டளையிட்டார்.

அவர்களிடம் அழைப்பாணைக் கடிதத்தைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு நீண்ட தூரம் செல்லவேண்டியிருந்ததால் அதற்காகவே ஒரு நாள் செலவழிந்தது. அழைப்பாணைக் கடிதமானது, பெங்குலா எதிர்பார்த்திருந்த ஒன்றே. என்ற போதிலும் அவன் இதற்குச் சந்திப் பயந்தான். ஏனெனில் நீதி நிலைநாட்டப்படுவது மிகவும் அழிர்வமானது என்பதனால்தான். டொம்பூலா, பெங்குலாவின் எதிர்வினையை அறிந்துகொள்ள விரும்பினாள் என்னும் அவனிடம் செல்லும் வழிமுறை அவருக்குத் தெரியவில்லை.

அவர்கள் இருவருக்கும் பொனோய் நகருக்குச் செல்ல ஒரு தினம் எடுத்தது. முதலாவதாக அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பாளரைச் சந்தித்து, வழக்கை விசாரிப்பதற்கான தினமொன்றைக் குறித்துக் கொண்டனர். குடியுரிமை நிலையத்தின் அதிகாரி விசாரிப்பதெல்லாம் அவசர வழக்குகளை மாத்திரமே. கிடைக்கும் முறைப்பாடுகளைப் பரிசீலிப்பதிலேயே அவரது காலம் கழிந்தது.

பெங்குலாவும் டொம்பூலாவும் மூன்று நாட்கள் அங்கு இருந்ததோடு இறுதியில் அவர்களது வழக்கு விசாரிக்கப்பட்டது. முதலில் கட்டன்ஹாவும் அடுத்து பெங்குலா, டொம்பூலா மற்றும் ஐந்து பிள்ளைகள் என முறைப்படி விசாரிக்கப்பட்டனர். முறைப்பாட்டையும் சித்தாளியையும் வாசித்துப் பார்த்த நீதவான் எல்லோரையும் நோக்கினார்.

‘இங்கு கட்டன்ஹா என்பது யார்?’
‘நான்’

‘அவ்வாறெனில் உனது கதையைச் சொல்’ கட்டன்ஹா அவனது கதையை விவரித்தான். தான் சாந்தோமுக்கு அனுப்பப்பட்ட விதத்தையும், அங்கு ஐந்து வருடங்களைக் கழிக்க நேர்ந்த விதத்தையும் அவன் விவரித்தான். அவன் வீட்டை விட்டு வெளியே இருந்த காலத்தில் வீட்டிலிருந்து எந்தத் தகவலும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவன் திரும்பவும் வந்தபோது அவனது மனைவி இன்னுமொருவனைத் திருமணம் செய்திருப்பதை அறியக் கிடைத்தது.

நீதவான் அவனது உரையின் மொழிபெயர்ப்பைக்

கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இது மற்ற வழக்குகளைப் போலவே அவருக்குச் சாதாரணமான ஒன்று. அவரது முப்பது வருட சேவை அனுபவத்தில் இவ்வாறான சம்பவங்கள் இத் தேச மக்களிடத்தில் சாதாரணம்.

‘உனக்கு உனது முதல் மனைவி அவசியமாக இருப்பது என்?’ அவர் வினவினார்.

‘எனக்கு அவள் அவசியமானவள். அவளை எனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். தயங்காது கட்டன்ஹா பதில் கூறினான். கட்டன்ஹாவின் பதிலிலிருந்து அவனுக்குள்ளிருந்த குருட்டுத் தனமான நம்பிக்கை தெளிவாக வெளிப்பட்டது.

‘எதிராளியிடமிருந்து நஷ்ட ஈடாக என்ன பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறாய்?’

‘எனக்கு அவனிடமிருந்து எதுவுமே தேவையில்லை. நான் சாந்தோமிலிருந்த ஐந்து வருடங்களிலும் எனது குழந்தைகளை அவன் பராமரித்ததற்கு நான் அவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன் கட்டன்ஹா பதிலளித்தான்.

எதிர்பாராத இப்பதிலால் எல்லோருமே ஆச்சரியத்துக்களானார்கள். ஒரு கணம் அமைதி நிலவியது. நீதவான் விழிகளைச் சுழற்றி ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்.

‘டொம்பூலா நீயா?’

‘ஆமாம்’

‘நீ என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்? இவர்களில் யாரை நீ கணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்புகிறாய்? கட்டன்ஹாவையா? மற்றவனையா?’

நான் முதல் கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கிறேன். அவர் எனது மூத்த குழந்தைகளின் தந்தை டொம்பூலா தயங்காது பதிலளித்தாள்.

அந்தக் கணத்திலேயே கட்டன்ஹாவின் பிள்ளைகள் மூவரும் தமது தந்தையின் பக்கம் சென்றனர்.

‘சரி. உனக்கு, உனது இரண்டாவது திருமணத்தின் மூலமும் இன்னும் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் அல்லவா? டொம்பூலாவின் எதிர்வினையைப் பார்த்தவாறு நீதவான் வினவினார்.

‘ஆமாம். இன்னும் இருவர் இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் எனது மூத்த குழந்தைகளின் சகோதரர்கள்தானே’

வழக்கு வேறோர் திசைக்கு திரும்புவதைப் போலத் தோன்றியது. இதனால் எதிராளியை அழைப்பதற்கு நீதவான் தீர்மானித்தார்.

‘இப்பொழுது உனது தீர்மானம் என்ன?’

‘நான் தீர்மானமொன்றை எடுப்பதில்லை. நான் இப்பெண்ணைத் திருமணம் முடித்தது அவள் தனியாக இருந்த காலத்திலேயே. இப்பொழுது அவளது சட்டபூர்வமான கணவன் வந்திருப்பதால் என்னால் எதுவும் சொல்ல இயலாது. உங்களது முடிவை வேண்டுகிறேன்’

குழம்பிப் போன நீதவான் மீண்டும் கட்டன்ஹாவை அழைத்தார்.

‘கட்டன்ஹா, இதற்குப் பிறகு எதிராளியின் குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்வது யார்?’

நான் அந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அப்பிள்ளைகள் எனது மனைவி பெற்ற பிள்ளைகள். ஆகவே அந்தப் பிள்ளைகளின் உரிமை எனக்குத்தான். அவ எந்த நேரத்திலும் வந்து அப்பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் செல்லலாம்’

நீதவான் தலையசைத்தார். அமைதி மீண்டும்

அரசாண்டது. இப்பொழுது நீதவான் புத்திசாலித்தனமான, கருணை மிக்க முடிவொன்றை எடுக்கவேண்டிய நிலையிலிருந்தார். அவர் சிறிது நேரம் சிந்தித்தார்.

‘சிலவேளை நீ இதன்பிறகு எதிராளியுடன் பிரச்சினை ஏற்படுத்திக் கொள்வாயா?’

‘எதற்காக? எனது பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுத்ததற்கு நான் அவனுக்குக் கடன் பட்டிருக்கிறேன். நான் அவனை எனது நண்பளைஞருவனாகத்தான் உபசரிப்பேன். அவனும் அப்படியே என்னுவானென நான் நினைக்கிறேன்’

‘பெண்ணே, நீ பெங்குலாவிடம் பராமரிப்புப் பணம் ஏதாவது கேட்கவில்லையா?’

‘இல்லை. ஏனெனில் அவர் இன்றிலிருந்து எனது முத்த பிள்ளைகளின் சகோதரர்களுடைய தந்தை.

‘மம்’

எல்லோருக்குமே ஒற்றுமையாக வீட்டுக்குச் செல்ல அனுமதி கிடைத்ததோடு எவரிடமிருந்தும் எந்தக் கட்டனமும் அறவிடப்படவுமில்லை.

எழுத்தாளர் ராஉல் டேவிட் (Raúl David) பற்றிய சூறிப்பு

ராஉல் மாத்யூ டேவிட் எனும் முழுப் பெயர் கொண்ட எழுத்தாளர் ராஉல் டேவிட் 1918ம் ஆண்டு ஏற்பரல் மாதம் 23 ஆம் திகதி அங்கோலா நாட்டிலுள்ள பெங்குளை மாகாணத்தில் காண்டா எனும் பிரதேசத்தில் பிறந்தார். தனது கிராமத்தில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்ற அவர் மேற்படிப்புக்காக கலாங்கு எனும் நகரத்துக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். உயர்கல்வியைப் பூர்த்தி செய்ததும் அரச சேவையில் இணைந்து பல தரங்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார்.

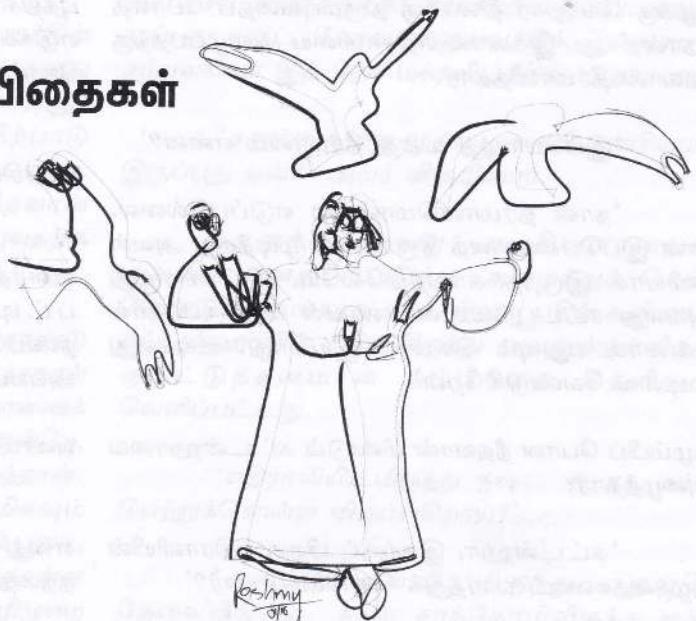
பணி நிமித்தம் நாட்டின் பல பிரதேசங்களுக்கும் பயணிக்க வேண்டியிருந்த காரணத்தால் பல மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ளவும் கிராமப்புற பண்ணைத் தொழிலாளர்களுடன் நெருங்கிப் பழகவும், அவற்களுது பிரச்சினைகளை அறிந்து கொள்ளவும் அவருக்கு சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. அவற்றை கட்டுரைகளாகவும் இலக்கியப் படைப்புக்களாகவும் எழுதி வந்தார். அவை பின்னாட்களில் புத்தகங்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அங்கோலா எழுத்தாளர்கள் சங்கம் (UEA) உருவாகுவதற்கான பிரதான காரணகர்த்தாவான இவர், பஸ்வேறு கலாசார, இலக்கிய செயற்பாடுகளிலும், ஆப்பிரிக்க - ஆசிய எழுத்தாளர்களின் ஓன்றுகூடலிலும் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளார்.

இவரது தொகுப்புகள்

Colonized and settlers (1974), Poems (1977), Traditional Tales of Our Land (I) (1978); Narratives at random (1979), Traditional Tales of Our Land (II) (1981), Against the law and the flock (1988), Song of Our People, written versions of songs and poems in language Umbundu (1988), Song of Yesterday to Listen and Tell (1989), From Traditional Justice of Umbundus (1997), Benguela in time and space (2000) and Old Owl history.

தர்மினி கவிதைகள்

கரை

அலைகளை அனுப்பிவிட்டு
அமைதியானது நடுக்கடல்

மோதிய அலைகளின் சிறைவுகளில்
கரைந்து கொண்டிருப்பது
நான்

கடலுக்கென்ன?

அது ஆழமாய்
அழகாய்
பச்சையாய்
நீலமாய்
மெளனமாய்
கொந்தளிப்பாய்
அவ்வப்போது தோற்றமளிக்கிறது.

கரையில்

இரு போதும் இல்லாத முனகல்களோடு
தேய்வதென் காலம்.

இடைவெளி

கொஞ்சம் சம்பிரதாயமாக
கொஞ்சம் இடைவெளியோடு
கொஞ்சம் விருப்புக் குறிகளோடு
கொஞ்சம் நடித்தபடி
கொஞ்சம் யாரோ போல
பழகுவதற்கு நாம் பழகலாம்.
அதுவரை,
நிலத்திற்கும் வானுக்குமான
இடைவெளியோடு அளவளாவுவோம்.
ஆகவே,
ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை அனுப்பி விட்டு
பாட்டொன்றைக் கேட்போம்!

காலக்கெடு முடவற்றது

இன்றைப் போல்
நேற்றைப் போல்
அதற்கு முந்தைய நம் நாட்களைப் போல
நாளையைப் போல
தவிர்க்கவே முடியாமல்
தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றன
வார்த்தைகள்.

அவை
வெறுமையை நிரப்பியபடி
வாணோக்கி வளர்ந்தபடி
என்னைப் புதைக்கின்றன
பாதாளத்தில்.

இரு குருவி அதற்கான வாணோன்றைப் படைத்த
இரு கரங்களிடம்
முறைப்பாடுகளை வைப்பதைத் தவிர
வேறு வழியில்லை.

அனுப்பப்பட்ட அலைகள்
ஆகாயத்தில் அந்தரித்துச் செத்துப் போயின.
திண்டாச் சொற்களின்
மெளனிப்பு நீளம் அதிகமாகிவிட்டது.
அக்காலத்தை எவ்விதம் மொழிபெயர்ப்பது?
ஆனாலும்,
தரப்பட்ட காலக்கெடு
முடிவற்றது ...முடிவே அற்றது...

அழகியலும் - வன்முறையும்

வினாக்கள் கறுப்புத்தொகை முன்வடிவத்து

சினிமா என்பது காட்சி ஊடகம். அது தகவற் பெட்டகமாக இருக்கமுடியாது. அழகியல் என்ற ஒரு தன்மை தான் செய்தி என்பதற்கும் கதை என்பதற்கும் இடையில் நிற்கிறது. தகவல்களைக் கதையாக்கி அக்கதையைக் காட்சி அழகியலினுடாகவே பார்வையாளரிடத்தில் ஊடுகடத்தவேண்டும்.

மநூரன் ரவீந்திரன்

நட்சத்தமிழர்களிடம் சொல்வதற்கு ஆயிரம் நட்சத்தகள் உண்டு, ஆயிரம் சம்பவங்கள் உண்டு. அத்தனையையும் திரை மொழியினுடாக வெளிக்கொண்டும் போது எமது மக்களின் வாழ்வியலை, அவர்களின் பிரச்சினைகளை உலக அரங்கில் ஆழமாக முன்வைக்க முடியும். வெளின் எம் சிவத்தின் 'A Gun and a Ring', சதா பிரணவளின் 'God is Dead' மதிசுதாவின் 'தமும்பு', பிரேம் கதிரின் 'ஏதிலிகன்' ஆகிய குறும்படங்களை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த முயற்சியின் பின்னால் உள்ள ஆபத்து, நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் கதைகளை என்ன வகையில் சொல்லப் போகிறோம் என்பதில்தான் தங்கியுள்ளது. தவறான திரைமொழியுடன் சொல்லப்படும் நல்ல கதை கூட பார்வையாளரிடத்தில் எமது வாழ்வியல் குறித்த பிழையான, ஆழமற்ற கருத்து நிலையினை உண்டாக்கிவிடும்.

மேற்கண்ட கருத்துக்கு, அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் 'பின்சு' குறும்படத்தை உதாரணமாகச் சொல்லமுடியும். அரசியல் பத்தி எழுத்தாளர் தீபச்செல்வனின் கதை மற்றும் திரைக்கதையிலும், தேவர் அண்ணாவின் இயக்கத்திலும் வெளிவந்திருக்கிறது பின்சு. ஈழத்தில் போருக்கு பின்னரான காலப்பகுதியில் சிறுவர்கள் அனுபவித்த பிரச்சினைகளை மையமாகக்

கொண்டிருக்கிறது இக்குறும்படம்.

போரில் தாய் தந்தையரை இழந்து, போர் மனதளவில் ஏற்படுத்திப்போன தாக்கங்களோடு, தன் அம்மம்மாவுடன் வசித்து வருகிறாள் ஒரு சிறுமி. மீன்குடியேற்றப் பிரதேசம் ஒன்றில் வசித்து வரும் அவள் திலர் என ஒருநாள் இராணுவத்தினரின் பாலியல் வன்புணர்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். பேத்தியின் கொலைக்கு நீதி வேண்டுவதற்காக அம்மம்மாவால் இராணுவத்தின் மீது தொடுக்கப்பட்ட வழக்கும் தோல்வியடைகிறது.

போருக்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் சிறுவர்களுக்கெதிராக அடிக்கடி நிகழும் வன்முறைச் சம்பவம் ஓன்றைக் குறும்படத்தினுடாக வெளிக் கொண்டுவர மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி சரியானதும், பாராட்டத்தக்கதும். ஆனால் அது திரைமொழியினுடாகச் சொல்லப்பட்ட விதத்தில் உள்ள குறைகளைக் கவனத்தில் எடுப்பதும் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துவதும் அவசியமாகிறது.

முதலில், குறும்படம் எதைப்பற்றிப் பேசப்போகின்றது என்ற குழப்பம் இயக்குநருக்கு இருந்திருக்கவேண்டும். அந்தத் தெளிவின்மையே சொல்ல வந்த செய்தியைத்

தவறான முறையில் பார்வையாளரிடம் முன் வைத்திருக்கிறது. பாதிக்கப்பட்ட சிறுமியின் கடந்த காலத்தை மிகவும் சோகத்திற்குரியதாகக் காட்டுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சியில், போரில் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் உளவியல் தாக்கம் தவறான முறையில் அடையாளப் படுத்தப்படுகிறது. வகுப்பறையில் ஓவியம் வரையும் போது குறித்த சிறுமி மாத்திரம் அவளின் மனதில் பதிந்து போயுள்ள போரின் கொடுமைகளை வரைகிறாள். ஏனையவர்கள் காலைக்காட்சி, பூக்கள், பறவைகள் என விதவிதமாக, மிக மகிழ்ச்சியான மனநிலைக்குரிய ஓவியங்களை வரைகிறார்கள். அவள் மட்டுமே போரின் பாதிப்புகளை மனதில் கொண்டு, தான் வைத்தியராக வந்து போரில் காயமடையும் மக்களுக்கு மருத்துவம் பார்க்கவேண்டும் என்கிறாள். ஏனையவர்கள் அதுபற்றிய கவலைகளற்று எஞ் சினியராகவும், ஆசிரியராகவும் வரவேண்டும் என்கிறார்கள். இந்தக் காட்சிகள் எல்லாமே வன்புணர்வுக்குள்ளாகி கொலையுண்ட அந்தச் சிறுமியின் மீதான அனுதாபத்தைச் செயற்கையான முறையில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கில் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்னும், இக் காட்சிகளின் பின்னால் உள்ள நுண்ணரசியல் என்பது, போருக்குப் பின்னரான சிறுவர்களின் உளவியல் தாக்கம் என்னும் பாரியதோரு விளைவைக் குறுக்கியோ அல்லது தவறான முறையிலோ காட்சிப்படுத்த முனையும் செயலாகவே பார்க்கவேண்டியுள்ளது. இவ்விடத்தில் நுண்ணரசியல் என்பது இயக்குனராலோ, கதாசிரியராலோ திட்டமிட்ட முறையில்தான் நுழைக்கப்படவேண்டும் என்பதல்ல. மாறாகத் திரைக்கதையமைப்பில் உள்ள பலவீனங்களும் இத்தகைய கருத்துப் பிழைகளை உண்டாக்கிவிட வாய்ப்புண்டு.

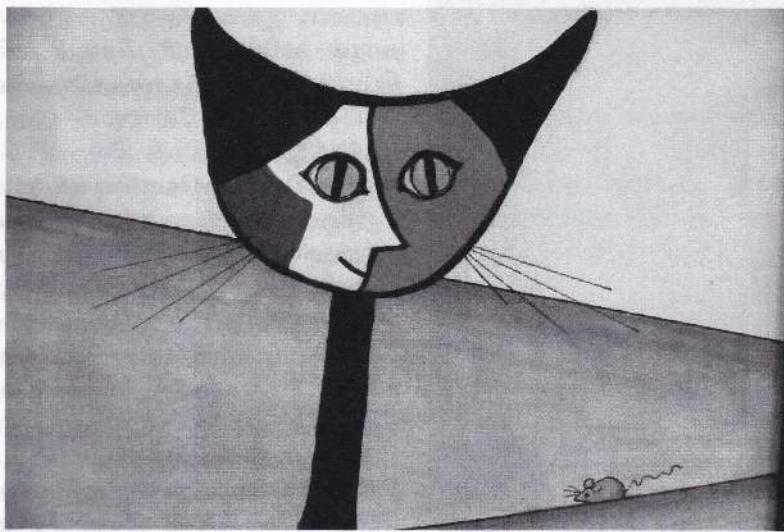
குறும்படத்தின் காட்சிகள் இயல்பின்றிச் செயற்கைத்தனமாகவே நகர்கின்றது. கதை மற்றும் திரைக்கதை எழுதிய தீபச்செல்வனோ, குறும்படத்தை இயக்கிய தேவர் அண்ணாவோ போருக்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் இருக்கவில்லை, அம்மக்களின் வாழ்வியலை, பிரச்சினைகளை உற்று நோக்கவில்லை என்பதும் செய்திகளின் வாயிலாகக் கேள்விப்பட்ட சம்பவங்களை வைத்துப் படமாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதும் அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது. போர் முடிந்த பின்னரும் கூட இத்தனை இயல்பான மனநிலையுடன் சைக்கிளில் இரட்டை போட்டுக் கொண்டு கலகலப்பாகச் சுற்றும் இராணுவத்தை ஈழத்து மக்களே கண்டிருக்கமாட்டார்கள். சிறுமியைக் கடத்தி செல்லும் இடத்தில்கூட தமிழ்ச் சினிமா பாணியிலான திறில்லர் முயற்சியை மேற்கொண்டதெல்லாம் அபத்தத்தின் உச்சம்.

ஒரு இயக்குனருக்குரிய அடிப்படைத் தகைமை, தன்னைச் சுற்றியுள்ள குழுவில் நிகழும்

‘பிஞ்சு’ குறும்படத்தின் மூலம் இயக்குனர் பேச முனைந்த விடயம் என்ன? சிறுவர்கள் மீதான துஷ்பிரயோகமா அல்லது போர் மூலமான சிறுவர்களின் உளவியல் தாக்கமா?

சம்பவங்களை, மக்களின் வாழ்வியல் இயக்கங்களை உற்று நோக்குதலும் அதிலிருந்து படைப்புக்குத் தேவையான அம்சங்களைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளலுமாகும். கதை என்பதற்கப்பால் இப்படியாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிகழ்வுகள்தான் எப்படி ஒரு கதையைச் சொல்லவேண்டும் என்பதையோ, கதையின் இயல்பு நிலையையோ தீர்மானிக்கின்றன. போருக்குப் பின்னரான மக்களின் வாழ்வியல் எப்படி இருக்கும், இராணுவத்துக்கும் மக்களுக்குமான உறவு எப்படிப்பட்டது, உளவியற் தாக்கங்களுக்குள்ளான சிறுவர்களின் செயல்கள் எத்தன்மையினதாக இருக்கும் என்பதெல்லாம் நன்றாகக் கவனிக்கப்பட்டிருப்பின் படத்திலும் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு.

தவிர, சினிமா என்பது காட்சி ஊடகம். அது தகவற் பெட்டகமாக இருக்கமுடியாது. அழகியல் என்ற ஒரு தன்மை தான் செய்தி என்பதற்கும் கதை என்பதற்கும் இடையில் நிற்கிறது. தகவல்களைக் கதையாகக் கீர்க்க அக்கதையைக் காட்சி அழகியலினாடாகவே பார்வையாளரிடத்தில் ஊடுகடத்தவேண்டும். அந்த நுட்பத்தை முற்றிலுமாக இழந்திருக்கிறது ‘பிஞ்சு’. இறுதியாக, குறும்படம் சொல்ல வந்த செய்தி தவிர்த்து இயக்குனரிடம் கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வி ஒன்று உள்ளது. சிறுமி மீதான வன்புணர்வுக் காட்சியினாடாக வெளிப்பட்ட அந்த வன்முறை மூலமாக நீங்கள் பார்வையாளனுக்குச் சொல்ல விளையும் செய்தி என்னவாக இருக்கும்? இத்தகைய காட்சிகளில் வன்முறையின் விளைவுகளை சொல்வதுதான் அறமாக இருக்கும். மாறாக இத்தகைய வன்முறைக் காட்சிகள் பார்வையாளருக்குள் ஒர் அசெள்கரியத்தை ஏற்படுத்தி அந்தக் காட்சியின் வீரியத்தைக் குறைத்துவிடலாம். அது மொத்தப் படைப்பின் நோக்கத்தைக் கூட சிதைத்து விடலாம். இங்கேயும் அதுதான் நிகழ்ந்திருக்கிறது. ‘பிஞ்சு’ குறும்படத்தின் மூலம் இயக்குனர் பேச முனைந்த விடயம் என்ன? சிறுவர்கள் மீதான துஷ்பிரயோகமா அல்லது போர் மூலமான சிறுவர்களின் உளவியல் தாக்கமா? இரு வேறு தளங்களை ஒரே படைப்பினாடாகத் தொட முனைந்தாலும் அதற்கேற்ற போதிய தரவுகளோ, காட்சிப்படுத்தல்களோ இல்லாமையால் படைப்பின் நோக்கம் குறித்த குழப்ப நிலை ஒன்றே உருவாகியிருக்கிறது. ஆக, எல்லா வகையிலும் தவறாக அடையாளப் படுத்தப்பட்ட ஒரு படைப்பாகவே இக்குறும்படத்தை வகைப்படுத்த வேண்டியுள்ளது.

மவுஸ்

கே.எஸ்.சுதாகர்

காடு என்று ஒரு தடவை ஜப்பானில் இருந்து எமது தொழிற்சாலைக்கு வரும் ‘வர்ணமும் கடதாசியும்’ (Paint & Paper) என்ற துண்டுப்பிரசரத்தில் இருந்த அந்தச் செய்தி என்னைத் திகைப்படையச் செய்தது.

செய்தி இதுதான்.

“காரின் உதிரிப்பாகங்களுக்கு மாத்திரம், வர்ணம் அடிக்கும் நவீன முறை ரோபோக்கஸில் அறிமுகப்படுத்தப்பட உள்ளது. இந்த நவீன முறையை, சர்வதேசம் எங்கும் உள்ள எமது கார் உற்பத்தி தொழிற்சாலைகளில் நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலம் வீணாகப் போகும் பல ஸ்டஷம் பெறுமதியான வர்ணத்தை மீதப்படுத்தலாம்”

எத்தகைய இருட்டடிப்பு இது!

இதைப் பலரும் அறிவார்கள். இருப்பினும் அதன் வலி எங்கள் ஜவருக்கும் மட்டுமே உரியது. ஜவர் என்று இங்கே நான் குறிப்பிடுவது குலேந்திரன் ஆகிய நான், சீனத்துப்பெண் சியாங் சை, யுவானஸ் மற்றும் வியட்நாமியர்கள் பிங் பொங் ஹாவ், துஜி. அந்தச் சம்பவம் நடந்து மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

ஒரு கார் ஒன்றை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவையான சகல வளங்களையும் இஞ்சின் முதற்கொண்டு உதிரிப்பாகங்கள் வரை கொண்டுள்ளது எமது உற்பத்தி நிறுவனம். இஞ்சின் (இயந்திரம்), ‘பொடி ஷோப்’ (காரின் உருவத்தைத் தயாரித்தல்), பெயின்றி (காரின் உருவத்திற்கு வர்ணம் அடித்தல்), அசெம்பிளி

(இயந்திரங்களைப் பொருத்துதல்) என்பவை தொழிற்சாலையின் பிரதான பிரிவுகள். தவிர இன்னும் பல சிறிய பிரிவுகளும் உண்டு.

இந்தப் பிரிவுகளுக்கிடையே வருடாவருடம் ‘குவாலிற்றி சேர்க்கிள்’ என்ற தொழின்முறை சார்ந்த போட்டி நடைபெறுவதுண்டு. ஏறக்குறைய முப்பது குழுக்கள் வரையில் போட்டியில் பங்குபற்றும். அப்படிப்பட்டதொரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் நாங்கள் ஜவரும் ஒன்றாக ஒரு குழுவில் இணைந்தோம். குழுவிற்கு ‘PEACE’ என்று பெயரிட்டோம். நான் எமது குழுவின் தலைவர் ஆனேன். முதலில் மூளைச்சலவை (பிரேயன் ஸ்ரோம்) செய்தோம்.

‘மச்சான்’ என்றபடியே என் தோளில் கை போட்டான் பிங் பொங் ஹாவ். வியட்நாமியனாகிய அவனுக்கு நிறையவே தமிழ் சொற்கள் தெரியும்.

‘நான் ஒரு ஜடியா வைத்திருக்கின்றேன்’ அவன் சொல்லப் போவதை கூர்ந்து அவதானித்தோம்.

‘காரின் பெயின்றின் தரத்தைக் கண்டுபிடிக்க மவுஸ் ஒன்று டிசைன் பண்ணலாம். மவுஸை காரின் உலோகப் பகுதியெங்கும் நகர்த்துவதன் மூலம் இதனை நாங்கள் கண்டறியலாம்’

ஹாவ் மிகவும் புத்திக் கூர்மை கொண்டவன். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் தெளிவுபடச் சொல்ல மாட்டான்.

‘வர்னம் அடிக்கப்பட்ட ஒரு காரில் எத்தனை வகையான பிழைகள் இருக்கு என்று உணக்குத் தெரியுமா?’ நையாண்டித் தனத்துடன் கேட்டாள் சியாங் சை.

‘ஒரு காரில் வரக்கூடிய வர்னம் சார்ந்த அத்தனை பிழைகளையும் மவுசில் பதிவு செய்வோம். பல நூற்றுக்கணக்கான நுண்ணிய கமராக்களைக் கொண்ட அந்த மவுஸ், தவறுகளை தன்னிடமுள்ள பதிவுகளுடன் ஒப்பிட்டுத் தரவுகளைத் தரும்’ விலாவாரியாகச் சொன்னான் ஹாவ்.

‘ஆமாம்... கண் தெரியாத கபோதிகளும் இதனைப் பாவிக்கலாம்’ ஹாவிற்கு கண்பார்வை கொஞ்சம் மந்தம் என்பதைப் புட்டுக் காட்டிச் சிரித்தாள் துஜி. “நமது புலன்கள் வேறு திசை சென்றாலும் மவுஸ் தவறுகளைத் துல்லியமாகக் கண்டு பிடித்துவிடும்” கண்டுபிடிப்பிற்கு மீண்டும் வலுச் சேர்த்தான் ஹாவ்.

‘நாங்கள் ரோப்கோற்றில் வேலை செய்கின்றோம். நீ என்னவென்றால் அடுத்த பகுதியில் உள்ளவர்களுக்கு திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கிக் கொடுக்கின்றாய்’ மறுதலித்தாள் சியாங் சை. ஹாவ் தன் பூஞ்சைக் கண்களால் அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

நான் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தேன். என்னுள் வேறு ஒரு திட்டம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஹாவின் அலுப்புத் தாங்காத துஜி, அவனின் இடுப்பின் கீழ் தொட்டுக் காட்டி “கடைசியில் நீ இந்த மவுசைத்தான் அவிட்டு விடப் போகின்றாய்” என்றாள். சியாங் சை வெட்கம் தாளாமல் கண்களைப் பொத்தியபடியே குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தாள்.

அதன் பின்னர் வேறு திட்டங்கள் பற்றியும் ஆராய்ந்தோம்.

போட்டி நடைபெறுவதற்கு முன்பு அதன் நகல் வடிவத்தை போட்டி அமைப்பாளர்களிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தது. அமைப்பாளர்களில் ஒருவராக எமது பகுதி மனேஜர் கார்லோஸ் இருந்தார். கார்லோஸ் குள்ளமான மனிதர். குறுந்தாடி வைத்திருப்பார். பார்ப்பதற்கு ஒரு விஞ்ஞானி போல இருப்பார். மிகவும் சாந்தமானவர். ஆனால் குறல் மாத்திரம் அவரது தோற்றத்திற்குச் சம்பந்தமற்று கணிரென்று இருக்கும். எங்களுக்கு நடக்கும் தொடர்பாடல் கூட்டங்களில், சிலவேளைகளில் வேலை செய்யும் ஊழியர்களில் ஒருவராகக் கலந்து நிற்பார். திடீரென் அவரைக் காணும்போது திகைத்து விடுவோம். அவரின் இப்படிப்பட்ட திடீர் விளையாட்டினால் கூட்டம்

நடைபெறும் போதெல்லாம் மிகவும் அவதானமாக இருப்போம். தேவையில்லாத எவற்றையுமே எங்களுக்குள் அப்பொழுது கதைப்பதில்லை.

ஹாவ் வரிக்கு வரி மிகவும் மகிழ்ச்சியாக தனது திட்டத்தை விவரித்தான். அதை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கேட்டறிந்த கார்லோஸ்,

‘இந்தக் திட்டத்திற்கு நிறையச் செலவாகும். வேறு ஒன்றைப்பற்றி யோசியுங்கள்’ என்று திடமாக மறுத்துவிட்டார். அதன் பின்னர் எனது திட்டத்தை அவர்களிடம் சொன்னேன். நீண்ட கலந்துரையாடவின் பின்னர் எனது திட்டத்திற்கு ஆதரவு தந்தார்கள்.

“ஓடும் கொன்வேயரில் வைத்துக் காரின் உதிரிப்பாகங்களுக்கு, மிகக் குறைவான செலவில் பெயின்ற அடிக்கும் முறை”

பெயின்ற ஷூப்பில் காரின் வெற்றுடலுக்கு பிறைமர், ரோப் கோற் என்ற இரண்டுவிதமான வர்னங்கள் அடிக்கப்படுகின்றன.

சந்திரமண்டலத்திற்குப் போனவர்களை விஞ்சிய ஆடை அணிகளங்களுடன், அவர்களைப் பழிக்கும் நடையில் ஸ்பிரிடே பெயின்ரேர் ஸ்தோற்றுமளிப்பார்கள். முகமூடி அணிந்து, ஒக்சிசன் உயிர்ப்பேற்ற அவர்கள்தான் இங்கே ஹீரோக்கள்.

ஒரு காரிலிருந்து அகற்றப்படக்கூடிய பொன்ற, ஃபென்டர், கதவுகள், பூற் லிட் என்பவற்றிற்கும் றாவுமற்றும் உட்பாகங்களுக்கும் வர்னம் அடிக்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு கண்ணாடி அறை. அறையின் உட்புற கவரோரமாக நீள்ப்பாட்டிற்கு, முன்று மூன்று ரோபோக்கள் என மொத்தம் ஆறு ரோபோக்கள். நடுவே கொன்வேயரினால் கார்கள் இழுத்து வரப்படும். ரோபோக்களால் அடைய முடியாத காரின் உட்பாகங்களை, வரிசைக்கு இரண்டு பேர்களாக மொத்தம் நான்கு ஸ்பிரே பெயின்ரேஸ் கவனித்துக் கொள்வார்கள். ஆக மொத்தம் பத்துப்பேர்கள் இந்தக் கண்ணாடி அறைக்குள் வேலை செய்கின்றார்கள். இங்கு ரோபோக்களின் ஆதிக்கம் அதிகம். அவைகள் முரண்டு பண்ணினால் தொழில் நாறிப் போய்விடும். காரிலிருந்து அகற்றப்படக்கூடிய பகுதிகளில் ஏதாவது பழுது வந்தால், அவற்றைத் திருத்தி மீண்டும் வர்னம் அடிப்பார்கள். அகற்றப்பட முடியாத றாவுப் போன்ற பகுதிகளில் பாரதுரமான பழுதுகள் வந்தால் அந்தக்காரை ஸ்கிறிப் பொடிக்கு அனுப்பி விடுவோம்.

இதுவரை காலமும் இருந்துவந்த நடைமுறை இதுதான், ஒரு கதவிற்கு வர்னம் அடிக்கவேண்டி இருந்தாலும், அதனைக் காரினில் பூட்டி முழுக்காரிற்குமே வர்னம் அடித்தார்கள். இதனால் பெருமளவு வர்னம்

வீணாகியது. நாங்கள் முதலில் 'கவசாக்கி' ரோபோவில் உள்ள புரோகிறாமைத் திருட்டனோம். அதுவே எமது செயற்திட்டத்தின் உயிர்நாடி. அந்தப் புரோகிறாமில் முற்றுமுழுதாக என்ன எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய போதுமான அறிவு இல்லாவிட்டு நும், Trial & Error மூலம் எமக்கு வேண்டியதைச் செய்யலாம் என்று நினைத்தோம்.

பிங் பொங் ஹாவ் தவிர ஏனைய மூன்று பேருக்கும் கொம்பியூட்டர் அறிவு சுத்த குனியம். அவர்கள் அனில் ஏறவிட்ட நாயைப் போல எங்களின் வாயைப் பார்த்தபடி இருந்தார்கள். நாலைந்து நாட்கள் இரவு பகல் முயன்று புரோகிறாமை மாற்றி எழுதினேன். ஹாவ் அதைச் சரி பிழை பார்த்தான்.

செயன்முறையில் பரீட்சிக்க நாங்கள் வேலை முடிந்த பின்னரும் உழைக்க வேண்டி இருந்தது. தினமும் ஒருமணி நேரம் எல்லோரும் வேலை முடித்துப் போனபின்னர் பரீட்சித்துப் பார்த்தோம். முதல்நாள் வெள்ளோட்டத்தில் கார் நகரவேயில்லை. எல்லாக் கார்களும் வரிசையாய் அணிவகுத்து வந்து கண்ணாடிறாயிற்கு முன் கைகட்டி நின்றன.

"கமோன்... கமோன்" என்று துஜி சுத்தமிட்டாள். "ஏய்... நீ எந்த பாஸையில் கமோன் சொல்கின்றாய்?" என்று சீனத்துப்பெண் துஜியிடம் கேட்டாள். வியட்நாம் பாஸையில் 'கமோன்' என்றால் 'நன்றி' என்று பொருள்படும்.

அன்றைய தினம் அவை நகரவே மாட்டோம் என்று அடம் பிடித்தன. மறுநாள் சில திருத்தங்கள் செய்த பின்னர், கார்கள் நகர்ந்தன. ஆனால் ரோபோக்கள் அசைய மறுத்தன. தமக்கு முன்னாலே கார்கள் போகின்றனவே என்ற பிரக்ஞை அற்று மொக்கையாக நின்றன. பலமணி நேரம் போராடி ரோபோக்களை அசைய வைத்தோம். இருப்பினும் அவை ஊழைப்படத் தாட்டி உடற்பயிற்சி செய்தனவேயன்றி துளி பெயின்றும் அடிக்கவில்லை. போட்டி நடைபெறும் நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"இந்தப் புறையெக்றைக் கைவிட்டு இன்னொன்றை ஆரம்பிப்போமா?" சியாங் சை கேட்டாள். பாம்பு படமெடுத்து 'பெங்சீன்' வளையத்தைக் கேர்க்குளோயிற்குக் காட்டிக் கொடுத்தது போல ஒரு அதிசயத்திற்காகக் காத்துக் கிடந்தோம். கனவு காண்பதற்குக் கண்ணை மூடினால், பாம்பும் வரவில்லை கிரியும் வரவில்லை. சியாங் சை என்கண் முன்னே வந்து நின்றாள். கொம்பியூட்டரில் இருந்த அடிப்படை அறிவைக் கொண்டு, பல நாட்கள் உழைப்பின் பின்னர் எல்லாம் சரியாக வந்தது.

போட்டி கொண்வென்சன் சென்றரில் மாலை மூன்று

மணிக்கு ஆரம்பமானது. நாங்கள் மூன்றாவது குழுவாகப் பங்குபற்றினோம். எல்லாப்பகுதி மனேஜர்களும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களின் மத்தியில் சில ஜப்பானியர்களும் இருந்தார்கள். நாங்கள் புறயெக்ரர் போட்டுக் காட்டி விளக்கம் கொடுத்தோம். ஓவ்வொரு குழுவினருக்கும் 15 நிமிடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. சிலர் உதிரிப்பாகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வேடுவர்கள் போல வரிசையில் நின்றார்கள். சிலர் நடித்துக் காட்டினார்கள். இவர்கள் மத்தியில் எம்முடையது எடுபடுமா என்பது எங்கள் சந்தேகம்.

எங்களுடைய பிறசென்றேசனைப் பலரும் உள்ளிப்பாகக் கவனித்தார்கள். ஹாவ் பயக் கெடுதியில் 'லேலை அண்ட ஜென்ரில்மன்' என்ற வார்த்தைகளை பல தடவைகள் சொல்லிவிட்டான். போட்டி முடிவடைந்த பின்னர் நடுவர்கள் எங்களைச் சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொன்னார்கள். முதல் பரிசு எங்களுக்குத்தான் என்று அப்போதே புரிந்து கொண்டோம். இறுதியில் சாப்பாடு தந்தார்கள். ஓவ்வொரு குழுக்களாக நிற்க வைத்து புகைப்படம் எடுத்தார்கள்.

"நான் உங்கள் செயல்திட்டத்தை ஜப்பானிற்கு எமது தலைமையகத்திற்கு அனுப்பலாமா?" நடுவர்களுக்குப் பொறுப்பான ஜமசான் என்ற ஜப்பானியர் கேட்டார். "இது எல்லாம் ஒரு கேள்வியா?" என்று ஹாவ், துஜியின் காதிற்குள் சொல்லிவிட்டு திரும்பி நின்று சிரித்தான். அதை அவதானித்த யமசான், "லேலை அண்ட ஜென்ரில்மன்... நீர் என்ன நினைக்கின்றீர்?" என்று ஹாவைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே கேட்டார். எல்லாரும் ஒருமித்த குரலில் 'ஆம்' என்றோம்.

அதன்பின்னர் போட்டி யின் பரிசுகள் பற்றித் தினமும் ஆராய்ந்தோம்.

முதல் பரிசு - ஒரு வாரம் ஜப்பான் சென்றுவருவதற்கான மொத்தச் செலவு (விமானச் செலவு, மற்றும் தங்குமிட வசதிகள் உணவு உட்பட)

இரண்டாம் பரிசு - 50 டெலருக்கான பணிங்ஸ் வஷ்சர்

மூன்றாம் பரிசு - சான்றிதழ்

வீட்டிற்குப் போய் அன்றைய நடப்புகளை மனவிக்குச் சொன்னேன்.

“இலங்கையில் இருந்து ஜப்பான் போது பெருமையாக இருக்கலாம். ஆனால் அவஸ்தி ரேவியாவில் இருந்து கொண்டு ஜப்பான் போவது பெருமைக்குரிய விஷயமா? ஏன் அமெரிக்காவிற்குத் தரமாட்டினமோ?” என்று கேள்வி எழுப்பினாள். உண்மைதான்.

ஒருகாலத்தில்--நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர்--எனது மாமா ஸ்கோலாவிப்பில் இலண்டன் போன்போது அது ஒரு செய்தியாக வீரகேசரியில் கொட்டை எழுத்தில் வந்து பெரும் பரபரப்பூட்டியது. திடீரென்று ஒரு யோசனை வர பாஸ்போட்டை எடுத்துப் பார்த்தேன். அது காலாவதியாகுவதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் இருந்தன. உடனே அதனைப் புதிப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். 250 டெலர்கள் செலவாகியது. முடிவுகள் வந்தபோது பெரும் ஏமாற்றத்திற்கு உள்ளானோம்.

வெறும் சான்றிதழ் பரிசான மூன்றாவது இடமே எங்களுக்குக் கிடைத்தது. இந்த ஏமாற்றம் எங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, முழுப் பெயின்ற ஷாபிப்பிருக்குமே உரித்தானது. அன்று முழுவதும் அதைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதன் பின்னர் ஜெனரல் போர்மன் வந்து எங்களுக்கு ஆறுதல் சொன்னார். முதலாவது இடத்திற்கு வராததன் காரணத்தை மனேஜரிடம் அறிந்து வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றார்.

அவர் சொன்ன காரணம் இதுதான் -

நாம் எடுத்துக் கொண்ட செயற்திட்டம் எமது தகுதிக்கு அப்பாற்பட்டது. அதில் உள்ள புறோகிறாம், கை தேர்ந்த புறோகிறாம் விற்பனர்களைக் கொண்டு அது தயாரிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும்।

ஆக மொத்தம் நாங்கள் அந்தச் செயற்திட்டத்தைத் தயாரிக்கவில்லை என்பதுதான் நடுவர்களின் தீர்மானம் என கார்லோஸ் சொன்னார்.

ஆனால் இன்று ‘பெயின்ற அண்ட் பேப்பரில்’ இருந்த அந்தச் செய்தி? எமது அடிப்படை அறிவை அவர்கள் திருடிவிட்டார்கள்!

இந்த விடயம் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டதால் பெரிதுபடுத்தப்பட்டது. தொழிற்சங்கம் (யூனியன்)

இதில் தலையிட்டு சமரசம் செய்து வைக்க முனைந்தது. அதன் பிரகாரம் கார்லோஸ் எங்கள் ஜவருடனும் கதைக்க விரும்புவதாக தெரிவித்தார். நாங்கள் அவரின் கதவைத் தட்டி னோம்.

“உள்ளே வாருங்கள்” அவரது கம்பீரமான குரல் உள்ளிருந்து கேட்டது.

மேசையீது ஃபைல்கள் கண்ணா பின்னாவென்று கிளறிவிடப்பட்டுக் கிடந்தன. கொம்பியூட்டருக்கு முன்னால் வேர்த்து விறுவிறுக்க இருந்தார் அவர். விசைப்பலகைக்கு அருகே பல மவுள்கள் வரிசையாக இருந்தன.

“விசர் மனிசன்... ஒரு கொம்பியூட்டருக்கு எத்தினை மவுள்கள் வைத்திருக்கின்றார் பார்...” நான் ஹாவின் கால்களைச் சுரண்டினேன்.

“நீங்கள் குவாலிற்றி சேர்க்கிளுக்காகச் செய்ததும், ஜப்பானியர்களின் இந்தக் கண்டுபிடிப்பும் எதேச்சையாக நிகழ்ந்தவை. இது ஜப்பானில் பல பொறியியலாளர்கள் விஞ்ஞானிகள் புறோகிறாமேர்ஸ் சேர்த்து பல வருடங்களாகச் செய்த திட்டம். உங்கள் புரயேற் ஆரம்ப படிநிலைகளை மாத்திரம் கொண்டது. இருப்பினும் உங்கள் முயற்சியைப் பாராட்டி ஒவ்வொருவருக்கும் தலா 100 டெலர்களை கொடுக்கும்படி ஜமசான் எனக்குப் பணித்துள்ளார்” சொல்லியபடியே ஜமசானின் கடிதத்தை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக இருக்கையைவிட்டு எழுந்தார்.

தவறுதலாக அவரது கை மேசையில் இருந்த மவுள் ஒன்றைத் தட்டிவிட்டது. நிலத்தில் விழுந்து வெடித்த மவுசிற்குள்லிருந்து முத்துப்பரல்கள் போல சில சிதறி ஓடின. துஜி அதைக் குனித்து எடுக்கப் போனாள். “அப்படி யே இருக்கட்டும் அது. பிறகு நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்” முகம் வெளிரியபடி கோபமானர் கார்லோஸ். மேசை லாச்சிக்குள்ளிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்த அவர் எங்களின் பார்வைக்குத் தந்தார்.

“இத்தோடு இந்த விடயத்தை மறந்துவிடுங்கள். உங்கள் பணத்திற்கான வசுசர் அடுத்த கிழமை வந்துவிடும். அடுத்த தடவை புரயேகற் செய்யும்போது உங்கள் தகுதிக்குள் நின்றுகொண்டு செய்யப்பாருங்கள். நீங்கள் சாதாரண ஊழியர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்” என்றார் கார்லோஸ்.

ஆனால் ஹாவின் பார்வை அந்த விழுந்து வெடித்த மவுள் மீது வெறித்துக் கிடந்தது. அது அவனுக்கு ஆயிரம் கதைகளைச் சொல்லின. அதற்குள்ளிருந்து ஓடிசிதறிய நுண்ணிய கமராக்கள் அவளின் கனவுகள். அவன் நிமிர்ந்து கார்லோஸைப் பார்த்தான். ‘எதையுமே விட்டுவிட முடியாது’ என்பது போல. அப்போது மேசை மீதிருந்த ஏனைய மவுள்களை மேசை லாச்சிக்குள் ஒளித்துக் கொண்டிருந்தார் கார்லோஸ்.

தங்கமயில்

சி.புஷ்பராணி

வெளியிலே நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் அமளியாகக் கேட்டது. தடத்தடவென்று யாரோ ஓடிவரும் ஒசை. ‘இது வழக்கமான ஒன்றே திரும்பிப் படுத்தேன். எங்கள் வீட்டு ஜெலியும் குரைக்கும் சத்தம் காதை அறுத்தது. யாரோ கதவைப் பலமாக இழுப்பது போல் இருந்தது.

சிறு சத்தமென்றாலே உடனே எழும்புவது நான்தான். தூக்கம் கண்ணைத் திறக்கவிட மறுக்க ‘யாரது’ என்று குரல் கொடுத்துப்பார்த்தேன். பதில் வராததால் கையில் டோர்ச்சை எடுத்துக் கொண்டு கதவடிக்குப் போனேன். ஜெலியும் பின்னாலேயே வந்தாள். இணைப்புச் சங்கிலியைத் திறந்து பார்த்தால், மகளைத் தோளில் சாய்த்துக்கொண்டு மிரட்சியுடன் தங்கமயிலக்கா. ‘இந்த நேரத்தில் இவ. என்ன நடந்திருக்கும்?’

‘உள்ளே வாங்கோ’ வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றேன். முன் விறாந்தையால் போனால் நடுக்கூடத்தில் படுத்திருக்கும் அம்மாவையும், தங்கைகளையும் கடந்து போகவேண்டும். அசந்து நித்திரை கொள்பவர்களைக் குழப்பக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் பின் பக்கத்தால் கூட்டிப் போனேன்’ யாரையும் எழுப்பாமல் அங்கேயிருந்து கதைக்கலாம் வாங்கோ’ சொன்னபடியே அக்காவைக் கவனித்தேன். சிலையெல்லாம் மண்பிரங்கு ஊத்தையாயிருந்தது இடது முழங்கையில் உரஞ்சப்பட்டு மண்ணோடு இரத்தமும் கலந்திருந்தது.. குழந்தை பயத்துடன் மிரண்டு பார்த்தாள்...கண்ணக்களில் வழிந்து காய்ந்த

கண்ணீர்க் கோடுகள்.

‘என்ன நடந்தது?’ மெதுவாய் கேட்டேன். விக்கி அழுத்தொடங்கிய தங்கமயிலக்காவிடம், “அழுகிறதை விட்டிட்டு என்ன நடந்ததென்டு சொல்லுங்கோ?” “அவன் சின்னத்துரை வீட்டுக்குள் வந்து’ மேலே சொல்ல முடியாமல் இன்னும் அழுதா நிமிர்ந்து நேரம் பார்த்தேன்.. சுவர்க் கடிகாரம் காலை நாலு மணி தாண்டியதைச் சொன்னது..” கொஞ்ச நாட்களாகவே அவன் என்னைப்பார்த்து இளிப்பதும், பின்னுக்கு வாற்றும் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. ...இன்டைக்கு விடியக் காத்தாலை வீட்டுக்குள் வந்துவிட்டான். என்றை காலைப் பிடிச்சுக் கெஞ்சி என்னைத் தன் வைப்பாட்டியாய் இருக்கும் படிவெறியில் உள்ளுகிறான். அவன் நிறைவெறியில் இருந்ததாலை தட்டிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு பிள்ளையோடை ஓடிவந்து விட்டேன். அந்தப் பொறுக்கி ஒட்டமுடியாமல் விழுந்துவிட்டான். எங்கை போற்றென்டு தெரியாமல் இங்கை வந்துவிட்டேன். அம்மா எதுவும் சொல்லுவாவோ’ தயக்கத்துடன் கேட்டா. இல்லை அவ ஒண்டும் சொல்ல மாட்டா’ ஒரு பாயைக் கொண்டுவந்து போட்டேன் குழந்தையைப் படுக்க வைக்கும்படி சொல்லிவிட்டுக் குசினிக்குள் தேநீர் போடப் போனேன். தலை குழம்பிக் கலங்கிய கண்களுடன் சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்து தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த தங்கமயிலக்காவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் திறமையான சிற்பியொருவன் செய்த சோகம் ததும்பும் அழுகிய கருஞ்சிலை போல் தெரிந்த இந்தத் திருத்தமான வடிவதானே இந்தப் பொம்பிளைப் பொறுக்கிகளை இப்படி அலையவைக்குது’ நீங்களும் படுங்கோ ‘‘ஒரு தலையணையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தேன். ’’இல்லைப் பிள்ளை.. விடியச் சூடை தெரிக்கப் போகவேணும் படுத்தால் நித்திரையாய் போய்டுவன் ‘சுவரில் சாய்த்த படியே கண்ணை மூடியிருந்த போது மெல்லொளியில் மூக்கில் பேசரி மின்னியது.ஆறு மணியளவில் பிள்ளையையும் தூக்கிக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டா.

என்னிடம் சட்டை தைப்பதற்காக வீட்டுக்கு வரும் இந்த அக்காவை நான் சிறுமியாயிருந்த காலத்தில் இருந்தே எனக்குத் தெரியும். வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம் இவ சொல்லும் கதைகளில் இருந்தே இவ பற்றிய துக்கங்கள் என்னுள் பதிந்து விட்டன. எனக்கு மட்டுமல்ல என் தங்கைகளுக்கும் இவவின் அன்பான குணமும் கள்ளமில்லாப் பேச்சும் பிடிக்கும்.

சின்ன வயதில் தாயை இழந்த இவ ஒன்றுவிட்ட அக்கா ஒருவரின் செல்லப் பிள்ளையாக வளர்ந்தது ஒரு பொற்காலம். அந்த அக்காவுக்குப் பிள்ளை இல்லாததால் ஏகத்துக்கும் செல்லம். கடற்கரையை

ஒட்டியே இவர்கள் வீடு இருந்தது. கடற்கரைப் பக்கம் தம்பி-தங்கைகளோடு விளையாடப் போகும் போது எங்களைக் கூப்பிட்டுக் கதை கேட்பா.

பின்னொரு நாள் இவ்வை வளர்த்த அந்த அக்கா இறந்து, இறுதி ஊர்வலம் எங்கள் வீதி வழியால் போனதும் நினைவில் இருக்கு. பிறகெல்லாம் கடற்கரைக்கு நாங்கள் போகும் போது தங்கமயிலக்காவைப் பார்க்கமுடியவில்லை. எங்கு போனா என்ற விபரமே எனக்கு அப்போது அறியமுடியவில்லை. அது பற்றி எனக்கு ஆர்வமும் இல்லை.

அதன் பின்னான கதைகள் தங்கமயிலக்கா கூறுத்தான் கேட்டிருக்கின்றேன். வளர்த்த அக்காவும் இல்லாமல் போனபின், ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் ஒருவர் தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போய்விட்டார் அவர் கொஞ்சம் வசதி கொண்டவர். அவர் குடும்பமே பெரிது. தொழில் நிமித்தம் பல பேர் அவர் வீட்டில் தங்கியிருந்தனர். எல்லோருக்கும் சேர்த்து வீட்டில் சமையல் நடக்கும் அண்ணிக்காரி நோயாளி.

தங்கமயிலக்கா உணர்வுகள் ஏதுமற்ற குரலில் சொன்னவை’ வீட்டு வேலைகள் எல்லாமே என் தலையிலேயே குவிக்கப்பட்டன. சம்பளமில்லாத வேலைக்காரியானேன். வெள்ளாப்பில் அண்ணி என்னை எழுப்பிவிடுவா. பள்ளிக்குப் போகும் பிள்ளைகளுக்கான சாப்பாடு. மற்றவர்களுக்குத் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொடுப்பது, இடியப்பம், பிட்டு அவிப்பது எண்டு வேலை பிடுங்கித் தின்னும். சட்டி பானைகள் கழுவி, உடுப்புகள் தோய்த்து இவையெல்லாம் முடிந்து நிமிர முன் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கான வேலையள் இடுப்பை முறிக்கும்... சின்ன வேலைகளை அண்ணி செய்வா தேங்காய் திருவுவது; இடிப்பது, அரைப்பது, கூட்டுவது கழுவுவது எல்லாம் நான்தான்.

கதைப்புத்தகங்கள் படிப்பது இங்கை வந்தபின் இல்லாமல் போச்சு. அதுக்கு நேரம் எங்காலை..... இருவுச் சாப்பாடு முடிந்து பாயில் போய் விழும்போது சொர்க்கம் கண்ணுக்குள் வரும்.

இந்த அண்ணன் வீட்டில் இருக்கும் காலத்தில்தான், பரமேஸ்வரன் வலியப் பெண் கேட்டுத் தானே நகைகள் போட்டுக் கங்கமயிலக்காவைக் கல்யாணம் செய்தான்.

கணவனோடு வாழ்ந்த இன்பமான நாட்கள் பற்றி மனம் கலங்க அக்கா விபரித்தலை எல்லாம் நெகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு’பரமேஸ்வரனும் பார்வதியும் போலத்தான் சந்தோஷமாக இருந்தோம். அந்தக் கண்கெட்ட கடவுளுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டு வருசத்துக்குள்ளை என்றை

சீமானைப் பறிச்சிட்டானே' அக்காவின் கண்கள் கலங்கும்.

'அந்தப் பாழாய்ப் போன சூறாவளி என் வந்தது. யமன் போல வந்து இப்பிடி என்றை வாழ்க்கையைச் சிப்பிலியாட்டிட்டுதே புலம்பித் தீர்ப்பா.

நெஞ்சைக் குதறியெடுக்கும் சத்தத்துடன் ஒங்கார மிட்டுப் பேயாட்டம் போட்ட அந்தக் கொடுங்காற்றின் அசுரக் கொலைவெறிக்குப் பலியானோர் எண்ணுக் கணக்கற்றோர்.

அன்று இரவு எமது ஊரிலிருந்தும் அயல் கிராமங்களில் இருந்தும் மீன் பிடிக்கக் கூடிய ஏன்றை வாழ்க்கையைச் சிப்பிலியாட்டிட்டுதே புலம்பித் தீர்ப்பா. பிள்ளைகளைப் பறி கொடுத்தோர் எனப் பெண்கள் விடிந்ததும் வீதிகளில் விழுந்து குதறிக் கூக்கிரவிட்டது எனக்குள் பதிந்திருக்கும் பெரும் சோகப்பதிவாகும்.

வயிற்றில் குழந்தையுடன் கையில் ஒன்றை வயதுக் குழந்தையுடன் மீண்டும் வெறுமைக்குள் தள்ளப்பட்ட தங்கமயிலுக்குக் கண்ணீர் துடைக்கவும் எவருமில்லாதது போனதுதான் பெரும் துன்பம்.

'நீயும் பிள்ளைத் தாய்ச்சி கொஞ்சநாள் பிள்ளையை நான் வைச்சிருக்கின்றேன்' மாமியார் குழந்தையைத்

தன்னோடு கொண்டு போனாள்' பேரனிலை மாமிக்குச் சரியான அன்பு'. பூரித்தவருக்குப் புரியவில்லை மகன் இனித் தன்னோடு வரப்போவதில்லை என்று. இதைத் தெரிந்துகொள்ள அவனுக்குப் பலவருடங்கள் தேவைப்பட்டன.

இரண்டாவது மகன் ரவியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு மீன் தெரிக்கும் வலைகளில் இருந்து மீன்களை எடுத்தல் வேலைக்குப் போய்வரும் வழியில் சுந்தரத்தின் பார்வை பட்டது. தூரத்து உறவினான் அவன் பேச்சும் அன்பும் அவனுக்கு இதமாகவிருந்தன்' உனக்கு வாழ்வு தரப்போரேன்' தடாலடியாக ஒருநாள் அவன் சொன்னபோது தங்கமயில் மறுக்க மனமின்றித் தடுமாறினாள்.

வீடு வந்தவள் கதவைச் சாத்திவிட்டுப் பெருங்குரல் எடுத்து அழுதாள். பரமேஸ்வரனும் தானும் சோடியாக இருக்கும் புகைப்படத்தைக் கையில் வைத்து அதனைத் தடவினாள். அவள் அழுகை ஓய நீண்ட நேரமானது.

மாமியாரின் புறக்கணிப்பு. தனிமரமாய் நிற்கும் கையறுநிலை. அவள் இளைய எல்லாம் சேர்ந்து அவளை ஒரு முடிவுக்குள் தள்ளியது. சுந்தரத்தோடு ஊரைவிட்டே போய் விட்டாள் ரவியையும் கொண்டுபோக மறக்கவில்லை. 'இங்கிருந்தால் அம்மா விடமாட்டா' என்று சுந்தரம் வற்புறுத்தியதும், அவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையும் மறு யோசனைக்கு இடம் தரவில்லை.

சுந்தரத்தின் பெற்றோர் போய் நின்றது தங்கமயிலின் வீட்டு முற்றத்தில்' என்றை பிள்ளையை மருந்து போட்டு உன் மருமோள் கொண்டு போய்விட்டாள்' சுந்தரத்தின் தாயின் குரல் பக்கத்து வீட்டுக்கெல்லாம் கேட்டது' அந்தத் தோறையைப் போய் எங்கைள்ளடாலும் தேடு. இங்கை ஆரும் வரக்கூடாது' மாமியாக்காரி குரல் சன்னதம் கொண்டது.

அவன் அண்ணன் தம்பிகள் சல்லடை போட்டுத் தேடிச் சுந்தரத்தை இழுத்துப் போனார்கள். போனவர்களால் காறித் துப்பப்பட்டு அடியுதைக்கு ஆளாகி நின்ற

வலியைவிடச் சுந்தரம் அடிமாடு போல இழுத்துச் செல்லப்பட்டதும் அவன் எதுவுமே பேசாமல் மொனம் காத்ததும் ஒருவித ருத்திரத்தை அவருக்குள் பரப்பியது. கண்ணர் அது பாட்டுக்கு வழிய மகனைத் தாவிக் கையில் அள்ளினாள்.

மீண்டும் அவன் ஊருக்குள் கையில் இரண்டாவது மகனுடனும் வயிற்றில் இன்னோர் குழந்தையுடனும் வந்தபோது அவருக்கு ஆதரவாகக் குரல்கொடுக்க இரண்டொருவர் இருக்க்கத்தான் செய்தனர். மூத்த மகனைத் திருப்பித் தர மறுத்தே விட்டாள் மாமியார்.

ஒருநாள் மகனுக்குத் தின்பண்டம் செய்துகொண்டு பார்க்கப் போனாள்' வேசை கையாலே எதுவும் வாங்கக்கூடாது 'பேரனை இழுத்துக்கொண்டு போனாள் மாமியார்' நல்லா வைச்சிரு உன் பேரனையு சின்துடன் வந்தன வார்த்தைகள்.

சுந்தரத்துக்கு உடனடியாக இன்னோர் பெண்ணுடன் திருமணம் நடந்துவிட்டது. கேள்விப்பட்டவள் துடிதுடித்துப் போகவில்லை. வெறுப்பில் காறித் துப்பினாள்' பயந்த நாதாரி. இவனை நம்பின என்னைச் செருப்பால் அடிக்கவேணும்' உடம்பெல்லாம் நெருப்புப் பிடித்ததுபோன்ற வெம்மை.

மூத்தவன் பள்ளிக்குப் போகும்போது வழியில் கண்டு கொஞ்சப்போனாள்' சீ போ' தள்ளிவிட்டுப் போகும். மகனைக் கண் கலங்காமல் பார்க்க முடியவில்லை.

அவளின் இயல்பான குணங்கள் எல்லாமே கொஞ்சம் மாறிவிட்டன. யாரையாவது பற்றிப் படரவேண்டும் என்ற தவிப்பு. மின்னுகின்ற அவன் கண்களில் கொப்பளித்துத் தெறிக்கின்றது. நான்கு வயது நிரம்பிய இரண்டாவது மகனையும். இரண்டே வயதான மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு தன்னைவிட வயது குறைந்த கனகுவோடு மீண்டும் வேறு ஊருக்குக் கிளம்பினாள்' எப்படியும் இவனை என்னோடு வைத்திருக்கவேண்டும் ஒருவித வெறி அளவு கடந்த அன்பையும். அக்கறையையும் கொட்டவைத்தது. வைத்திருந்த காசில் அவனுக்கு விதம்விதமாக உணவு செய்து கொடுத்தாள். இவனையும் பெற்றோர் கண்டுபிடித்து விட்டனர். அவனுக்கும் திருமணம் சிக்கலின்றி நடந்தேறியது. ஆன் எத்தனை பிழை விட்டாலும் அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க நான் நீ என்று வரிசை கட்டி நிற்கிறார்களே.

இப்போது கடற்கரை தான் அவன் உலகமானது பஞ்சிப்படாமல் வேலைசெய்தாள். மனக்கொதிப்பெல்லாம் வேலை செய்வதில் கரைவது போன்ற பிரமை. மீண்வாங்கிக் கருவாடு போட்டும் விற்றாள். செல்லம்மா ஆச்சி இவருக்கு அரவனைப்புக் கொடுத்தாள். ஆச்சி வீட்டிலேயே பிள்ளைகள் பெரும்பாலும்

தங்கினர். பின்னால் வீட்டுக் கதைப்போர் இவருக்குத் தூசி. இன்னோர் இளைஞரை இவள் தன் வீட்டில் வைத்திருந்தபோது அவளின் தாய் தந்தையர் மிரண்டு விட்டனர். அவனும் உறவினரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு வழக்கம் போல்தான்.

வளர்ந்த பெடியங்களை வைத்திருப்போர் தங்கமயிலோடு பழகவே அஞ்சினர். ஊர் வாலிப்ரகள் மத்தியில் தங்கமயிலின் உடல் அழகும் அதன் சுகமும் அலசிப் பேசப்பட்டன. ஒரு தடவையாவது அவளைத் தழுவி அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற வெறிப்பல இளக்களை ஆட்டிப்படைத்தது.

தங்கமயிலிடம் ஒரு காதல் மனமிருந்தது. தான் விரும்பாத எவனையும் ஏற்றுத்தும் பார்க்கமாட்டாள். எவனிடமும் கைநீட்டி எதுவும் வாங்கியதும் கிடையாது. தன்னோடு வைத்திருக்க விரும்பியோருக்குத் தன் கைப் பணத்தையே கொட்டிக் காலியாக்கினாள். பறக்கும் வருடங்களோடு ஊர்ப் பெடியங்களின் மட்டுமல்ல சில பெரிச்களின் ஆசையும் தங்கமயிலுக்குப் பின்னால் ஊர்கின்றது. சில பெடியங்கள் அவரின் குடிசை தேடிப்போய்த் திட்டு வாங்கித் திரும்பியிருக்கின்றனர்.

பிள்ளைகளும் வளர்ந்துவிட்டனர். பிள்ளைகளைச் செல்லம்மா ஆச்சி வீட்டில் விட்டுவிட்டு மீண்டும் ஒரு வாழ்க்கை தேடி ஆறுமுகத்தைக் கைப் பிடித்தபோது பிள்ளைகள் கோபம் கொண்டனர். ஆச்சி சின்தின் உச்சிக்கே போனாள். மூத்த மகன் ஆவேசத்துடன் தாயைத் தேடித் திரிந்தான் ஒருநாள் மத்தியானம் வழியில் பார்த்துவிட்டான் பெரிய பூவரசம் தடியொன்றை முறித்தெடுத்து' சனியனே செத்துத் தொலை. உயிரோடு இருக்க உனக்கு வெட்கமில்லையா. நாங்கள் எப்பிடி வெளியில் தலை காட்டுறது' தடி பியந்து போகுமட்டும் விளாசியடித்தான். நின்றவர்களின் தலையீட்டால் மேலும் அடிவழிவில்லை.

பலர் பார்க்க ஒர் அவமானச் சின்னம் போல் குறுகி நின்ற அவனுக்கு உடலிலிருந்து வடிந்து கொண்டிருக்கும் இரத்தமோ வலியோ எதுவுமே உறைக்கவில்லை. அவனைப் பெற்றபோது வடிந்த உதிரும் தான் ஊட்டிய பாலுமே இப்போது வடிவது போன்ற உணர்வில் வெறுமை கொண்டாள்... மணவில் வெறும் காலுடன் புதைய நடந்தவருக்கு மணலும் சுடவில்லை. 'அழுகின்றேனா நான்' பெருகும் விழி நீரைச் சீலைத் தலைப்பால் துடைத்தாள்.

பனித்திடலில் கரையும் கால நிலைந்தோடியின் பாநுகைக் குறிப்புகள்

நெற்கொழுதாசன்

தண்டவாளத்தின் ஓரமாகக் கவிழ்ந்து கிடந்த ஒற்றைச்செருப்பை மீண்டும் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். என்னையறியாமல் கண்கள் அதன் மற்றைய செருப்பைத் தேடுகின்றன. அருகில் எங்கேயும் காணவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் தொடருந்து வருகிறதா என்று பார்க்கிறேன் அல்லது பார்ப்பது போல நடித்து என்னை ஏமாற்றிக்கொள்ள முயல்கிறேன்.

இதோ இந்தத் தண்டவாளத்தில் எத்தனையோ பொருட்கள் சிதறியும் சிதைந்தும் கிடக்கின்றன. குழந்தைகளின் பொருட்கள் கிடக்கின்றன. உடைந்து போன குடை கிடக்கிறது. கையுறைகள் கிடக்கின்றன. யாரோ ஒரு பெண் அணிந்த அலங்காரத் தலைமுடி கூடக் கிடக்கிறது. ஆனால் இந்தச் செருப்பை மட்டும் மனது ஏன் காவிக்கொண்டு வருகிறது. மீண்டும் அந்தச் செருப்புக் கிடந்த இடத்தைப் பார்க்கிறேன். முழுமையாகப் பார்ப்பதற்காகக் கொஞ்சம் நெருக்கமாகச் சென்றுவிட்டு ஒரு வித இயலாமையுடன் பின்வாங்கி தொடருந்து நிலைய இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்து கொள்கிறேன். மனதில் ஏதேதோ கேள்விகள் குடைய ஆரம்பித்தன.

பாரிசின் புறநகரில் இருந்து தமிழர்களின் வர்த்தக நிறுவனங்கள் நிறைந்திருக்கும் வாசெப்பஸ் செல்வதற்காகவும், வேலைக்குச் செல்வதற்காகவும்

தினமும் இந்தத் தொடருந்து நிலையத்தைத் தான் பாவிப்பதுண்டு. வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டால் தானியங்கி போல ஓவ்வொன்றாக நிகழும். தொடருந்து நேரத்தைப் பார்ப்பது மாதப் பயணச்சீட்டை அதற்கான இயந்திரத்தில் பொருத்தி கதவினைத் திறந்துகொண்டு தொடருந்து நிலையத்துள் நுழைவது பின்னர் ஓரிரு நிமிடங்களில் வரும் தொடருந்தில் ஏறி வாசெப்பலில் இறங்கிக்கொள்வது. அல்லது வேலைத்தளத்திற்குச் சென்றுவிடுவது.

ஆனால் இன்று எதேச்சையாகக் கண்ணில் பட்ட அந்தச் செருப்பு ஒருகணம் உடல்லச் சில்லிட வைத்தது. விட்டு விலகாமல் கண்களுக்குள்ளேயே ஆடிக்கொண்டு கிடந்தது. இதற்கு முன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் இப்படி ஒற்றைச் செருப்பினைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அப்போதெல்லாம் ஏற்படாத உணர்வு ஏன் இப்போது மட்டும் ஏற்பட்டது. புரியவில்லை.

மனித மனங்கள் விந்தையானவை. தனக்கு ஆறுதலாகவும் அமைதியாகவும் இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் சூழலை ஆறுதலாகவும் அமைதியாகவும் அனுகூகின்றன. அவைந்து உலைந்து குழம்பி நிற்கும் சந்தர்ப்பங்களில் குழலின் ஏனைய பக்கங்களைத் தமக்குச் சார்பாக்கிப் பார்க்கின்றன. இப்போது எனது மனநிலை என்னவாக

இருக்கிறது. தனிமையா? பிரிவா? ஏக்மா? தற்கொலையொன்றின் மீதான ஈடுபட்டமா?

திடீரென முகத்தில் பட்ட காற்றின் உதைப்பு என்னை இயல்புக்குக் கொண்டுவந்தது. மிக வேகமாகத் தொடருந்து என்னைக் கடந்துகொண்டிருந்தது. தண்டவாளத்தைப் பார்க்கிறேன் செருப்பு அப்படியே கிடக்கிறது. தொடருந்தின் சில்லுகள் அதன் மேலாக சீரான ஒரு இடைவேளி கொண்டு பாய்கின்றன. அழையாக, தனிமையாக, எதுவித அசைவுகளுமின்றி செருப்பு அப்படியே கிடக்கிறது.

மனதில் உருவாகிய கிலேசத்துடன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து அடுத்தபக்கத் தரிப்பில் நின்ற தொடருந்தில் ஓடிச்சென்று ஏறி இருக்கையில் அமர்கிறேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்னை ஆற்றுப்படுத்திவிட முனைகையில், அங்குமின்கும் அலைந்து திரியும் மனிதர்களிடையே இருந்து மீண்டும் அந்தத் தனிமைக்கூட்டுத் தொடர்வதுபோல இருந்தது. லாசெப்பலில் இறங்கி நடக்கத் தொடர்வுகிறேன். பின் தலையோடு ஒட்டியபடி அந்தத் தனிச்செருப்பு என்னைத்தொடர்வதுபோல இருந்தது.

பாரிலில் தமிழர்களின் கடைகளால் நிறைந்திருக்கும் ஒரு வீதி லாசெப்பல். அங்குள்ள தமிழ்க்கடைகளிலும் கண்கள் செருப்பையே தேடுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்து மிளகாப் தூணில் இருந்து கொழும்பு சித்தாலேப, கோடாலித் தைலம் போன்ற மூலிகை மருந்துகள் மட்டுமல்ல நாக்கு வழிக்கும் மெல்லிரும்பு கூட இங்கு கிடைக்கும். ஆனால் செருப்பு மட்டும் இந்தத் தமிழர்களின் கடைகளில் இல்லை. திரும்பத் திரும்ப யோசித்தும் இந்தக் கடைகளில் ஏன் செருப்பு விற்பனைக்கு இல்லை என்பது விளங்கவேயில்லை. பட்டுவேட்டியும் பட்டுக்கூறையும் பஞ்சாபியும் குர்தாவும் அவற்றுக்கான ஏனைய அணிகளங்களும் தாராளமாகவே கிடைக்கும் இந்த வர்த்தகப் பெருவதீயில் ஏன் ஊரில் போடும் செருப்பு மட்டும் இல்லை. மிக உயரந்த அலங்காரக் காலனிகள் எல்லாம் கிடைக்கும் அவற்றுக்கான பிரத்தியேக பெயர்களில் அவற்றை அழைப்பார்கள். ஆனால் செருப்பு மட்டும் இல்லை.

ஏனோ தெரியவில்லை, சாதாரணமாக பாரிலில், நகர்ப்புறங்களில் நடத்தப்படும் சந்தைகளிலும், விற்பனை நிலையங்களிலும் இருக்கும் செருப்பை மனது நாடுவதில்லை. அதன் அலங்காரத்தன்மை ஒரு அன்னியத்தை மனதுக்குள் உருவாக்கிவிடுகிறது போலும். அல்லது ஊரின் நினைவுகளும் ஊரின் பொருட்களுமே திருப்பத் திருப்ப பாவனையில் கொண்டிருப்பதாலோ என்னவோ செருப்பையும் அங்கிருந்து பெறவேண்டும் என்றே மனது அவாவகிறது.

செருப்பு இந்தத் தமிழ்க்கடைகளில் விற்கப்படாதிருப்பதன் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? செருப்பு போன்ற வேறு என்ன பொருட்கள் இங்கே இல்லை என்று தேடிப் பார்க்க வேண்டும். அதற்கு முதலில் யாழ்ப்பாணத்தில் செருப்பு என்ன சமூகப் பெறுமானம் கொண்டிருந்தது என்று யாரிடமாவது கேட்டுப்பார்க்க வேண்டும்.

தேவகாந்தன் எழுதிய நினைவேற்றம் என்ற பத்தியில் 1959-1960களில் இந்தவ செருப்பு யாழ்ப்பாணத்துக்கு அறிமுகமானது என்று எழுதி இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் எனக்கு அறிமுகமாகியது 1993ல் தான் ஆதுவும் என் நண்பன் ஒருவனின்மூலம். அவன் அப்போது கொழும்பில் இருந்து வந்திருந்தான். ஊருக்குள் செருப்புடன் வந்த எமது வயதொத்தவன் அவனாகத்தான் இருப்பான். அப்போது எனக்கு 12 வயது இருக்கும். எனது வயதேயான எல்லோரும் வெறும் காலுடன் தான் பாடசாலைக்கு செல்வோம் ஒரு சிலர் அரிதிலும் அரிதாக கால் முழுவதும் மூடியிருக்கும் படியான காலனிகளை அணிந்திருப்பார்கள். பாடசாலையில் பொதுநீர்த் தாங்கியிலிருந்து மூழையவழியாக வரும் தண்ணீரை, கால்களை அகலவிரித்துக் கொண்டு கொஞ்சம் குளிந்து நிற்று கைகளால் ஏந்திக் குடிப்பதைப் பார்க்க மாடுகள் சிறுநீர் கழிக்கும் போது நிற்கும் கோலம் தான் நினைவுக்கு வரும்.

கொழும்பில் இருந்து வந்தவனும் நானும் நல்ல நண்பர்களானோம். முதன் முதலாக அவனது செருப்பை வேண்டிப் போட்டுக்கொண்டு சைக்கிள் ஓட்டுகிறேன். சைக்கிள் மிதி (பெடல்) கால்களில் எதுவித வலிகளையும் தரவில்லை. மெத் என்று இதமாக இருந்தது இப்போதும் நினைவுக்கு வருகிறது. அன்றிலிருந்து சைக்கிளில் போகும் போது அவனது செருப்பை வேண்டிப் போட்டுக்கொண்டு ஒடுவது வழையையாகியது. எப்போதாவது கால் பிரேக் அடிக்கும் போது செருப்பு ரியூப்வால்வில் பட்டு காற்றினை வெளியேற்றிவிடும். ‘வால்கட்டை’ என்ற அந்த பகுதி எங்காவது தூரத்தில் விழுந்து தொலைந்துபோகும்.

இவ்வாறான நாட்களில் தான் எனக்கும் ஒரு செருப்பு வேண்டிப் போடும் ஆசை வந்தது. அம்மாவிடம் காசைக் கேட்டேன். மூன்றோ நாள்கோ நாளின் பின் அம்மா தானும் வந்து செருப்பை வேண்டித்தருவதாகச் சொன்னார். அம்மாவுடன் சென்றால் விரும்பிய செருப்பினை வேண்டுமடியாது என்று அடம்பிடித்துக் காசை வேண்டிக் கொண்டு நன்பனையும் அழைத்துக்கொண்டு உடுப்பிடித்தியில் பண்டிதர் கடை என்ற ஒரு அங்காடியில் முதல் முதலாக எனக்கென்று ஒரு செருப்பை வேண்டுகிறேன். விலை முப்பத்தொன்பது ரூபாய் தொண்ணாற்று ஒன்பது

சுதம். அந்த நாள்களில் ஒரு ரூபாவுக்கு மூன்று கல்பணீஸ் தருவார்கள்.

அது ஒரு நீலக் கலர் செருப்பு. குதிக்கால் படுமிடத்தில் நீள்வட்டத்திற்குள் BATA என்று எழுதி இருக்கும். ஒரு இஞ்சி உயரம். அதன் நடுவில் இரண்டு வெள்ளைக் கோடுகள் வளைந்து வளைந்து சுற்றிவர இருக்கும். மெல்லிய இரண்டு பட்டிகள் (பார்கள்). அவற்றில் ஒன்று நடுவில் கொஞ்சம் முட்டை வடிவில் அகன்று அதில் «BATA» என எழுதி இருக்கும். அவசரத்தில் செருப்பைக் காலில் கொழுவும் போது அந்த அகன்ற பகுதி சிலநேரம் முறுகிவிடும். கையால் நிமிர்த்திவிடவேண்டும். நடக்கும் போது மண்ணில் சிறு சிறு பெட்டிகளாக நிறைய தோன்றும். அதற்காகவே வீதியின் புழுதிழரங்களால் நடந்து திரிவதும் உண்டு.

பின் சிலகாலங்களில், ஓரளவு வெளியூர் பொருட்கள் யாழிற்கு வரத்தொடங்கியின் மூளை மூளை செருப்பு என்ற ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. மற்றையதை விட விலையும் அதிகம். சுருப்பு மற்றும் மென்னெயானது இலகுவில் வளைந்து கொடுக்கக் கூடியது. தண்ணீரில் கழுவியவுடன் போட்டுக்கொண்டு நடந்தால் சர்க் சார்க் என்று சுத்தம் எழுப்பும். ஆனால் விரைவில் தேய்ந்துவிடும். சைக்கிள் ஒடும்போது சைக்கிள் மிதி இந்தச் செருப்பை நடுவில் மட்டும் கிழித்தும் விடும். கொஞ்சம் கெளரவமான ஒரு உணர்வை இந்தச் செருப்பு தந்தது என்பது என்னவோ உண்மைதான்.

அந்த நாட்களில் பாடசாலைச் சீருடை நீலக் கலர் காற்றட்டையும் வெள்ளைச் சேட்டுமாக இருந்தது. எங்களுடைய வகுப்பறை மண் நிலத்தில் தான் இயங்கியது. கடைசி மேசையில் இருக்கும் நானும் நண்பனும் மண்ணில் செருப்பின் முன் பக்கத்தை மடித்து மண்ணைக் கிளரி விடுவோம் வகுப்பறை மற்றும் முன்னால் இருக்கும் நண்பனின் ஆடைகள் எல்லாம் மண்ணில் தோய்ந்துவிடும். விளையாடப் போகும் போதெல்லாம் சைக்கிள் பூட்டின் உள்ளே இரண்டு செருப்பின் பட்டிகளையும் விட்டுத்தான் பூட்டினைப் பூட்டுவது. அப்போதெல்லாம் செருப்பு என்றால் ஒரு அரிய ஆடம்பரமான பொருளாகத்தான் இருந்தது தெரிந்தது. ஆனால் அந்தக் காலத்திலும் செருப்பினை விட விலை கூடிய பல பாதனிகள் அணியும் பல மாணவ நண்பர்கள் இருந்தனர். தாங்கள் அணிந்திருக்கும் காலணியின் விலையினைச் சொல்லிக் கொண்டாடும் ஒரு மனநிலை அவர்களிடமிருந்தது. இருந்தபோதும், அதனை ஏக்கத்தோடு பார்க்கும் மனநிலை மட்டும் எம்மிடம் வரவேயில்லை. காரணம் அப்போதெல்லாம் எமது தேவைகளும் பொழுதுபோக்குகளும் வேறாக இருந்தன என்பதுதான். இப்போதுதான் நினைத்துப்

பார்க்கிறேன் எத்தனையோ தோழிகளுடன் தனகி முரண்பட்டு இருப்போம். அவர்களில் ஒருத்தி கூட அந்த நாளில் செருப்பால் அடிப்பேன் என்றோ, குறைந்தது செருப்பை எடுத்துக் காட்டியதோ இல்லை. சிலநேரம் அவர்களுக்கும் அந்தச் செருப்பு முக்கியமான பொருளாக இருந்திருக்குமோ அல்லது அந்த செருப்பின் பெறுமதி எங்களுக்கு இல்லையோ தெரியவில்லை.

அந்த நாட்களில், நன்பர்களை வீட்டில் சென்று கூப்பிட முடியாது. அப்படிச் சென்றால் நன்பனின் அப்பாவிடம் அல்லது அக்காவிடம் மாட்டிக்கொள்ள வேண்டிவரும். அவர்களின் கேள்விக்கு பதில் சொல்லமுடியாது. சில நேரம் படித்த பாடங்களில்கூட கேள்விகளைக் கேட்பார்கள். வீதியால் சைக்கிளில் எட்டிப் பார்ப்பது வாசவில் செருப்பு இருந்தால் கொஞ்சம் தள்ளி நின்று விசில் அடித்துவிட்டு சென்றுவிடுவோம். சைக்கிளில் செல்லும் போது யாராவது தோழிகளைக் கண்டால் செருப்பினை தெரியாதமாதிரி கழற்றி விழுத்தி விட்டு சைக்கிளால் இறங்கி ஆறுதலாக நின்று அவர்களை வடிவாகப் பார்த்து பின் செருப்பினை எடுத்துக்கொண்டு போவோம். சிலநேரம் அவர்களே பொடியா செருப்பு விழுந்துகிடக்கு என்றும் சொல்வார்கள். அந்த பொடியாவில் இருக்கும் இன்பம் இப்போது தோழி அல்லது தோழா என்று சொல்லும் போது கிட்டப்பதில்லை.

இந்தக் காலப்பகுதியில் இராணுவம் யாழிகூடாவை கைப்பற்றிக் கொண்டது. நாங்களும் செருப்பு என்ற பொருளைச் சாதரணமாகவே பாவிக்கத்தொடங்கி விட்டிருந்தோம். காலில் செருப்பு இல்லாமல் எங்கேயும் போவதில்லை. அதேவேளை எங்கே போனாலும் காலில் செருப்புத்தான். அதற்கு மாற்றும் இல்லை. உடுப்பிட்டியில் இருந்து யாழிப்பானம் செல்வதென்றால் குறைந்தது முப்பத்தியிரண்டு இடங்களில் இராணுவச் சோதனைச்சாவடி இருந்த காலம் அப்பவும் நாம் செருப்புதன் தான் திரிந்தோம். கல்யாணத்தில் இருந்து கருமாதி வரை செருப்புதன் தான் போவோம்.

பலதடவைகள் செருப்புக்காகவே ராணுவத்தினர் மறித்துச் சோதிப்பதும் வெருட்டுவதும் எனக் கடந்திருக்கிறோம். ஒருதடவை நூலக வாசவில் செருப்புகள் இரண்டும் கிடக்க நண்பனொருவன் காணாமல் போயிருந்தான். சைக்கிளில் சென்ற இராணுவத்தினர் அவனைக் கைது செய்து சென்றிருந்தனர். செருப்பு மட்டும் இருப்பதைப் பார்த்தே அவனுக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டது என்று அப்போதைய பிரஜைகள் குழுவில் முறையிட்டு அவர்கள் எடுத்த நடவடிக்கைகளால் பின்னர் பருத்தித்துறை முகாமிலிருந்து அவனை விடுதலை

செய்தனர். இன்னொரு நண்பன் தனது செருப்பில் தனது பெயரையும் காதலிப்பவள் பெயரையும் வெட்டி வைத்திருந்தான். அதனைப் பார்த்த இராணுவத்தினர் ஏதோ பெரிதாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டது போல அவனை நான்கு நாட்கள் வல்வெட்டித்துறை முகாமில் தடுத்து வைத்திருந்தனர். செருப்பில் பெயர் எழுதியதற்காக கண்மன் தெரியாமல் அடிவேண்டியவன் அவன் ஒருவனாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

ஒருதடவை விடுதலைப்புவிகள் உடுப்பிட்டி சந்தியில் இராணுவத்தினரைச் சுட்டுவிட்டார்கள். படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒரு நண்பன் அவசரத்தில் இரு வேறு செருப்புகளை மாறிப்போட்டுக்கொண்டு வீடுநோக்கி ஓடிச்சென்ற சென்றபோது பிடித்த இராணுவம் அவன்தான் சுட்டுவிட்டு எங்கோ கிடந்த செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு வருவதாகக் கூறி கைதுசெய்து இரண்டரை வருடங்கள் காங்கேசன்துறை சிறையில் அடைத்திருந்தனர். பருத்தித்துறையில் இராணுவத்தினர் நடத்திய மலிவுவிற்பனைக் கடையில் கொக்கோ கோலா குடிக்கவென்று சென்ற நண்பனை அவர்களே கைது செய்து சிறைக்கு அனுப்பியின், அவனின் உடமைகள் என்று அவனுடைய செருப்பையும் கறுத்தப்பட்டி மணிக்கூட்டடையும் தொப்பியையும் தந்திருந்தனர். அவனது தாயைச் சைக்கிளில் ஏற்றிவரும்போது அந்தச் செருப்பின் கனம் மனமெங்கும் புதைந்துகிடந்து.

கணவனுடன் சண்டைபிடித்துக்கொண்டு முதல் நாள் வீட்டடைவிட்டு வெளியேறிய மலர் அக்காவின் செருப்பு வயல் கிணற்றில் கிடந்ததைப் பார்த்தவர்கள் மலர் அக்காவின் கணவரிடம் அதை சொல்ல, அவர் குழந்தையே ஓடிவந்து கிணற்றியில் மயங்கி விழுந்து கிடந்தும் நாங்கள் எல்லாம் கிணற்றுக்குள் இறங்கி மூச்சடக்கி தேடியதும் புகையிலை உண்டதும் (பதப்படுத்தும்) குடிலுக்குள் ஒளித்திருந்த மலர் அக்கா சிரித்துக்கொண்டே வெளியாலை வந்ததும், பிறகு சாப்பிடக் கூப்பிட்டு தான் வேணுமென்றே செருப்பை கிணற்றில் போட்டதாக கூறி எங்களை பார்த்து சிரித்ததும் கூட நேற்றுப் போலவே இருக்கிறது.

ஐயோ என்ற பிள்ளை செருப்பு கேட்டவள் என்றபடி வெள்ளைப்பூரான் கடித்து மரணித்த ஆறுவயது ரம்யாலை பாடையில் வைத்துத் தூக்கும் போது புதுச்செருப்பை எடுத்துவைத்த தந்தையின் அழுகையும், கழிப்பு கழிச்ச இடத்தில் இருந்து செருப்பை எடுத்துவந்திட்டான் என்று ஏசியதை தாங்கமாட்டாமல் வீட்டு வளையில் தூக்குப் போட்டு இறந்துபோன சமைனயும், அதை சொல்லிச் சொல்லியே அழுது அரற்றிய அவன் தாய் கமலாக்காவையும் எப்படித்தான் மறப்பது?

அன்றும் அப்படித்தான் காலைவேளை உதைபந்தாட்டப் பயிற்சி முடிந்து கோவிலடியில் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு பக்கத்தில் இருந்த மடத்தில் கூடியிருந்தோம். அப்போது அங்கு வந்த மோட்டார் சைக்கிள் பயணிகள் இருவர் எங்களைப் பார்த்து ஏதோ கேட்க முனைந்த அதே கணத்தில் எமது சிரிப்புச் சுத்தத்தை ஊனறுத்து மூன்று துப்பாக்கி வேட்டுகள் விழுந்தன. படுத்திருந்த நான் நிமிர்ந்து எழும்பவும் பக்கத்தில் இருந்த நண்பன் விழுந்தான். ஏனையவர்களும் என்னைப்போல திகைத்து நிமிரமுதல் எங்களைத்தான்டி மோட்டார் சைக்கிள் மிக வேகமாகச் சென்று மறைந்தது. முழங்காலிலும் நெஞ்சிலும் சன்னங்கள் துளைபோட்டு கிடக்க கால்கள் நிலம் நோக்கி தொங்கியபடி இருந்த அதே நிலையில் விழுந்து கிடந்தான் அவன். செய்வதறியாது திகைத்து அவனது உடலைத் தூக்கியபோது காலின் கீழே இருந்த மூளை மூளைச் செருப்பின் பள்ளங்களில் எல்லாம் இரத்தம் தேங்கி நிறைந்து போய் நின்றது.

அன்றிலிருந்து மூன்றாவதுமாதம் எனது தாய்மடியில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டேன். ஆம் ஊரில் இருந்து கொழும்புக்கு புறப்பட்டேன். கொழும்பில் இருந்த நான்கு மாதங்களும் செருப்பினை என் கால்கள் காணவே இல்லை விலை உயர்ந்த சப்பாத்துக்களால் கால்களை மூடிக்கொண்டேன். மனதையும்கூட.

எப்படி யோ பர்ரிஸ் வந்தடைந்த போது வரவேற்று, தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச்சென்ற நண்பன், வாசலில் சப்பாத்தைக் கழற்றியின் வெறும் காலுடன் உள்நுழைந்த என்னைப் பார்த்து ‘அந்தச் செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு வா குளிரும்’ என்றான். வீட்டுக்குள் செருப்பை எப்படிப் போடுவது என்று யோசித்த என்னைப் புரிந்துகொண்டு, அது வீட்டுக்க போடுற செருப்புத்தான் போடு என்றான். வீட்டுக்குள் செருப்பைப் போடுவதா என்று எண்ணியை செருப்பைக் காலில் அணிந்துகொண்ட கணத்தில் மனதின் ஒரு மூலையில் சின்னதாக ஒரு பிசையல் எழுந்தது. செருப்பு சரியில்லை.

லாசெப்பவில் இருந்து வீடுதிரும்பும் போது தொடருந்து நிலையத்தில் இறங்கி தண்டவாளத்தில் இருந்த ஒற்றைச் செருப்பைப் பார்க்கிறேன், காணவில்லை. சுற்றுத்தொலைவில் தண்டவாளத்தில் குப்பைகளை அகற்றிக் கொண்டு ஒரு சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளி சென்றுகொண்டிருந்தார். அவரிடம் இப்போது அந்தச் செருப்பும் ஒரு மனிதனின் நினைவை பகிரக்கூடும்.

◆ கதை

நீரோவியங்கள்

-லவன்-

பங்குனி வெய்யில் முகத்தில் கள்ளென்றது. கண்ணோரத் தசைகள் சுருங்கி வெம்மையின் வீரியத்தைக் காட்டின. சுற்றிலும் இருந்த நீரால் வெம்மையை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் போராடியும் பார்த்திருக்கும். முடியாமல் போகவே முயற்சியைக் கைவிட்டிருக்கும். காலையில் தான் ஒரு பனை உயரம் வரை பனி முடியிருந்தது. குளிர் உடம்பை குடைந்து கொண்டிருந்தது. தெற்கே இருந்து வந்த காற்று பனியை எங்கேயோ கொண்டு போய் சேர்த்திருக்க வேண்டும். காலையில் இருந்த நிலமையும் இப்போதுள்ளதும் சம்பந்தமேயல்லாதவை மிஞ்சிப் போனால் ஆறு மணி நேரமாற்றம்.

இன்னும் தூரம் போகணுமா?

கொஞ்சத் தூரம் தான் ஜயா, இதோ போயிடலாம் ஏன் இப்படிச் சுற்றிச் சுற்றி எங்கையோ எல்லாம் போய் போறாய்! நேர் வழி இருக்குத்தானே?

போலாந்தான் ஆனா இப்படித்தான் போகக் கொன்னவை அந்தப் பாதை பாவிக்கிறேல்ல!

சூறும் போதே அவன்து தயக்கம் தெரிந்தது. ஏன் அங்க வேற ஆள் நடமாட்டம் இருக்குத்தானே? பிறகென்ன?

அது..! அது அவை தங்கட தேவைக்குப் பாவிக்கிறவை.

அவன்து தயக்கத்துடன் கூடிய பதில்கள் என்னை அவனிடம் மேலும் எதனையும் கேட்க தூண்டவில்லை. எந்த ஒரு முழுமையான விடயத்தையும் அவனிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது தான். அவனின் எல்லைகள் மட்டுப்படுத்தபட்டு இருப்பதை உணர முடிந்தது. என் பயணத்தின் பொருள் துலங்கக் குறைந்தது ஒரு சில மணி நேரம் எனினும் கலைய வேண்டும்.

உலகிலுள்ள எல்லாருக்குமான சங்கிலித் தொடர்பு நகர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது. என்னுடைய சேவை, எனது உபயோகம், என் திறமை, என் ஆனுமை கர்வம் எல்லாம் என் குடும்பத்தோடோ, என் உறவுகளோடோ, என் நண்பர்களோடோ அல்லது என் ஊரோடோ முடிந்து விடுவதாக நான் நினைக்கவில்லை. இந்த உலகம் முழுவதும் பயன்பட வேண்டும் என விரும்பினேன். ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் ஓர் இனத்திற்குச் சொந்தக்காரனாக இல்லாமல் இருக்கவே விரும்பினேன். பெயரளவிலாவது எனது கொள்கையை வெற்றி பெறச் செய்து விட்டேன்.

“ஜயா வந்திட்டம்”

இறுக்க கட்டி அக்குளிற்குள் செருகிய கைகளுடன் வில்லாய் வளைந்து குனிந்த தலையுடன் மெதுவாய் அவனிடம் இருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகள் சாதாரணமானவைதான். எனினும் அதனைக் கூறும் போது அவனிடம் இருந்த மரியாதை, பெளவியம் எனக்குள்ளேயே என்னைப் பற்றிக் கர்வப்பட வைத்தது. நான் புகுந்து மறைந்துள்ள என் பதவிக்காகக் கூட அந்தப் பெளவியம் இருந்திருக்கலாம்.

அந்தத் தீவில் இருந்து கடலுக்குள் நீட்டிக் கொண்டிருந்த பாலத்தை அணைத்தபடி வள்ளம் ஒய்ந்தது. பாலம் வழியே நடந்தால் தீவை அடையலாம். வள்ளத்திலிருந்து அவன்தான் முதல் மேலேறி என்னையும் பாலத்தை அடைய உதவி செய்தான்.

சரிங்கையா நான் வாறன், பொழுதுக்கு முன்னாடி வந்திடுறன்

நீ வரலயா?

இல்லங்கையா

உன்னோட மனைவி,பிள்ளையெல்லாம் அங்கதானே! உனக்கு பாக்கணும் போல இல்லயா?

விருப்பம் தான் ஆனா... போகேலாது ஏன்?

விடமாட்டினம்

யார் விடமாட்டினம்

அவைதான், மாசத்தில ஒரு நாள் இல்ல ரண்டு நாள் பாக்கலாம் மற்றபடி கண்ட நேரம் எல்லாம் கஷ்டம். அவனின் பார்வை சென்ற பக்கம் எல்லாம் பார்த்தேன் யாருமில்லை.

“அங்கதான் யாரும் இல்லையே”

“இல்லை ஜூயா, நிக்கினம் விடாயினம்”

மீண்டும் உற்று நோக்கினேன் யாருமில்லை. ஆனால் அவன் கூறிய அவர்கள் என்பதன் அர்த்தம் புரிந்தது. “சரி சரி அப்ப நீ போட்டு வா”

“சரிங்கய்யா”

பாலம் வழியே நடக்கிறேன். பாலம் முடியுமிடம் தெரிந்தது நடையில் ஒரு உற்சாகம், வந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றப் போவதில் ஒர் பூரிப்பு. சற்று நெருங்கியதும் தீவைச் சுற்றி அடர்த்தியாய் இருந்த முட்செடிகள் கண்ணுக்கு புலப்பட்டன. நான் போகும் பாதை தவிர மற்ற எந்தப் பாதை வழியாகவும் உள்ளே நுழையாதபடி முட்செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. முன்பு தான் இருந்தன. ஆனால் தேவைகள் இல்லாதிருக்கும் போது ஏன் இவைகள்? ஒரு வேளை அழிக்க முடியாதபடி வேருந்திவிட்டனவோ? கேள்விகள் எனக்குள்ளே தான் விடைகள் மட்டும் அறியவில்லை. உள்ளே செல்லச் செல்ல வித்தியாசங்கள் உனர் முடியாமலில்லை.

ஆங்காங்கே காணப்பட்ட பாரிய குழிகள், அவற்றை மறைக்க முயற்சிக்கப் பட்டிருக்கின்றன, ஆனால்

அவற்றின் சுவடுகளேனும் எஞ்சியுள்ளன. காற்றின் கட்டாயத்துக்காக அசைவது போல் அசையும் மரங்கள், அதுவரை அறியாத வாசனை உடைய குழல், வழக்கத்திற்கு மாறாக நெருக்கப்பட்டுள்ள கூடாரங்கள், கூடாரங்களைச் சுற்றியுள்ள ஆனுயர முட்செடிகள், பாவனையே இல்லாமல் பரந்த வெளிகள் என்பன ஏதோ வித்தியாசமான குழல் என்பதை தெளிவாக்கின்றது.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அங்கிருந்த முரண்பாடான அமைதி உலகத்தின் இயல்பால்ல. உலகத்தின் இயக்கத்திற்கு எதிரான அந்த அமைதி ஏதோ மாதிரி இருந்தது. சண்டையும் சச்சரவும், கூச்சலும் குழப்பமும், வெட்டும் குத்தும், அழிவுகளும் ஆக்ரோசங்களும், ஒன்றை ஒன்று தின்று வாழ்வதுமே உலகத்தின் இயல்பு என்ற ஆழமான ஊடுருவல் எல்லோர் மனதிலும் வேறுஞ்சி இருப்பது இயல்பே. நான் ஒன்றும் வேறுபட்டவன்றே!

ஒரு வேளை இங்குள்ளவர்கள் இதனையெல்லாம் கடந்தவர்களோ? புயலுக்கு பின் அமைதி என்பார்களே அதுதான் இதுவா? என்ன முட்டாள்தனமான கேள்வி, இது அதனை எல்லாம் அனு அனுவாய் அனுபவித்தவர்கள் தானே! என் விளாவின் விடையின் மூலமும் நானே.

அங்கே சற்று தொலைவில் இருந்த மரநிழலில் யாரோ இருப்பது போன்று இருந்தது. அருகே சென்றேன். எனது ஊகம் சரிதான். பெண்ணொருத்தி குழந்தை ஒன்றை அருகே வைத்துக் கொண்டு கால்களை நன்கு பரப்பி நீட்டியபடி உட்காந்திருந்தாள். கால்களை அல்ல காலை ஏனெனில் அவனிடம் இருந்தது ஒரு கால் தானே! நன்கு கறுத்த நிறம், ஆடை என்ற பெயரில் ஒன்றை அணிந்திருந்தாள். குழிவிழுந்த கண்கள் எந்நேரமும் எதையோ விறைத்துப் பார்ப்பது போன்ற பார்வை, காற்றோடு போராட விரும்பாது அதன் போக்கில் அலையும் கூந்தல் என்று அவள் மீது பார்த்தவர் யாரையும் பரிதாபப்பட வைக்கும். வயது முப்பது இருக்கும். அருகில் இருந்த குழந்தை அவளுடையதாயிருக்க வேண்டும்.

“வணக்கம் அம்மா” பேச்சைத் தொடங்க முயன்றேன். அவள் கவனம் திரும்புவதாய் இல்லை. மீண்டும் முயற்சித்தேன், சுத்தங்களை காதில் வாங்காது உள்ளே ஒரு மையத்தில் புலன்களைக் கட்டிப் போட்டவள் போல என்னை விறைப்போடு பார்த்த பார்வை அடிமனதில் ஒர் இனம் புரியாத உணர்வைத் தந்தது. வேணக்கம் ஜூயாயு

கைகளைக் கூப்பினாள். ஒரு வழியாக மெளன்ததைக் கலைத்து விட்டேன். என்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டேன். வந்ததன் நோக்கத்தையும் சொன்னேன்.

உற்சாகமாகச் செவிமடுக்கவில்லை என்பது அவள் முகத்தில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. என் போன்ற இன்னும் பலர் இதற்கு முன் வந்திருக்கலாம். இல்லை என்னையும் வெள்ளை வேட்டிகளோடு அவள் ஒப்பிட்டிருக்கலாம்.

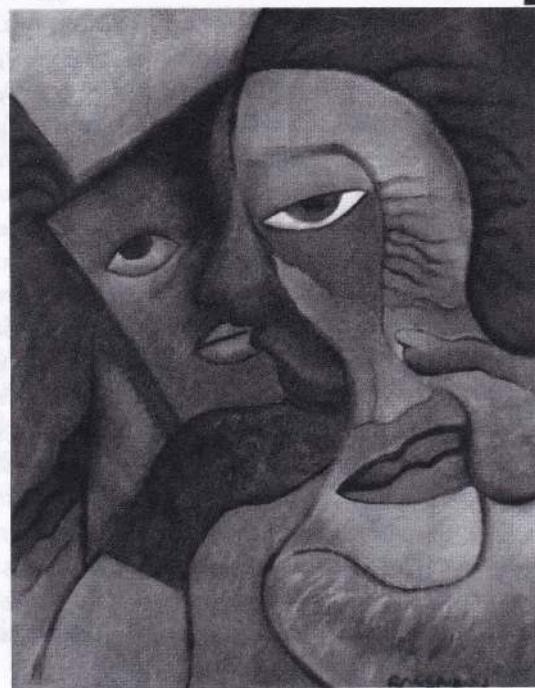
எப்படி அம்மா இருக்கிறீங்க? இங்க வசதிகள் எல்லாம் எப்படி? ஏதும் தேவையா? இவை எல்லாம் கேட்கவேண்டிய கேள்விகளா? முட்டாளோ அவள் நிலையை பார்த்ததும் புரிய வேண்டாமா உனக்கு? ம்...ம்... புரிந்தும் நான் என்ன செய்வது? எனக்கு தந்த வேலையைத் தானே நான் செய்ய முடியும். பல விடயங்கள் எனக்கு அப்பாற்பட்டல்லவா உள்ளன. அவள் அருகே உள்ள கள்ளிச் செடியையும் முட்செடியையும் மாறி மாறி ஓரக்கண்ணால் பார்ப்பதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அதே நேரம் ஏனென்று விளங்காமலும் இல்லை.

நல்லா இருக்கிறம், போகப் பிரியப்படுறம் ஜொ! கோரிக்கைகள் புரிந்தது. ஆனால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அவளின் கோரிக்கைகளுக்கு ஒரு சமாதானம் கொடுத்தேன். நம்பி விட்டாள் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு சில தேடல்களை என்னிடம் தந்தாள். அந்தத் தேடல்கள் பயன்றவை என்று தெரிந்தும் முயற்சிப்பதாய் வாக்களித்தேன்.

சற்று தள்ளி நடக்கிறேன். அங்கே அங்கே இருப்பது தலை தானா? பாரதி சொன்னது போல் காட்சிப் பிழைக்களோ? இல்லவே இல்லை வெறும் தலை தான். அறுபது வயது மதிக்கலாம். ஏற்ததாழு தலை முழுவதும் வெளுப்பு ஆக்கிரமித்திருந்தது. ஆங்காங்கே கறுப்பு.. இங்குள்ளவர்கள் நிலை போல.

வணக்கம் சொன்னது. ஏற்றுக்கொண்டு வணக்கம் சொன்னேன். அதுகும் தன் பங்குக்கு சில வேண்டுகோள்களைச் சொல்லக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டேன். அது என்றா சொன்னேன்? அடநானும் மாறிவிட்டேனே! மாற்றி விட்டார்க்களோ? இங்கும் சில தேடல்களுக்கான விண்ணப்பங்களைப் பெற்றுக்கொண்டேன். மேலும் கொஞ்சத் தூரம் செல்ல இன்னொரு சந்திப்பு. தலை இல்லாத உருவம், ஒரு வேளை இருக்கின்றதா? இருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத் தெரியவில்லை. கைகளைக் கூப்பியது புரிந்துகொண்டேன்.

சற்று இளைப்பாறலாம் போல இருந்து விசேஷமாக அமைத்த ஒரு மரத்திற்கு வழி காட்டப்பட்டது. நல்ல குளிர்ச்சியாக இருந்தது. என் போன்றவர்கள் வந்தால் இளைப்பாற அந்த மரம் உருவாக்கப்பட்டு இருக்கலாம். தேவைகள் கேட்கும் முன்பாகவே கிடைத்தன, எனக்கு மாத்திரம். தனியாகவே அமர்ந்து இருக்கிறேன்.

சுகமும் அமைதியும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்துள்ளன. மனதில் அமைதி இல்லாவிட்டால் குழப்பம் ஏற்படுகின்றது. எதுவும் புரியவில்லை. இயற்கையான சூழலின் அமைதியில் தனியாக இருந்தாலும் பட்டபட்பு ஏற்படுவதை உணர்கிறேன். என் சூழல் பெயரளவிலேயே அமைதியாக உள்ளது. எந்த அமைதியை அனுபவிக்கும் போது மனம் ஓரிடப்படாமல் கிளர்ச்சியை அனுபவிக்கின்றதோ. சகத்தை அனுபவிக்க முடியாதுள்ளதோ, அந்த அமைதி போலியானது, குறைபாடுள்ளது, அந்தப் போலித்தன்மையை இங்கு இனம் காண அதிக நேரம் தேவைப்படவில்லை. ஆனால் இந்தப் போலித் தன்மையை வெளியே நம்ப வைக்க ம் ஹும்.

யாரோ சிலர் தொலைவில் இருப்பது தெரிகின்றது. அருகே சென்று பார்க்கலாம் என்ற என்னை மேலிடச்செல்கிறேன். தொலைவில் இருந்து பார்க்கப் பூச்செடிகள் போல் இருந்தவை, அருகே செல்லச் செல்ல முட்செடிகளாகவும் விசச்செடிகளாகவும் தென்படுகின்றன. அங்கிருந்த எல்லோரும் பக்துப் பன்னிரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவர்கள். உற்றுக் கவனித்தேன். எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு ஊனம் இருந்தது. கண் பார்வை இழந்து, கால்கள் இல்லாமல், கைகள் ஊனமாகி, குறைந்த பட்சம் கைகளில் பத்து வரை என்ன முடியாத அளவிற்கேனும் இருந்தார்கள். ஒடித்திரிந்தார்கள். ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு உருண்டார்கள், மன்னில் ஏதேதோ கிறுக்கிணார்கள். நிச்சயமாக எழுத்துகள் அல்ல. அவை அவர்கள் அறியாத ஒன்று. ஏதேதோ பேசிக்கொண்டார்கள். கொண்டு வந்த இனிப்புப் பண்டங்களைக் கொடுத்தேன். மிரட்சியுடன் பார்த்தார்கள். உண்ணச் சொன்னேன், வேறேங்கோ யாரோ ஒருவருடைய

கட்டளைக்காக நோக்கினார்கள். அனுமதி கிடைத்து விட்டது போல. ஆரவாரமின்றி எடுத்து உண்டார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை பசித்து துடிக்கும் போது இரைப்பைக்கு யாதேனும் பாரம் போட்டால் போதும். வாயில் போட்டுக் கொள்ளக் கூடிய எதுவாக இருந்தாலும் சரி. மரத்துப் போன அவர்களது நாக்குகளுக்கு எந்தச் கவையும் பெரியளவு வேறுபட்டதாய் தெரிந்திருக்காது. ஊனமே இல்லாத மனிதர்களைப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் போல, ஏதோ சிலையைப் பார்ப்பது போல பார்த்தார்கள். நடைமுறை வாழ்வில் இருந்து விலத்தப்பட்ட ஒரு தலைமுறை உருவாவதை நினைத்து வருந்தினேன். முட்செடிகளின் ஆக்கிரமிப்பு முடிவடைந்தது தெரிந்தது. அவற்றைத் தாண்டி அப்பால் செல்ல வழியும் தெரிந்தது. எனக்கு மட்டுமே தெரிந்த நான் மட்டுமே செல்லக்கூடிய வழி. காய்ந்து கருகிப்போன, இலைகள் உதிர்ந்த மரம் ஒன்றின் அடியில் ஏற்றதாழ மரத்தைப் போலவே இருந்த கிழவியைச் சந்தித்தேன். உச்சி வெயிலிலும் ஒன்றைப் பற்றியும் சட்டை செய்யாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பாட்டி என் இந்த வெயிலில் இருக்கிறீங்க? அங்க போய் மரங்களுக்கு கீழ் இருக்கலாம் தானே? இங்கயும் மரத்துக்கு கீழ் தான் மோன இருக்கிறன்? கிழவி சிரித்தாள். அதன் அர்த்தம் புரிய முதலே கிழவி தொடர்ந்தாள்

அங்க போக மாட்டன்டா மோன
என் பாட்டி இங்க வெயில் கூடவாச்சே?
அங்க இருக்கிற சூட்ட விட இது பரவாயில்லையு
இப்போது சொல்ல வந்தது என்னவென்று என்
உச்சியில் சுட்டது.

திரும்ப வேண்டும் என்பதை என்மனம் சொன்னது. எனக்கு அளிக்கப்பட்ட நேரம் முடிவடைந்ததைக் கடிகாரம் காட்டியது. அதன் பின்பும் நின்றால் வேவளியேறுயு என்ற கோஷங்களுடனும் ஆர்ப்பட்டங்களுடனும் பல வந்த மாக வெளியேற்றப்படுவேன் என்பதை எனக்கு முன் இங்கு வந்த என்னைப் போன்றவர்களிடம் இருந்து கற்றுக்கொண்டேன். வந்த பாதையாலேயே சென்றேன். சந்தித்த மனிதர்களையே மீண்டும் கடந்தேன்.

�தோ ஒன்று மேலே செல்வதைத் தடுத்து நிறுத்தியது. யாரது? நான் முதலில் சந்தித்த அந்த பெண்ணா? சற்று மாறுபட்டுத் தோன்றியது போல் இருந்தது. ஒரு வேளை அவளின் சகோதரியோ? இல்லை அவளே தான்! அதே முகம். இப்போது அவளின் கால் ஊனத்தைக் கண்காணித்து அவதானிக்கப்பட்டு நிவர்த்தி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவளின் கை ஒன்று இப்போது இல்லை. முதலில் இது

எனக்குத் தெரியவில்லையே. அவளின் ஒரு குறையை நிவர்த்தி செய்ய இன்னொன்று தென்பட்டது. இதை நேர் செய்யத் தான் மற்றையது தென்படுமோ? அப்படியானால் எத்தனை எத்தனை குறைகள்? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

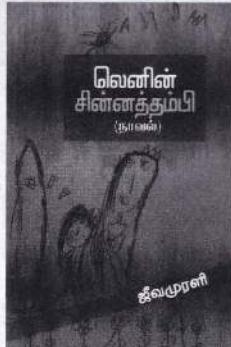
இழப்பின் போது விரக்தி அடைவதற்கான மூல காரணம் ஒன்றை நாம் அனுபவிக்கின்றோம். எந்த ஒருவரும் ஒரே மாதிரியாக துன்பப்பட மாட்டார்கள். எம்மில் ஒவ்வொருவரும் துன்பத்தை ஒவ்வொரு விதத்தில் அனுபவிக்கின்றோம். வெவ்வேறு கோணங்களில் சந்திக்கின்றோம். மரணம் என்பது எப்போது யாருக்கு நிகழ்கிறது என்பது கூட துன்பத்தை தீர்மானித்தாலும், எதிர் பார்க்கப்பட்ட இறப்பை விடச் சடுதியாக ஏற்படும் மரணங்கள் அதிக உணர்ச்சிகளையும் விளைவுகளையும் தோற்றுவிக்கும். சடுதியான மரணங்கள் சற்று அதிகமாகவே கண்ட இவர்களின் உணர்ச்சிப் போக்கு முரணானதாக இருப்பது நியாயமே!

பாலத்தின் வழியே நடந்து வந்து படகு நின்ற இடத்தை அடைந்தேன். திரும்பி அந்த இடத்தை பார்த்தும் போது அங்கே முட்செடிகள் ஏதுமில்லாமல் எல்லாம் அழகான பூச்செடிகளாய் இருந்தன. தோற்றங்களை நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் கண்களை இப்போது நம்பியே ஆக வேண்டும். அவன் எனக்காகக் காத்திருந்தான். இப்போது பாலத்தில் இருந்து படகில் ஏற எனக்கு அவன் உதவி தேவைப்படவில்லை. என் என்னங்களை உணர்ந்தவன் போல கேள்விகள் எதுவுமின்றிப் படகைச் செலுத்தினான்.

கொஞ்ச நேரம் செல்ல பாலம் இருந்த அடையாளமே இல்லாமல் அந்தப் பாலம் உடைந்து கடலுக்குள் விழுந்து. முன்னர் தீவைச் சுற்றி இருந்த முட்செடிகள் இப்போதில்லை. இருந்த ஒரே ஒரு பாதையை முடிப் படர்கின்றன. வேகமாக மூடுகின்றன. இப்போது உள்ளே செல்லப் பாதை இல்லை மறுபடியும் என போன்றோர் வரும் வரை.

படகு தீவை விட்டுச் சற்று தொலைவில் வந்து விட்டது. தீவில் உள்ள காய்ந்த மரங்கள் இலைகள் கொள்கின்றன. மணற்றரைகள் புற்றரைகளாகின்றன. தீவு பசுமையாவதைப் போல் உணர்ந்தேன். இல்லை இல்லை உண்மையாகவே பசுமை அடைகின்றது. நான் இன்னும் தொலைவில் வந்துவிட்டேன். அற்புதமாக, ஒளிமியமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. மாலை மங்கும் நேரத்தில் ஒளிருப்படப்பட்டு, இரம்மியாக உள்ளது. இதுவரை யாரும் பார்த்திராத அழகாகத் தெரிகின்றது. நான் தொலைவில் செல்லச் செல்ல அதன் அழகு மெருகேறுகின்றது. மெய்மறந்து, கண்கொட்டாமல் பார்த்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

என்னவாக இருந்தார் லெனின் சின்னத்தம்பி

நாவலில் உருக்கொள்ளும் மொழி புனைவிற்கான மொழியல்ல. அது நேரடியான உணர்ச்சிகளற்ற மொழி. அதில் தேவையற்ற விபரிப்புகளுக்கேளா, நுண்தகவல்களுக்கோ இடமில்லை. அதுவொரு ஒளிப்படக்கருவியின் இலாகவத்தோடு லெனின் சின்னத்தம்பியின் வாழ்வைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.

லெனின் சின்னத்தம்பி
நாவல்
ஜீவமுரளி
உயிர்மெய் பதிப்பகம், தோர்வே

தமிழ் பாசாத

பலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களால் பொதுப்போக்குகளை நாம் அடையாளம் காணமுடியும். அதன் உரையாடற் புள்ளியாக எப்போதும் இலங்கையும், அங்கு நடைபெற்ற போருமே இருந்திருக்கிறது. இலங்கையின் அரசியற் பிரக்ஞையிலிருந்து விலகி மக்கள் பிரச்சினைப்பாடுகளைப் பேசிய நாவல்களை எதையும் தனித்து அடையாளம் காட்டமுடிவதில்லை. பெரும்பாலான புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் இயக்கப் பின்புலம் உள்ளவர்கள். அதுவே அவர்களின் படைப்புகளின் அடியில் கரும்பரப்பாக உருத்திரண்டிருக்கிறது. அவர்கள் முன்னிருந்த தேவையாக தமது அரசியற் பிரக்ஞைக்கு அதரவு கோரும் முனைப்போடு உருவாக்கிய பிரதிகளில் அவர்களின் அரசியல் நிலைபாடுகளின் பிரசன்னமே மேலோங்கியிருந்தது. பிரச்சாரத்தின் ஊடகமாக தாம் இயங்கிய மிகச்சிறிய இலக்கிய வெளியை அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் அல்லது அப்படி இயங்கியவர்களை இணைக்கும் குவிமையமாக இலக்கியம் இருந்திருக்கிறது.

போரும் அதன் வலிகளாலும் - அதிகாரம் குறித்த கேள்விகளாலும் - நலிந்த விடுதலையின் குரல்களாலும் - படுகொலையின் இரத்தங்களாலும் நிரம்பியிருந்த

புலம்பெயர் நாவற் பிரதிகளில் ஓர் உடைப்பை லெனின் சின்னத்தம்பி நிகழ்த்தியிருக்கிறது. இலங்கையில் வாழ்ந்த கால அளவைவிட புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த காலஅளவு அதிகமானதாகி விட்டாலும் இன்னும் பலரின் சிந்தனையும், செயல்களும் இலங்கை குறித்தானதே. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளின் மையநீரோட்டத்தில் கலக்க முடியாமல் விரிம்புநிலை வாழ்வும், வேலைகளும் செய்து ஒரு தலைமுறை கடந்து விட்ட பின்னரும் அவை குறித்த காத்திரமான பதிவுகள் இலக்கியமாக முன் வைக்கப்பட்டதில்லை. புலம்பெயர்வாழ்வு கொடுத்த அகநெருக்கடிகள், அடையாளச்சிக்கல்கள், மதிப்பிடுகளின்வீழ்ச்சிகள், மொழிச்சிக்கல்கள், கலாசார நெருக்குதல்கள் குறித்த பதிவுகள் இன்னும் விரிவாகப் பிரதிகளில் உரையாடப்படவில்லை. அதனை ஒரு பக்கத்தரப்பாக லெனின் சின்னத்தம்பி செய்திருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தரப்பாக முன்வைக்கும் அதன் அரசியல் குறித்து இறுதியில் உரையாடலாம். அது பேச விணைந்த வர்க்க - அடையாளச் சிக்கல்கள் குறித்துப்பார்க்கலாம்.

விரிம்புநிலை வாழ்வு கொடுக்கும் அகநெருக்குதல்கள் சிக்கலானவை. கூடவே அடையாளச் சிக்கல்களும் சேர்ந்து கொள்ளும்போது அதன் போக்குகள் வேலையிடங்களில், தேந்ர அருந்தகங்களில், ஒய்வு அறையில் பொதுப்போக்குவரத்துகளில்,

விசாரணைகளில் தம் அதிகார வள்ளுறையை சொல், செயலில் கோரிந்திருக்கும். இந்நெருக்கடிகளிலிருந்து வெளிவர குடும்பம், வேலை போன்ற அதிகார நிறுவனங்கள் விடுவதில்லை. இப்படியாகப் பதினைந்து வருடங்கள் உணவு தயாரிக்கும் நிறுவனம் ஒன்றில் கடைநிலைத் தொழிலாளியாக பாத்திரம்கழுவிக் கொண்டும், உலர்ந்த இறைச்சிகளை மெல்லிய சீவல்களாக வெட்டி வடிவாக அடுக்கிக் கொண்டும், சுவற்கார நுரைததும்பும் அழுக்கு நீரோடு காலந்தள்ளிய சின்னத்தம்பியின் பதினைந்து வருட வேலையிட அனுபவங்கள் குறித்த பதிவே இந்த வெளின் சின்னத்தம்பி எனத் தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

வேலையிடத்தில் அதிகாரம் எப்படிப் படிநிலையாக்கம் செய்யப்படுகிறது, அது செயற்படும் நூண் தளங்கள் குறித்தும் விரிவாகப்பேசுகிறது. காலையில் கை குலுக்கி வணக்கம் செலுத்துவதிலிருந்து, மதியம் ஓய்வறையில் அமரும் இருக்கை வரை அதிகாரப்படி நிலையாக்கம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. வெளின் சின்னத்தம்பி கறுப்பராக, ஆசியராக அவர்களிடையே அடையாளப் படுத்தப்படுகிறார். அவருடன் நிற வேறுபாடின்றி பழகும் ஒரு சிலரும் கிழக்கு யேர்மனியிலிருந்து வந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். வேலையிடத்தில் வெளின் சின்னத்தம்பி மாத்திரம் இவ்வடையாளச் சிக்கவில் நெருக்குதற்படவில்லை. முதலாளியின் மனைவியின் ஸ்பெயின் பின்புலம் குறித்த எள்ளல் உரையாடல்களும் வருகின்றன. அவ்வின அடையாள நெருக்குதலினால் அவள் யேர்மனியர்களைக் கடிந்து கொள்ளக் கூட முடிவதில்லை. யேர்மனியர்கள் இனத் துவேசம் மிகுந்தவர்கள் எனும் பொதுப் பார்வையிருக்கிறது. நாவலும் அந்தப் பொதுப்புத்தியைப் பல இடங்களில் திருப்தி செய்கிறது.

சின்னத்தம்பிக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் வேலை, வேலை முடிந்தால் வீடு எனும் எளிய வாழ்வு. தினமும் கடிகாரங்களுக்குப் பயந்து கதகதப்பான போர்வையினுள் ஓளிந்து கொள்ளுகிறார். பின்னிரவு தாண்டியும் வரமறுக்கிறது நித்திரை, நினைவுகளும் அடுத்த நாள் வேலையிடத்து நினைவுகளாலேயே நிரம்பியிருக்கிறது. வேலையிட நெருக்கடி கொடுக்கும் வாழ்வு குடும்பத்தினுள் அவரை ஒன்றிப்போக விடுவதில்லை. வேலையிட அக நெருக்கடிகள் அவரைத் தொடர்ந்து தூக்கத்திலும் தூரத்துகிறது. கடிகாரங்களுக்கும், நேரத்திற்கும் பயந்து அவர் கடிகாரத்தின் பின்னால் சென்று ஓளிந்து கொள்ளுகிறார். தப்பிப்பதற்கான அனைத்து வழிகளும் அடைப்பட்ட கையறுநிலையில் வேலையிற் தொடர்கிறார்.

வேலையில்லாது இருப்பதையிட்டுக் குற்றவனார்வு கொள்ளசெய்யும் உரையாடல்களும், கற்பிதங்களும் நிறைந்திருக்கும் புலப்பெயர் சூழலில் வேலையைத்

முதலாளி - தொழிலாளி என்ற இருமைகளில் அது தொழிலாளியின் பக்கமிருந்து பேசுகிறது. முதலாளியைத் தீமைகளின் மொத்த வடிவமாகக் கட்டமைக்கும் நாவல், சின்னத்தம்பியை அப்பழுக்கற்ற புனிதராகவும் கட்டமைக்கிறது. இந்தப் புனிதமாக்கலின் பின்னால் உள்ள அறம் சார்ந்த கேள்வியே நாவலை ஒருபக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளவைக்கிறது.

தக்க வைப்பதென்பது பெரும்பாடு. அதிலும் புலத்தில் இருந்த அதிகாரங்கள், பதவிகள், பெயர்கள், கல்விகள் அத்தனையும் பூச்சியமாக்கப்பட்டுத் தொடங்கப்படும் வாழ்வது. அடையாளம் சிதைக்கப்பட்டு, மதிப்பீடுகள் வீழ்த்தப்பட்டு புதியகுழலில் பொருந்திக்கொள்ளும் போது மொழியும் நெருக்குகிறது. வேலையிடங்களில் கிடைக்கும் அவமதிப்புகளுடன் சதா கொந்தளிக்கும் மனம் அவருடையது. அவரால் துரும்பளவு எதிர்ப்பைக் கூடக் காட்டமுடிவதில்லை.

முதலாளி சப்கோஸ்க்கி, வெளின் சின்னத்தம்பியின் கடைசிச் சொட்டு ஆன்மாவையும் சக்கையாகப் பிழிந்து விடுகிறார். அமெரிக்காவின் இரட்டைக்கோபுரத் தாக்குதலின் பின்னர் வந்த பொருளாதார நெருக்கடிகள் யேர்மனியிலும் தொடர்கிறது. அஞ் சின்னத்தம்பியின் நிறுவனத்தையும் பாதிக்கிறது. பலர் வேலை இழக்கின்றனர். சின்னத்தம்பியின் வேலை இரட்டிப்பாகிறது. பாத்திரங்கள் கழுவுவதோடு உணவுத்தட்டுகளையும் தயார் செய்ய வேண்டும், கூடுவே எடுப்பிடி வேலைகளும் அவரை வந்தடைகின்றன. இந் நெருக்கடிகளால் நிறுவனத்தில் பல கட்டுப்பாடுகள் வருகின்றன. உபரியாக ஒளிரும் மின்விளக்குகளும் கண்காணிக்கப்படுகிறது. பணம் ஒன்றே இலக்கான முதலாளியும் தொடர்ந்து தொழிலாளர்களைக் கண்ணில் எண்ணேய் ஊற்றிக் கண்காணிக்கிறார். தொழிலாளிகள் நோய்வாய்ப்பட்டு விடுப்பு எடுத்தாலும் புதியவர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதில்லை. இருப்பவர்களைக் கொண்டே வேலைகள் முடிக்கப்படுகின்றன. இரட்டிப்பாகும் வேலைக்கு மேலதிகச் சம்பளங்கள் வழங்கப்படுவதுமில்லை. அழகான உணவுத்தட்டங்களின் பின்னால் பல்லிலிக்கும் நிதர்சனமூடு. பிழியப்படும் ஆன்மாவின் சொட்டுகள் முதலாளியின் சட்டப்பையை நிரப்பிக்கொள்கிறது.

சின்னத்தம்பி மாத்திரமல்ல முதலாளிக்கு விசுவாசமாகப் பல வருடங்களாக மாடாக உழைத்த ஸ்ரைட்ட்டரும் முதலாளியால் கை கழுவப்படுகிறது. முதலாளியின் அப்பாவின் காலத்திலிருந்து நிறுவனத்தின் ஓவ்வொரு அணுவிலும் தன் வியர்வையைச் சிந்திய ஸ்ரைட்ட்டரின் கால் மூட்டுகள் தேய்ந்து படுக்கையில் வீழ்ந்ததும் அவரின் உயிர் பயனற்றாகி விடுகிறது. அத்தன

வருட உழைப்பும், அர்ப்பணிப்பும் ஒன்றுமில்லாததாகி விடுகிறது. தேய்ந்து, நீர்வற்றிய கால் மூட்டுகளுடன் அவன் வேலைக்குத் திரும்பும் போது முதலாளிக்கு வேண்டாதவனாகி விடுகிறான். அவனுடைய அதிகாரங்கள் அனைத்தும் பறிக்கப்பட்டு, வெறும் சமையற்காரனாக படிநிலையிறக்கம் செய்யப்படுகிறான். அது குறித்தும் அவன் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. தனக்கு இட்ட வேலைகளை அதே விசுவாசத்துடன் செய்து முடிக்கிறான். சின்னத்தம்பியையும் புதிய நிர்வாகிக்கு அடங்கிப்போகும்படி ஆலோசனை வேறு கூறுகிறான். அவன் சிந்தனை, மனம் நுட்பமாக இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகத் தூர்ந்துபோடியள்ளது. அவனின் இடத்தை உவ்வ நிரப்பிக் கொள்கிறான். அவ்வளவு அதிகாரங்களையும் தான் எடுத்துக் கொள்கிறான்.

உவ்வா முதலாளிக்கு விசுவாசமாக ஒவ்வொரு இடுக்கிலும் சந்தேகத்தின் கண்களைப் பொருத்துகிறான். வேலையிடத்தில் புதிய நெருக்கடிகள் முளைக்கின்றன. வேலைக்குப் புதிதாக வருபவர்களும் சின்னத்தம்பியின் அனுபவத்திற்கு எந்த மதிப்பும் கொடுப்பதில்லை. அவரைக் கடைசி வரை ஒரு கடைநிலை ஊழியனாகவே பாவிக்கிறார்கள். அது கொடுக்கும் அக நெருக்கடிகளும் அவரைத் துரத்துகிறது. ஒரு செப் செய்யக்கூடிய வேலைகள் அனைத்தும் தெரிந்திருந்தும், அதன் நுட்பங்கள் அனைத்தும் புரிந்திருந்தும் அவரின் அடையாளம் அவரை ஒதுக்கித் தள்ளுகிறது. மாநகரின் பிரமாண்ட உணவு இயந்திரத்தினுள் சக்கையாகப் புகுந்து சக்கையாகவே வெளியேறுகிறார். அவரின் உழைப்பு உறிஞ்சப்பட்டு பயன்மதிப்பற்ற பொருளாக ஒரு புத்தாண்டில் வெளித் தள்ளப்படுகிறார்.

இந்த முதலாளி - தொழிலாளி குறித்தான் வர்க்க அதிகார அடக்குமுறைகள் குறித்த பதிவுகள் நம் சூழலில் நிரம்பவிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து வெளின் சின்னத்தம்பி நாவல் எங்கு தன்னை வேறுபடுத்திக்கொள்கிறது? எங்கும் அது தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. குக்கிராமத்தில் பலசரக்குக் கடையிலிருக்கும் தொழிலாளி - முதலாளியின் சுரண்டலை இது யேர்மனியில் பேசுகிறது. அன்றி அது அதிலிருந்து விலகி அதன் முரண் உண்மைகளைப் பேச முயலவில்லை. தொழிலாளியின் பக்கத் தரப்பை மட்டுமே முன்வைக்கிறது. முதலாளி - தொழிலாளி என்ற இருமைகளில் அது தொழிலாளியின் பக்கமிருந்து பேசுகிறது. முதலாளியைத் திமைகளின் மொத்த வடிவமாகக் கட்டமைக்கும் நாவல், சின்னத்தம்பியை அப்பழுக்கற்ற புனிதராகவும் கட்டமைக்கிறது. இந்தப் புனிதமாக்கவின் பின்னால் உள்ள அறம் சார்ந்த கேள்வியே நாவலை ஒருபக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளவைக்கிறது.

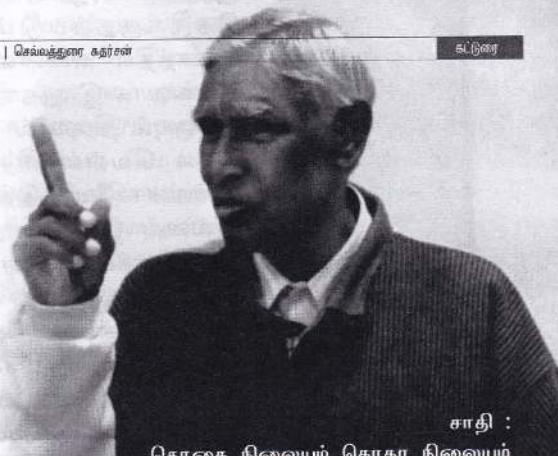
முதலாளியாலும், செப்மாரினாலும் தொடர்ந்து நெருக்குதற்பட்டு வெளின் சின்னத்தம்பி சமூகத்தில் என்னவாக இருக்கிறார்? புலத்தில் என்னவாக இருந்தார்? என்பது குறித்த குறிப்புகள் எவ்வும் நாவலில் இல்லை. அவர் சாதித் தடிப்பு மிக்க வெள்ளாளராகவோ, அடக்கி ஒடுக்கும் கணவனாகவோ, அதிகாரம் மிக்க விதானையாகவோ, இல்லை இன்னொரு குட்டி முதலாளியாகவோ இருந்திருக்கலாம். என்? சாதிய ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்க்கும் ஒருவர் ஏக காலத்தில் இனவாதியாக இருப்பதற்கான அத்தனை சாத்தியங்களும் உள்ளன. இதுவே வெளின் சின்னத்தம்பியை அப்பழுக்கற்ற புனிதராகக் கட்டமைப்பதில் உள்ள இடராகும். இந்தப் புனிதமாக்கல் நாவல் வாசிப்பில் தொடர்ந்து துருத்தியபடி இருக்கிறது.

நாவலில் உருக்கொள்ளும் மொழி புனைவிற்கான மொழியல்ல. அது நேரடியான உணர்ச்சிகளற்ற மொழி. அதில் தேவையற்ற விபரிப்புகளுக்கோ, நுண்தகவல்களுக்கோ இடமில்லை. அதுவாரு ஒளிப்படக்கருவியின் இலாகவத்தோடு வெளின் சின்னத்தம்பியின் வாழ்வைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. அவரின் அனுபவங்களை எந்தப் பாசாங்குகளுமின்றி அப்படியே பதிவு செய்கிறது. அதனால் ஆவணத்திற்கு நெருக்கமான மொழியுடைய நாவல் போலுள்ளது.

வேலையிடத்தில் நுண்தளங்களிலும் இயங்கும் அடையாள நெருக்கடி குறித்து அதிகம் பேசாத நாவல் ஒட்டு மொத்தமுமான விடுதலையின் மையமாக வர்க்க வேறுபாட்டைச் சுட்டி நிற்கிறது. சின்னத்தம்பியை நெருக்கும் குடும்பம், அடையாளச்சிக்கல்கள் குறித்தும் அதிகம் பேசவில்லை. சிறுகதையிலிருந்து நாவலெனும் வடிவம் உருக்கொண்டதன் நோக்கமே பல் பரிமாணங்களைப் பேசும் வெளியை உருவாக்குவதற்குத்தான். சிறுகதைகள் ஒரு பக்கத் தரப்பை மட்டும் சொல்லிச் செல்லும் போது நாவல் பல் முரண்களையும் பேசும். அதுவே அதன் உள்விரியும் ஆகும். வெளின் சின்னத்தம்பியில் அந்த இரசவாதம் நிகழவில்லை. அது புதிய களத்தில் வர்க்க வேறுபாட்டு நெருக்கடிகளைப் பேசுகிறது. இன்னமும் உரையாடப்படாத, வலிமையாகப் பதிவு செய்யப்படாத ஆன்மாக்களின் உலர்ந்த வெளியைப் பேச விளைந்திருக்கிறது. முதற் தலைமுறை அரசியல் தஞ்சம் கோரியவர்களின் இருப்பையும், அவர்களின் வேலை நெருக்கடிகள் குறித்தும் பேசுகிறது, முதலாளியின் சுரண்டல் குறித்து விரிவாகப் பேசுகிறது. அந்தவகையில் வெளின் சின்னத்தம்பி முக்கியமானதொரு பதிவாகும். அகதித் தொழிலாளியின் மாதிரி வாழ்வுக்கு உதாரணமான ஒருவராக வெளின் சின்னத்தம்பி இருக்கிறார்.

| பின்துதான் கத்ரன்

கட்டுறை

சாதி :

தொகை நிலையும் தொகா நிலையும்

தாங்கலை வேல் அளவிற்கிண அம்மூலத்தைக் காட்சியாக முன்வைத் தழப்பாய்வு

கட்டுறை வேல் நிலையம் ஒரு நிலையாக இருப்பதை காட்சியாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம்.

நிலையம் வடிவத்தைப் பிரதிநிதிக்கு உதவ வேண்டும் என்று நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம். ஆகையால் அதை நிலையாக வைத்து வேலாக முன்வைத் தழப்பாய்வு என்று அழைகிறோம்.

தொகை | 33

‘படிப்படியான சமத்துவமின்மையில் வாழும் சமூகம்’:

எழுதத் துண்டிய ‘ஆக்காட்டி’ கிடை இதழ்

‘க்காட்டி’ சஞ்சிகையும், அதன் ஆசிரியர்களுமும் அமைக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்கள், நண்பரகள், தீவிர வாசகர்கள், குறிப்பாக சாதிய-சமூக முரண்பாடுகளை ஊன்றி அவதானித்துவரும் இளைய தலைமுறையினர்.

செப்டெம்பர்-ஒக்டோபர் 2015 இல் வெளிவந்த ‘ஆக்காட்டி’ சஞ்சிகையில் செல்லத்துரை சுதர்சன் அவர்கள் எழுதிய - சாதி: தொகை நிலையும் தொகா நிலையும் தங்கவடி வேல் மாஸ்டரின் வாக்குமூலத்தை சாட்சியாக முன்வைத்தத பகுப்பாய்வு - என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரையை முன்வைத்து,

‘கட்டுரையைப் படித்த சிலர் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கட்டுரை வெளிவராதிருப்பதற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டனர்.... இக்கட்டுரை மூலம் சாதியைப்பற்றி எழுதும் எழுத்தாளர் என்ற அடையாளம் எனக்கு வரும்....’ என அவரது கட்டுரை பிரசரிப்பதை தடுக்க

முயற்சித்த ‘காரணங்களில்’ ஒன்றையும் செல்லத்துரை சுதர்சன் அவர்கள் தனது கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மிகவும் அக்கறையுடனும், எமது சாதிய சமூக முரண்பாடுகள் குறித்த பிரக்ஞானியுடனும், தங்கவடி வேல் மாஸ்டரின் மாணவனாக இருந்த அனுபவத்துடனும், அவர் குறித்த நினைவுப் பதிவை சுதர்சன் உணர்வு பூர்வமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். அந்த வகையில் எமது பாராட்டுகள்.

வட்புலத்துத் தலித் சமூகத்தின் எதிர் நிலையில் உள்ள மேலாதிக்க ஒடுக்குமுறை சமூகமாக இருப்பது ‘யாழ்ப்பாணிய’ கல்விச் சமூகம். தலித் சமூகத்தை சேர்ந்தவர் என்ற காரணத்திற்காகவே திருமதி நவமணி சந்திரசேகரம் அவர்களை யாழ்ப்பாணத்து சாதிய மேலாதிக்கக் கல்விச் சமூகம் நான்கு ஆண்டுகளாகச் சுற்றிவளைத்து நெருக்கியது. உயர்ந்திமன்றத்தையே உதாசினப்படுத்தும் மேலாதிக்கம்

கொண்ட ஒரு கல்விச்சமூகம் ‘யாழ்ப்பானியம்’ என்பதை சுதர்சனின் கட்டுரையும் பல ஆதாரங்களை முன்வைத்துப் பேசுகிறது. அத்தோடு ‘ஓடுக்கப்பட்ட சாதிக்குமுமங்களின் மிகப்பெரிய ஆயுதம் கல்வி என்பதை ஓடுக்குபவரும் நன்கு அறிவதால் கல்வி மற்றும் உயர்கல்வி நிலையங்களிலும் நேரடியாகவும், திரைமறைவிலும் அதனைத் தடுக்கும் கபட நாடகங்கள் இன்றும் நடந்தேறுகின்றன.’ என அழுத்தமாகவும் சுதர்சன் பதிவு செய்துள்ளார்.

அத்தோடு யாழ்ப்பான மேட்டுக்குடியினரின் காவல் தெய்வமாக விளங்கும் ஆறுமுகநாவலரின் திண்டாமைச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தியும், வடபுலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் அதில் தங்கவடிவேல் மாஸ்டரின் பங்களிப்பு குறித்த பதிவுகளையும் சுதர்சன் பதிவு செய்துள்ளார். எனவே சுதர்சனின் இக்கட்டுரை தங்கவடிவேல் மாஸ்டரின் நினைவுப் பகிரவிற்கு உகந்த கட்டுரைதான்...!

சுதர்சன் குறிப்பிட்டிருந்தார் தனது கட்டுரை வெளிவராதிருப்பதற்கு பல காரணங்கள் கூறப்பட்டதாகவும், அதில் ஒரு விடயத்தையே தான் குறிப்பிடுவதாகவும் எழுதியுள்ளார். பிற காரணங்கள் எவ்வ என்பது எமக்கு தெரியவில்லை. அக்கட்டுரை நிராகரிக்க முடியாத கட்டுரை. ஆனால் அக்கட்டுரையில் சிறு மாற்றம் ஒன்றைச் செய்து பிரசரிப்பதற்கு எமக்குக் காரணம் இருக்கிறது. அதைத் தலித் சமூக நலன் சார்ந்த பாரிய பொறுப்பாகவும் நாம் கருதுகிறோம். தலித் சமூகம் சார்ந்து ஒரு பத்திரிகை நடத்துபவர்கள் நாம் என்ற காரணத்தால் எம்மிடம் அக்கட்டுரை கிடைத்திருந்தால் நாம் சுதர்சனுடன் தொடர்ந்து பேசியிருப்போம். கலந்துரையாடியிருப்போம். அக்கட்டுரையின் சாதிய சமூக கருத்தாளத்தில் எவ்வித மாற்றமும் நிகழாத வகையில் ஒரு ‘புள்ளி’ மாற்றத்தை சுதர்சனிடம் வேண்டியிருப்போம்.

சுதர்சன் அளவிற்கு இல்லாவிட்டாலும் நாமும் தங்கவடிவேல் மாஸ்டருடன் சற்று நெருங்கிப் பழகியவர்கள். எங்களுடைய சில நிகழ்வுகளிலும் பங்குபற்றியவர். அவருடைய வரலாறு எழுத முனைந்து தோல்வியற்றவர்கள் நாம். சுதர்சனின் கட்டுரை மீதான எமது திருத்தத்தில் தங்கவடிவேல் மாஸ்டர் கூட உடன்பட்டிருப்பார் என்பதிலும் எமக்கு அனுபவம் உண்டு. அதற்கான எமது நம்பிக்கையாக தங்கவடிவேல் மாஸ்டரின் கருத்தை சுதர்சனும் இவ்வாறு பதிவு செய்திருக்கிறார்: ‘முரண்பட்ட அரக்கத்தனமான தடைகளை முறியடிக்க ஒரே ஒரு வழி போராட்டம்தான். போராட்டத்திற்கான யுக்திகள் இருக்கின்றன. நுட்பங்கள் உள்ளன. சாதியப் போராட்டம் அது ஒரு போர்க்கலைதான்’

சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைக்கும், திண்டாமை ஓழிப்பு வெகுஜன அமைப்பிற்கும் இடையில் நிகழ்ந்த கோட்பாட்டு முரண்பாடுகள் போன்றதாகவே ஓரளவிற்கு சராம்சத்தில் குதுர்சனின் கட்டுரையைக் கருதலாம்

என சாதிய ஓடுக்குமுறை போராட்டங்களுக்கான யுக்திகள், நுட்பங்கள் குறித்த தெளிவான சிந்தனை தங்கவடிவேல் மாஸ்டரிடம் இருந்தது. எம்.சி. ஒரு சமூகப்போராளி, மற்றும் இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும் என்ற நூல்களின் அறிமுக-விமர்சன நிகழ்வை நாம் லண்டனில் ஏற்பாடு செய்தபோது அதில் தங்கவடிவேல் மாஸ்டர் கலந்து கொண்டு சிறப்புறை ஆற்றினார். திண்டாமை ஓழிப்புப் போராட்டங்களுக்காகச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையிலும், திண்டாமை ஓழிப்பு வெகுஜன அமைப்பிலும் இணைந்து பணியாற்றியதால் அவரிடம் மிகுந்த அனுபவங்கள் இருந்தன. மேற்படி ஆய்விற்குள்ளான நூல்களில் கட்சிகள் தனிப்ரகள் மீதான விமர்சனங்களை மிக நாகரீகமாகக் கடந்து சென்றவர் தங்கவடிவேல் மாஸ்டர். அவரது அந்தப் பண்பை நாம் தலித் சமூகத்தின் ஒருங்கிணைப்பின் மீதான கரிசனையாகவே கருதுகின்றோம். அதுமட்டுமல்ல அவர் கண்டாவில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது ‘நீங்கள் பேசிவரும் தமிழர்களுக்கு எதிரான சிங்கள பேரினவாதம் என்பது எமக்கு வெகுதொலைவில் உள்ளது. ஆனால் சாதிய ரீதியாக ஓடுக்கப்படும் ‘இனவாதம்’ என்பது எமது பக்கத்து வீட்டில் உள்ளது’ எனவும் பதிவு செய்ததன் ஊடாக தலித் சமூகத்தின் பிரதான எதிர் நிலை சக்தி எது என்பதையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டவர்.

தொடர்ந்து பேசப்படும் விடயம் செல்லத்துரை சுதர்சனின் கட்டுரையைப் புரிந்து கொள்வதும், அதைப் பிரசரிப்பதிலுள்ள எமது பொறுப்புணர்வு சார்ந்தது. அக்கட்டுரையில் திருத்தம் செய்யவேண்டிய அவசியத்தை உணராத ‘ஆக்காட்டி’ ஆசிரியர் குழுவும், சுதர்சனின் கட்டுரை மீதான அபிப்பிராயத்தைப் பகிர்ந்துகொண்ட சில எழுத்தாளர்களும் முன்வைக்கும் எழுத்துச் சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம், படைப்புச் சுதந்திரம் சார்ந்த கருத்து நிலையை முன்வைத்து:

அறநெறியை நடைமுறைப்படுத்துவது எனும் எல்லை நெருங்கும் வரை அதுபற்றிய பிரக்ஞை அற்று ஒரு உலகக் கோட்பாட்டு நிலையில் இருத்தி அறம் குறித்துப் பேசலாம். சுவையாகவும் இருக்கும். ஆனால் அறநெறியை நடைமுறைப்படுத்துவது

அல்லது செயற்படுத்துவது எனும் நிலை வரும்போது வலுவான நோக்கங்களால் அவை உறுதிப்படுத்தப்பட நேரிடுகின்றது.

ஆக்காட்டிக்கு பத்திரிகை தர்ம நெறியில் இக்கட்டுரையை எவ்வித கேள்வியும் அற்று பிரசரிப்பதற்கான காரணம் இருக்கிறது. இக்கட்டுரை குறித்த கடுமையான விமர்சனம் இருந்தால் எழுதுங்க நாங்கள் எந்த மாற்றங்களும் இல்லாது பிரசரிப்போம் என்றனர். சில எழுத்தாளர்களோ ஒரு தனிநபர் மீது இக்கட்டுரை விமர்சனத்தை முன்வைப்பதாயின் குறித்த நபர் அது குறித்த மறுப்பை எழுதலாம். என்பதும் அவர்களது எழுத்துரிமை சார்ந்த அறமாக உள்ளது. ஆனால் இவர்களுக்குள்ள வலுவான சில காரணங்களால் இவர்களும் தமது அறநெறியை எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றனர் என்பதையும் பார்ப்போம். எழுத்துச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம் எனும் அறநெறி பேணும் ஆக்காட்டிக்கு வலுவான காரணம் ஒன்று இருக்கும் சில படைப்புகளை ‘பிரசரிக்காமல் திருப்பி அனுப்புவதற்கு’.

குறித்த எழுத்தாளர்களும் வட்புலத்து சாதிய ஒடுக்குமுறை குறித்து எழுதுவதிலும், பேசுவதிலும் அக்கறையுடையவர்களாகவும், தமிழ் மிதவாத அரசியலையும் தீவிரமாக எதிர்ப்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். ஆயினும் தமிழ்த் தேசியத்தின் மைய அரசியல் சார்ந்து சில முடிவுகளை ஒடுப்பதற்கு அவர்களுக்கும் உணர்வுபூர்வமான வலுவான காரணம் இருக்கிறது. இலங்கைப் பொதுத் தேர்தலில் இலங்கை அரசையும் அதை ஆதரிக்கும் தமிழ் வேட்பாளர்களும் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வலுவான நோக்கத்தில் மறைமுகமாக தமிழ் மிதவாதக் கட்சிக்கு வாக்களிக்கும்படியான தமது நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இதற்காக இவர்கள் சாதிய ஒடுக்குமுறை சார்ந்து எழுதுவதிலும், பேசுவதிலும் உள்ள நேர்மையை நாம் சந்தேகிக்க முடியாது. சிங்கள பேரினவாத அரசால் ஒடுக்கப்படும் ஒரு இனமாக ஒட்டுமொத்த தமிழ் பேசும் மக்களும் இருப்பதால் அச்சமூகத்தின் மைய அதிகாரத்திற்கான ஆதரவையும், அதற்கான வலுவான அவர்களது நோக்கத்தையும் எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இவ்வாறு ‘ஆக்காட்டி’ பத்திரிகைக்கும், சுதாசனின் கட்டுரையில் மாற்றம் எதுவும் அவசியம் இல்லை எனக் கருதும் எழுத்தாளர்களுக்கும் உள்ள ‘அறம்’ சார்ந்த நிலைப்பாட்டிற்கு வலுவான நோக்கங்கள் உள்ளது. அதே போன்று எமக்கும் சுதாசனின் கட்டுரையின் கருத்தில் சிதைவில்லாத ஒரு ‘புள்ளி’ மாற்றம் செய்திருக்கவேண்டும் என்பதற்கு எமது நோக்கில் வலுவான காரணம் உள்ளது.

சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைக்கும், தண்டாமை

புகலிட எழுத்தாளர்களுக்கும் தவித் சமூகம் குறித்த செயல்பாட்டில் அக்கறையும், ஈடுபாடும் இருக்கின்றபொதும் பொதுவான தமிழ் சமூகத்தின் இனப்பிரச்சனை என்று வரும்போது தாம் முரண்படுகின்ற தமிழ் மிதவாதிகளையும் ஆதரிக்கவேண்டிய வலுவான காரணம் அவர்களுக்கும் இருக்கின்றது.

ஓழிப்பு வெகுஜன அமைப்பிற்கும் இடையில் நிகழ்ந்த கோட்பாட்டு முரண்பாடுகள் போன்றதாகவே ஒரளவிற்கு சாராம்சத்தில் சுதாசனின் கட்டுரையைக் கருதலாம்.

மேற்படி இரு அமைப்புகளுக்கான முரண்பாடுகள் இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகின்றது. எம்மைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டு அமைப்புகளும் சாதிய ஒடுக்குமுறை சார்ந்த போராட்டங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அமைப்புகள். பொதுவான மானிட விடுதலைக் கோட்பாட்டு வீதியூடாக ‘யாழ்ப்பாணிய்’ சாதிய ஒடுக்குமுறையைக் கடப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தமிழ் பேசும் இனமக்கள் எனும் மையவாத சிந்தனையிலும் எம்மால் சிந்திக்க முடிவதில்லை. தங்கவடிவேல் மாஸ்டர் கூறியதுபோல் எமது எதிரி பக்கத்து வீட்டிலும் அவன் தமிழ் பேசும் இனத்தவணாகவும் இருக்கிறான்.

சமத்துவம், சாதியப் போராட்டம், அதன் மனநிலைகள், சாதிய சமூக அடுக்கு நிலைகள் குறித்த டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் தெளிவான, தீர்க்கமான பார்வையைப் பாருங்கள்: “சமத்துவமின்மையால் பாதிக்கப்படுவர்கள் ஒரு பொது எதிரியை எதிர்த்து, ஒரு பொதுவான தீமையை ஓழிக்கும் நோக்கங்களுடன் ஒன்று சேர்கிறார்கள். ஆனால் படிப்படியான சமத்துவமின்மையின் தன்மையும், அதனால் ஏற்படும் நிலைமைகளும் இந்த இரண்டில் எதுவும் நடக்க இடமில்லாமல் செய்கின்றன. படிப்படியான சமத்துவமின்மை முறை, அநியாயத்தை எதிர்த்துப் பொதுவான அதிருப்தியை ஏற்படாமல் தடுக்கிறது. எனவே அது புரட்சிக்கு மையமாக உருவாக முடியாது. இரண்டாவதாக பாதிக்கப்படுவர்களிடையேயும் சமத்துவமின்மை இருக்கிறது. இந்த முறையின் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் பெறுவதில் அவர்களிடையே சமமான நிலை இல்லை. எனவே இந்த முறையின் அநியாயத்தை எதிர்த்து எல்லா வகுப்பினரும் பொதுவாக ஒன்று சேரும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது.(டாக்டர் பாபாசாகேப்

அம்பேத்கர்: எழுத்தும் பேச்கம் பக்கம்:238) பொதுவாக ஒன்றினையும் வாய்ப்பிற்குத் தடையாக உள்ள படிப்படியான சமத்துவமின்மை என்பது ஒடுக்கப்படும் சாதியினரிடமும் இருக்கிறது. இதிலிருந்து சாதி ஒழிப்பு என்பது எவ்வளவு ஒரு சிக்கலான அம்சம் என்பதை உணர்வுபூர்வமாகச் சிந்திப்பவர்களால் கண்டு கொள்ளமுடியும். எமக்கிடையிலான படிப்படியான சமத்துவமின்மையால் எமது நோக்கங்களும் எட்டமுடியாத வகையில் விலகி விலகியே செல்கின்றது. எனவேதான் தலித் சமூக அக்கறை குறித்துச் சிந்திப்பவர்கள் என்ற வகையில் முடிந்த வரையில் தலித் சமூகங்களின் நலன்களுக்கு உகந்தவகையில் தவிர்க்கக்கூடிய உள்முரண்பாடுகளை அவதானிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். கட்டுரையாளரின் கருத்தியல் பார்வையில் விமர்சிக்கப்படும் ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் ஒரு தலித் என்பது தமிழ் இலக்கிய வாசகர்களுக்கும், ‘யாழ்ப்பானிய மேலாதிக்க’ கல்விச் சமூகத்திற்கும் நன்கு தெரிந்திருக்கும். இவர்தான் அவர் என அடையாளம் காட்டுவதற்கு அவரது படைப்புகளின் தலைப்புகளும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தான் நாம் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று கருதுகின்றோம். மறைந்த தலித் சமூக விடுதலைப் போராளிக்குரிய நினைவுப்பதிவில் பிரபலமான ஒரு தலித் சமூகத்தை சேர்ந்த எழுத்தாளரேயே விமர்சிக்கும் போது அதில் ஒடுக்கும் சாதியினரான ‘யாழ்ப்பானியக் கல்விச் சமூகம்’ குளிர்காய்வதை நாம் அனுமதிக்கலாமா?

‘ஆக்காட்டி’ சஞ்சிகை கதர்சனின் கட்டுரையை பிரசரித்து தவறு என்று நாம் கருதவில்லை. புகவிட எழுத்தாளர்களும், முடிந்தால் இந்த விமர்சனத்திற்கான மாற்றுக் கருத்தை சம்பந்தப்பட்டவர் ‘ஆக்காட்டியில்’ எழுதலாம் ‘ஆக்காட்டி’ அதையும் பிரசரிக்கும் என்ற அவர்களது எழுத்து சுதந்திரம், பத்திரிகை தர்மம் குறித்த நியாயத்தையும் நாம் மறுக்கவில்லை.

ஆனாலும் அவர்களுக்கும் அற நிலைப் பிறழ்விற்கான சந்தர்ப்பங்கள் நிகழ்கின்றது. சில தருணங்களில் உடன்படாத படைப்புகளை பிரசரிக்க மறுப்பதற்கு ‘ஆக்காட்டிக்கு’ வலுவான ஒரு காரணம் நேரிடும்போது, எழுத்து சுதந்திரம் - படைப்பு சுதந்திரம் என்பது இரண்டாவது பட்சத்திற்குள்ளாகிறது.

புகவிட எழுத்தாளர்களுக்கும் தலித் சமூகம் குறித்த செயல்பாட்டில் அக்கறையும், ஈடுபாடும் இருக்கின்ற போதும் பொதுவான தமிழ் சமூகத்தின் இனப்பிரச்சனை என்று வரும்போது தாம் முரண்படுகின்ற தமிழ் மிதவாதிகளையும் ஆகரிக்கவேண்டிய வலுவான காரணம் அவர்களுக்கும் இருக்கின்றது. அதேபோன்று தான் எமக்கும் சுதர்சனின் கட்டுரையில் விமர்சிக்கப்பட்ட தலித் எழுத்தாளர் மீது

எமக்கும் விமர்சனம் இருக்கலாம் இதில் அவை எமக்கு இரண்டாம் பட்சமாக தெரிகிறது. அவ்விடயத்தை தவிர்ப்பதற்கான எமது பிரதான மையமாக துலங்குவதென்பது தலித் சமூக ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தும் நோக்கத்திற்கானது.

மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறோம் உங்கள் நிலைப்பாட்டிலோ கட்டுரையை பிரசரித்தது தவறு என்ற அடிப்படையிலோ இதை நாம் பதிவு செய்யவில்லை. தலித் சமூகமேம்பாட்டு முன்னரிக்கு அக்கட்டுரை கிடைத்திருந்தால் அதை பிரசரிப்பதற்கும், அதில் நாம் முரண்படும் விடயத்தை தெளிவுபடுத்த கட்டுரையாளருடன் எவ்வாறு அணுகியிருப்போம் என்பதை தெளிவுபடுத்துவதுமே இதன் நோக்கம். நாம் சுதர்சனுடன் தொடர்ந்து பேசியிருப்போம். அவர் மறுக்கும் பட்சத்தில் காத்திரமான அக்கட்டுரையை நாம் பிரசரிக்க முடியாத துரதிருஷ்டம் நிகழ்ந்திருக்கும்.

இலங்கை தலித் சமூக மேம்பாட்டு முன்னணி பிரான்ஸ்

இதழ் 10 | ஜனவரி - மார்ச் | 2016

ஆசிரியர் / வடிவமைப்பு : தர்மு பிரசாத்

இதவி ஆசிரியர்கள் : சாதனா , தர்மினி

Nitharsan Vaithianathan
15, Rue Etienne Dolet - 93350 Le Bourget

உங்கள் கருத்துகள், படைப்புகளை எமது மின்னாஞ்சல் முகவரிக்கு அல்லது ஆக்காட்டியின் பேஸ்புக் பக்கத்தின் 'உட்பெட்டி'க்கு அனுப்பிவையுங்கள்.

மின்பதிப்பாக வாசிக்க
www.magzter.com/FR/akkaddi/

facebook.com/aakkaddi/
aakkaddi@gmail.com

♦ அகப்பக்கம் ♦
www.aakkaddi.org/

முன் அட்டை ஓவியம் - களில்கார்
பின் அட்டை ஓவியம் - எஸ்.பி.புஸ்பகாந்தன்.
ஓவியங்கள் - றவ்யி

ஓவியம், நவீன ஓவியம் என்ற பத்தில்...

V.P. வாசுகன்

இயற்கையின் அழகியல், பிராணிகளின் சத்தங்கள், தேர்ந்த கலைஞர்களின் முக்கியத்துவம் இவற்றிற்கு எதிர்மறையாக உள்ளாட்டு யுத்தம், எம்மண்ணினுள் வல்லரசின் ராணுவக்குவிப்பு, அடக்குமுறைகளோடு எனது கிறுவயது வாழ்வியலும் ஓவியத்தோடு ஆரம்பமாகிற்று. மெதுவாக மெதுவாக ஆசிரியர்களின் துணையோடு சித்திரத்தின் வடிவியல் மேருகுபெற ஆரம்பித்தது. அளவெட்டி, தெல்லிப்பளை, யாழ்ப்பானம், கொழுப்பு, நிக்கோசியா (செப்ரஸ்), பரிஸ் - மின்கம்பி போன்று நீண்ட வாழ்க்கைப் பயணத்தில் ஓவியமும் என்னுடன் தொடர்கிறது. அப்பயணத்தில் பலதரப்பட்ட மக்கள், வேறுபட்ட மொழி, முற்றிலும் மாறுபட்ட கலாச்சாரம், கட்டடக்கலை, இயற்கையின் மாற்றம், நகர வாழ்வியலினுள் நன்மைகள் தீமைகளோடு எனது தூரிகையும் நகர்கின்றது. கற்றுக்கொண்டதும் பெற்றுக்கொண்டதும் ஓவியப்பாதையில் நவீன ஓவியதிற்கான பாதைக்கு வழிகாட்டிற்று. அப்பாதையில் அடக்குமுறை, நிதிப்பற்றாக்குறை, ஒவ்வொருவிடயங்களையும் கற்றுக்கொள்ள எடுத்த காலம், துயரம், கண்ணீர் போன்றவற்றிற்கும் குறை இருக்கவில்லை. கரடு முரடான பாதையில் ஒடி தற்போது பாரிலில் அ.அர்விந்துடன் ஒரு ஓவியக் கலரி + கபே ஒன்றை திறந்து தனியாக இருபத்தி எட்டு ஓவிய காண்பிய நிகழ்வுகளையும் சில சிறிய இசை நிகழ்வுகளையும் நடாத்தி உள்ளேன். இங்கு காண்பிக்கப்பட்ட நவீன ஓவியக்கண்காட்சியின் படைப்பாளிகளின் அனுபவத்தோடும், அவர்களது படைப்புகளும் எனக்கு ஓவியதில் நான் நடந்து வந்த பாதையை அசைபோடவும் தொடர்ந்து அதில் பயணிக்கவும் உதவிற்று. இங்கு காண்பிக்கப்பட்ட ஓவிய நிகழ்வின் படைப்பாளிகள், பாரிலில் வாழும் பலதரபட்ட இனத்தவர்களும் சிலர் கடல்கடந்து நிகழ்வுக்காக பிரயாணம் செய்தவர்களுமாவர். இந்த அனுபவமும் ஒருவகையில் இக்கட்டுரைக்கான காரணியே.

ஓவியம், நவீனம் இவ்வாறன் சொற்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம், அல்லது அவற்றை நினைக்கும் போதெல்லாம் பலவிதமான காட்சிகள் என் மனதில் தோன்றி மறைகின்றன, அவற்றுள் ஒன்றுதான் ‘பொம்பிடு காட்சிக்கூடம் - பாரிஸ். இதன் கட்டடக்கலையின் நவீனத்துவத்தை பார்வை இடுவதற்காக வரும் உல்லாசப்பயணிகளின் - அலைபே-சிகளின் புகைப்படக்கருவிகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்த வண்ணமே உள்ளன. இருப்பினும் தூரதிஷ்டவசமாக பாரிலில் நடந்த சில அசம்பாவித சம்பவங்கள் எண்ணிக்கையைச் சுற்றே குறைத்து உள்ளது.

மனதில் அழியாவடுவாக உள்ள எமது உள்நாட்டு யுத்தம், உலக மகா யுத்தங்கள், எமது அலைந்தோடும் அகதி வாழ்வியல், பிரஜா உரிமை பெற்றுக்கொள்வதன் கடினம், உலகமயமாதல், முதலாளித்துவம், தொழிற்பற்றாக்குறை, போன்ற இன்னும்பல உணர்வுகளோடு, ஓவியம், நவீன ஓவியம் - இவையெல்லாம் மனதில் இறுக்கமான ஓர் அழுத்தத்தை நித்தமும் மனதில் அதிரவைக்கின்றன. இவ்வழுத்தத்தினால் மனதில் ஏற்படும் ஒருவகையான உந்துதலின் தாக்கத்தில் புதியதோர் ஓவியத்தை உருவாக்குதல் அல்லது ஓர் ஓவிய காண்பிய நிகழ்வுக்கு சென்று வருதல் மூலமாக மன அழுத்தத்திற்கு தீணி போட்டுக்கொள்கிறேன். இவ்வாறு கிடைத்த அனுபவமும் புதிய படைப்புகளும் கிடப்பில் கிடக்கின்றன. அவ்வாறான பதிவுகளின் காரணியாக இன்னும் மனதில் அழியா வடுவாக உள்ள கண்காட்சி பொம்பிடுவில் காண்பிக்கப்பட்ட ஆபிரிக்கர் ரீமிக்ஸ். கண்காட்சியைக் குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது.

ஆபிரிக்க ரீமிக்ஸ் கண்காட்சி.

ஆபிரிக்க மண்ணினதும், மக்களினதும் - இறந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்கால நிகழ்வுகளை மையமாகக்கொண்டு மிகப்பிரமாண்டமாக ஜோர்ச் பொம்பிடுவில் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட உற்பத்தி, மீள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட கலைப்படைப்பே ஆபிரிக்க ரீமிக்ஸ்.

ஆபிரிக்க கண்டத்தின் தற்பொதைய நிகழ்வுகள்.

பண்டைய வழிகளை இன்னும் தமது வாழ்க்கை முறையிலும் உணவு, உடை, கட்டிடக்கலை, கலை (இயற்கையாக தயாரிக்கும் வர்ணசாயங்களை கலாச்சார நிகழ்வுகளுக்காக பயன்படுத்துதல், உடல்களில் வரைதல், முகங்களில் வரைதல்) போன்றவற்றினுடைய வெளிக்காட்டுதலிலும் ஆபிரிக்கர் இன்னும் மகிழ்ச்சி அடைந்து வருகின்றனர்.

ஆபிரிக்கா ரீமிக்ஸ் கண்காட்சியில் நூறுக்கு மேற்பட்ட கலைஞர்களின் இருநூறுக்கு மேற்பட்ட படைப்புகள் பதிவாகி இருந்தன.

கலை என்ற நோக்கிலே ஓவியம், சிற்பம், பாகங்களை இணைக்கும் முறை, புகைப்படம், காணொளிப்படம் (Video) அலங்கார வேலைகள் (Design), துணி அலங்கார வேலைகள், இசை, எழுத்து, பேரன்றன காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஜோர்ச் பொம்பிடுவில் இதுவரை நடைபெற்ற மிகப் பெரிய கண்காட்சிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். ஆபிரிக்க ரீமிக்ஸ் காண்பிய நிகழ்வு ஒரு பயணிக்கும் காண்பிய நிகழ்வாக தொடர்ந்து 'டோக்யோ, நியூ யோக், போன்ற வேறும் சில தலை நகரங்களுக்கு செல்கிறது.

படைப்பாளிகளின் கருத்துகளை முன்வைப்பதிலும், படைப்புகளை வெளிக்காட்டுவதிலும் அக்கறை உள்ள மனிதரும் ஜோர்ச் பொம்பிடுவின் பெறுப்பாளரது இரண்டு முக்கியமான நோக்கங்களை அந்த ஆபிரிக்கா

ரீமிக்ஸில் கொண்டிருக்கிறார்.

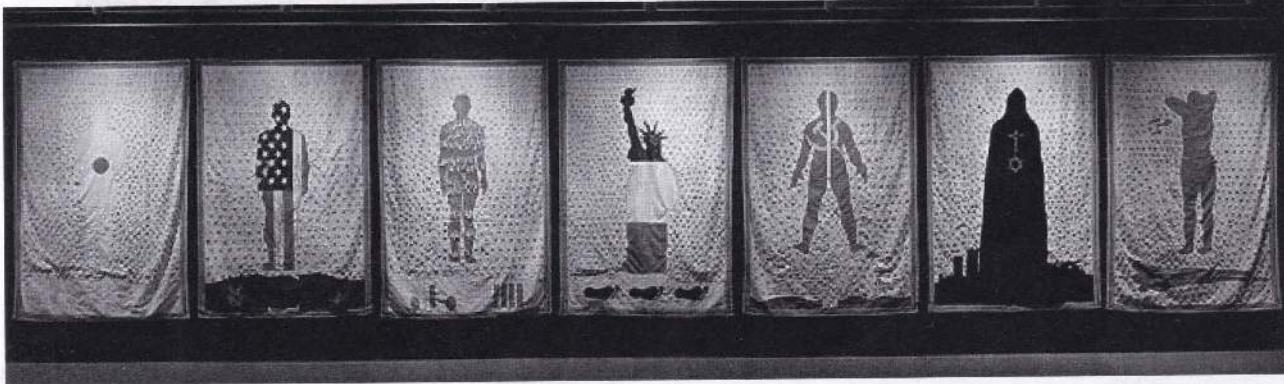
ஆபிரிக்காவில் உள்ள படைப்பாளிகளை வெளிக்காட்டுவதும், அங்கும் பலதரப்பட்ட மக்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பதும். முக்கியமாக ஏனைய கண்டத்து மக்களின் ஆபிரிக்க மீதான தவறான கலைநோக்கை உடைத்தலும் ஆபிரிக்கா ரீமிக்ஸில் பங்குபற்றிய படைப்பாளிகளின் கருத்துகளும், படைப்புகளின் கருத்துகளும்.

விலி பஸ்ரர்

அப்பாட்டைற் 'Apartheid' காலகட்டத்திலிருந்த சேர்க்கப்பட்ட குப்பைகளால் தயாரிக்கப்பட்ட சிற்பக்கலைகள்.

- சகல மக்களுக்கும் சம உரிமை கிடைக்கும் பட்சத்திலேயே மேலோங்கிய குடியரசும் அமைதியும்

- குப்பைகளாலும் கஞ்சல்களாலும் தயாரிக்கப்பட்ட இவரது சிற்பங்கள் ‘சிற்பங்களின் சவர் என

நிலவும்.

- அங்கு காட்டப்பட்டிருந்த ஓவ்வொரு படைப்புகளின் நோக்கங்கள் பல மக்களின் குரல்களும், அலற்களும், எழுத்துகளும், வெளிக்காட்டப்பட்ட முடியாமல் இருந்ததும், மறைக்கப்பட்டதும், அழிக்கப்பட்டதுமே காரணங்கள்.

அப்துலை கொனாடீ

- அங்கு காட்டப்பட்டுள்ள - துணிகளால் தைக்கப்பட்டுள்ள ஏழு உருவங்கள், கலாச்சாரங்கள் மூலமாக வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் சந்திக்கும் ஏழு காலகட்டங்களைக் குறிக்கிறது.

- ஓவ்வொரு ஓவியங்களிற்கும் கீழே ஓவ்வொரு மதங்களின் குறியீடுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
- இறுதி ஓவியம் மனிதனின் இறுதிக் கட்டத்தை குறித்து நிற்கிறது.

அன்றோனியோ ஒலை

இவரது புகைப்பட வேலை நீண்ட ஆண்டுப் பயணத்தில் அவரால் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள் புகைப்படச் சவர் என குறித்து நிற்கின்றது.

- இவரது முக்கிய புகைப்படங்களாக அங்கோலா நாட்டின் வீடுகளையும் கட்டிடங்களையும் காணலாம்.
- பாழடைந்த வீடுகளும், போரால் அழிந்த வீடுகளும் இன்னும் அரைகுறை உயிருடன் காட்சி அழிப்பது, அங்கோலர்வின் இறந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்காலத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது.

ஸ்ரோமுழுல்ட் கசுமீ

பெயரிடப்பட்டுள்ளது.
Town Ship Wall number

இதை தயாரிக்க சேகரிக்கப்பட்டவை ஆபிரிக்கரின் வழைமையான பாவனையில் உள்ளதும் ஆனால் ஜெர்மனியில் இருந்து கிடைக்கப்பட்டதுமாகும்.

- இவர் தயாரித்த முதல் முகமுடி 1987-1988
- பாரம்பரியமாக மரத்தாலான முகமுடிகளே ஆபிரிகர் தயாரிக்கின்றனர் ஆனால் அவர் சற்று தயங்கியதன் காரணம்,

முகமுடியை சவர் பிளாஸ்ரிக்கால் உருவாக்கியதே.

- அவர் தயங்கியது பாரம்பரிய மக்களுக்கும் மதகுருமார்க்களுக்குமே.

இருந்தும் இரு மதகுருமார்களின் சந்திப்பின் பின்னர் மனம் தெளிந்தார்.

- மதகுருமார்கள் கூறியதாவது அம்முகமுடிகளை ஏன் தயாரித்தேன்? என்று விளக்கும் பட்சத்தில் அவை அவ்வெதிர்ப்புகளை எதிர்கொள்ளப் போவதில்லை. இவரின் நோக்கம் - ஐரோப்பியர் ஆபிரிக்க மரத்தாலான முகமுடிகளை எடுத்துக் குப்பைகளை விட்டுச் சென்றனர்.

- இதன் காரணமாக அவர்கள் விட்டுச் சென்ற குப்பை மூலம் நான் முகமுடி தயாரித்தேன்.

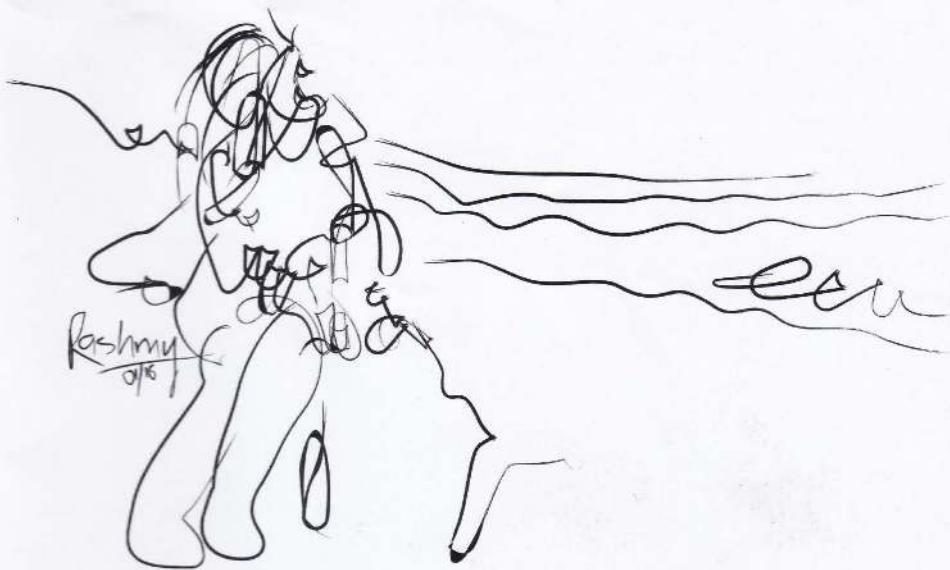
- இவ்வாறே அவர்களின் குப்பைகளை மீண்டும் அவர்களுக்கு கொடுக்கின்றேன்.

சமுங்க பொசோ

- நான் கொஞ்சம் கதை சொல்கிறேன்
- கிராமத்து தலைவர்களும் ஆபிரிக்க அரசர்களும் அவர்களது மனச்சாட்சியும், கடமைகளை உணரும் சக்தியும்.

- சொந்த மனிதர்களே சொந்த மனிதர்களை ஐரோப்பியர்களுக்கும் அரேபியர்களுக்கும் விற்றனர், ஏன்?

ஓரிரு முத்துகளுக்கும் கைப்பிடியளவு சோகிகளுக்குமே!

உன் வாசனை என் இதயத்தை ஊடுருவி
அதை ஒளியேற்றும் போது,
உன்னைக்குறித்து நான் பாடலாம்
என்பதற்காகவே
இலக்கற்று உயிர்த்தெழும் சொற்கள்
துயிலும் என் வாயைத் தேடுகின்றன!
நீ எங்கே சென்றுவிட்டாய்?
உன் காற்பாதங்களின் தடங்கள்,
குருவிகள் கொறித்த தானியங்கள் போல
எங்கும் சிதறிக்கிடக்கின்றன!
நீ திரும்பி வரமாட்டாய் என்பது
எனக்குத் தெரியும்!
இந்தக் கவிதையும்,
சாம்வான
பனிக்காலக் கூரையின் விளிம்பிலிருக்கும்
குளிரில் உறைந்த பனிப்படலமாய்
தன்னை உருமாற்றம் செய்யும்
ஒரு மூடுபணிக் குருவியொன்றைப் போல
உருமாறலாம்!

